

Trang Trại Tình Yêu

Contents

Trang Trại Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	28
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	42
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52
11. Chương 11	57
12. Chương 12	63
13. Chương 13	68
14. Chương 14	71
15. Chương 15	75
16. Chương 16	78

Trang Trại Tình Yêu

Giới thiệu

Tập đoàn Marshall do Jude Marshall đứng đầu muốn mua một vùng đất để xây dựng khu giải trí nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-trai-tinh-yeu>

1. Chương 1

“Cô bị đau tim hay chỉ đang nằm nghỉ vậy?”

May đã nghe thấy tiếng ô tô chạy vào sân trang trại, chỉ đủ sức khẽ nhướn một bên mi mắt lên và nhận ra đó không phải là một chiếc xe quen thuộc. Điều đó có nghĩa là người khách này đi lạc hoặc là một người bán hạt giống hay phân bón, cả hai đối tượng này đều không cho cô đủ sự nhiệt tình để rời khỏi chỗ ngồi êm ái trên đồng rơm ngoài nhà vắt sữa.

Cô làu bàu thừa nhận. “Anh nghĩ là gì?”

“Thực lòng, tôi không chắc!” Tiếng người đàn ông nghe có vẻ hơi ngạc nhiên vì sự không chắc chắn của chính mình, như thể đó không phải là cảm xúc thật của anh ta.

May cố nhấc một mi mắt lên một chút lần hai, chỉ đủ để nhìn người khách không mong đợi của mình.

Tuổi khoảng từ 35 tới 40, người đàn ông này cao, rất cao, mái tóc đen rất dày và hợp với cặp lông mày cong sậm uốn trên đôi mắt xám có cái nhìn sắc nhọn, chiếc mũi kiêu hãnh và cái miệng được đặt trên một cái cằm vuông quyết đoán.

Việc không chắc chắn về bất kỳ điều gì đương nhiên cũng không dễ dàng tồn tại trên cặp vai rộng của anh ta.

“Ồ, hãy cho tôi biết khi anh đã biết chắc.”

May thở dài một cách yếu ớt, nhắm mắt lại.

“Hừm”, người đàn ông lăm bằm một cách nghĩ ngợi. “Thực ra tôi chưa bao giờ nhìn thấy ai bị lên cơn đau tim, nhưng tôi chắc rằng trông họ sẽ đau đớn hơn cô bây giờ nhiều. Mặt khác, nằm ngủ trên đồng rơm, với nhiệt độ gần như đóng băng thế này cũng không thoải mái gì!”, anh ta kết luận một cách khô khan.

May nhún vai.

“Ở đâu cũng có thể ngủ thoải mái nếu anh vừa thức cả đêm qua.”

“À”, người đàn ông thì thầm vẻ đã hiểu ra.

Cô mở mắt chỉ vừa đủ để nhìn chằm chằm vào anh ta.

“Với bác sĩ thú y”, cô phòng thủ một cách nôn nóng trước khi lại nhắm mắt.

“Tôi hiểu”, người đàn ông kéo dài giọng chế giễu.

May khẽ rên lên khi ngồi dậy trên đồng rơm, mọi thớ thịt trong cơ thể đau nhức khi cô dụi đôi mắt ngái ngủ trước khi nghiêm nghị nhìn người khách.

Khi nhìn kỹ hơn, cô có thể thấy cái cằm đầy kiêu hãnh, sự tự tin hoàn toàn trong cách anh ta đứng và nét rắn chắc trong vẻ điển trai của anh ta. Đúng là loại đàn ông cô thích đối mặt sau một đêm không ngủ!

“Tôi giúp gì được anh?”, cô hỏi nhanh một cách nôn nóng.

“Điều đó còn tùy”, người đàn ông thì thầm vẻ rầu rĩ.

“Vào điều gì?” Cô thở dài vì sự lẩn tránh này, thực sự May không còn tâm trạng nào để đối mặt với một người khách du lịch lỗi mùa bị lạc hay một người bán hàng huênh hoang.

Anh ta nhún đôi vai rộng. “Tùy vào việc tên cô có phải là Calendar hay không.”

Không phải một người khách du lịch lỗi mùa bị lạc. Có lẽ là một người bán hạt giống hay phân bón thì đúng hơn.

“Có thể đúng đấy.” Cô cố gắng đứng lên. Khi nhìn lên, cô thấy người đàn ông đó vẫn còn cao hơn cơ thể 5,8 feet của cô vài inch.

Người đàn ông nhìn cô một cách chăm chú, cặp mắt xám soi mói ánh lên nét cười.

Điều đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, May thừa nhận, dễ dàng tự hình dung ra hình dáng tả tơi của mình. Đôi ủng cao su đầy bùn đất, quần bò cũng vậy; và tệ hơn, cô vẫn mặc nguyên bộ quần áo từ sáng hôm qua, chưa hề ngủ hay thậm chí còn chưa thể vào nhà để tắm táp cho tỉnh táo. Mặt cô lấm tấm vết bẩn

vì nằm trên sàn chuồng bò gần như cả đêm, chiếc mũ len kéo sụp xuống quá tai, chủ yếu là để ngăn cái gió rét như cắt da cắt thịt đồng thời để giữ mái tóc đen dài không bị lấm bùn như phần còn lại của cơ thể.

Đúng, cô không nghi ngờ gì việc trông mình khá buồn cười. Song lúc này, hoàn toàn kiệt sức, cô không còn tâm trạng nào mà cười mình hay bất kỳ ai khác.

“Giọng cô nghe có vẻ không chắc chắn lắm”, người đàn ông kéo dài giọng nhạo báng.

“Đúng.” Cô nhún vai và thở mạnh. “Xem nào, tôi không biết anh bán gì, và có lẽ tôi không muốn mua bất kỳ thứ gì, nhưng nếu anh có thể quay trở lại vào ngày mai thì ít nhất tôi cũng sẵn lòng thảo luận...”

“Bán hàng?”, anh ta nhắc lại một cách cau có. “Nhưng tôi không bán hàng - tôi có một ý tưởng hay hơn”, anh ta tuyên bố chắc nịch khi May khẽ ngáp, đồng thời khẽ đung đưa người trên đôi chân của mình. “Hãy đi vào trong nhà.” Anh ta nắm chặt lấy cánh tay cô. “Tôi sẽ pha cho cô chút cà phê. Đen và đậm”, anh ta quyết định sau khi liếc nhìn khuôn mặt May, mắt cô xanh đậm bất chấp vẻ ngoài nhợt nhạt. “Và sau đó có thể chúng ta sẽ tự giới thiệu một cách phải phép hơn.”

May không chắc có muốn tự giới thiệu mình với người đàn ông này không, dù là một cách phải phép hay theo cách nào khác, nhưng lời hứa hẹn về một cốc cà phê đủ mạnh để cô cho phép anh ta vào bếp. Có lẽ người đàn ông này pha cà phê rất ngon - trông anh ta có vẻ là loại người làm gì cũng giỏi! Và trông anh ta cũng không có vẻ là loại người cần bổ nhào vào một người đàn bà - thực tế, với vẻ ngoài như vậy, cô nghi ngờ rằng điều ngược lại dễ xảy ra hơn!

“Được!”, cô khàn giọng chấp nhận, tự mình chỉ cho anh ta đi qua sân xuống bếp, rồi ngồi xuống một chiếc ghế trong khi anh ta di chuyển khéo léo quanh bếp để pha một bình cà phê đậm đặc.

Trời đất, thơm quá, mấy phút sau cô phải thừa nhận khi mùi cà phê đang sôi tỏa hơi ấm lên căn bếp. Một hai cốc có thể giúp cô đủ tỉnh táo để làm nốt những việc vặt trong buổi sáng.

Đêm qua quả là dài, dù cuối cùng cũng thành công, và ý nghĩ về những công việc sẽ còn phải làm đã khiến cô ngồi bệt trên đồng rơm lúc trước. Chỉ muốn ngủ. Điều đó, như người đàn ông này đã nói, quả không phải dễ chịu gì trong cái thời tiết cuối tháng Giêng này.

“Của cô đây.” Anh ta đặt một cốc cà phê đen đậm đặc trước mặt cô trước khi ngồi đối diện với một cốc riêng cho mình, trông anh ta hoàn toàn thoải mái trong khung cảnh căn bếp bừa bải. “Tôi đã cho hai thìa đường,” anh ta bảo một cách cau có. “Trông cô có vẻ cần năng lượng.”

Thường thì May không cho đường vào cà phê, nhưng cô thừa nhận vị khách của mình nói đúng khi nhấp một ngụm cà phê đậm ngọt, ngay lập tức cô cảm nhận được chất caffeine và đường trào lên trong mạch máu.

“Tôi biết chắc chắn mà”, người đàn ông nói khẽ.

“Gì cơ?” May ngược nhìn anh ta, hơi cau mặt. Rõ ràng caffeine và đường không đủ tốt như cô nghĩ - vì cô chẳng hiểu anh ta đang nói gì.

“Lúc trước là cô đang ngủ”, anh ta nói một cách chắc chắn.

Cô nhăn nhó. “Tôi đã bảo anh là tôi đang ngủ mà.”

Anh ta gật đầu tiếp lời. “Vì cô và bác sĩ thú y đã thức suốt đêm.”

Anh ta dám nói như thế...! “Với một con cừu cái khó đẻ”, cô giải thích khô khốc.

Đó đương nhiên không phải là việc của anh ta, song...

Bác sĩ thú y của họ, John Potter, là một người đàn ông khoảng 50 tuổi, đã lấy vợ được 20 năm và có ba đứa con; sẽ là không phải nếu để hàng xóm láng giềng suy đoán lung tung. Nó cũng sẽ không tốt đẹp gì cho tiếng tăm của cô.

“Cừu mẹ và hai con sinh đôi đều khỏe”, cô nói thêm một cách lạnh nhạt khi người đàn ông tiếp tục nhướn mày nhìn.

“Xem này, tôi cảm ơn anh vì đã pha cà phê và mọi việc, song tôi không nghĩ mình đủ tỉnh táo để...”

“Trời đất!”, người đàn ông đột nhiên há hốc miệng.

“Cái gì...?” May ngừng lại khi đang tháo chiếc mũ len, mái tóc đen dài rơi xuống vai và lưng.

Anh ta nháy mắt, cau mặt. “Cô... tôi... một lát sau... Cô khiến tôi nhớ tới một người khác.” Anh ta tùy tiện lắc đầu, nhưng nét mặt vẫn còn cau cố. “Cô là ai?”, anh ta khẽ thở ra.

May nhìn anh ta một cách gay gắt. “Không phải tôi mới là người nên đặt câu hỏi như vậy với anh sao? Trên hết, tôi sống ở đây!”, cô nhắc một cách nóng nảy.

“Đúng, đương nhiên rồi.” Người đàn ông dường như thoáng run rẩy, mặc dù cái nhìn cau có vẫn dán vào gương mặt cô.

Anh ta đã nhìn thấy cái quái gì mà lại phản ứng như vậy nhỉ? May bắn khoăn một cách khó chịu. Với mái tóc đen dài, mắt xanh lá cây đậm, các đường nét mang vẻ cổ điển, trông cô không có gì là khác thường. Trên thực tế, cô còn có hai cô em gái trông khá giống mình. Ngoài ra, trong bộ quần áo dơ dáy, mặt lấm bùn và Chúa mới biết là còn gì khác nữa, trông cô không thể nào quyến rũ được. Và người đàn ông này, với vẻ ngoài đẹp trai và kiêu ngạo, trong bộ quần áo may đo riêng, không có vẻ gì là anh ta thường quan tâm đến những người phụ nữ nông thôn lấm bùn đất cả!

“Vậy thì?”, cô hỏi nhanh một cách tức giận khi anh ta chỉ tiếp tục nhìn chằm chằm.

“Vậy thì cái gì...? À.” Anh ta khẽ dịch chuyển người trong ghế, rõ ràng là đã nhớ ra câu hỏi trước của cô, song anh ta cũng chẳng có chút nỗ lực nào để trả lời mà chỉ rọi mắt nhìn quanh căn bếp một cách tò mò, chủ yếu tập trung vào sàn bếp lát đá.

“Anh đang làm gì vậy?” May cuối cùng đã hỏi một cách thiếu kiên nhẫn.

Cái nhìn màu xám soi mói quay trở lại khuôn mặt cô, người đàn ông dường như đã tỉnh lại sau những ý nghĩ nào đó. “Tôi đang tìm xem cô có thể giấu những xác chết ở đâu, đương nhiên là thế”, anh ta nói ráo hoảnh.

Cô đang mơ ngủ sao? Hay giấc mơ tuyệt đẹp, trong đó một người lạ điển trai bỗng nhiên xuất hiện và pha cho cô một cốc ca phê ngon tuyệt, lại đã chuyển thành một cơn ác mộng? Hay cô chỉ đang mơ là mình đang ngồi trong bếp, uống cà phê với một người hoàn toàn lạ mặt?

Vì rõ ràng cô dường như hoàn toàn mất phương hướng, câu hỏi của người đàn ông này hiển nhiên là không có ý nghĩa gì!

Có lẽ không phải là cô đang mơ. Có lẽ đây là hiện thực. Có lẽ người đàn ông này là một kẻ chạy trốn khỏi một nhà thương điên!

“Xác chết nào?”, cô hỏi một cách cảnh giác.

Anh ta mỉm cười khi cô ngược lên nhìn, nên hoàn toàn có thể đọc được ý nghĩ cuối cùng đầy bối rối của cô.

“Cô là cô nào? May? March? Hay January?”, anh ta hỏi một cách tò mò.

Sự cảnh giác của cô tăng lên khi anh ta biết cả tên của cô lẫn tên của hai cô em gái. Một kẻ chạy trốn khỏi nhà thương điên có lẽ sẽ không biết điều đó.

“Tôi là May”, cô trả lời rõ ràng, buộc mình phải cảnh giác hơn mức cần thiết. “Song tôi nghĩ March và January sẽ về sớm thôi”, cô nói dối.

Một trong hai cô em gái vẫn ở Caribe với vị hôn phu của mình và cô kia thì mới đi London cùng chồng chưa cưới để gặp gỡ gia đình anh ta. Nhưng chừng nào cô chưa biết người đàn ông này là ai và anh ta đang làm gì ở đây, chắc chắn cô sẽ không để anh ta biết mình đang hoàn toàn đơn độc ở nơi này.

Miệng anh ta mỉm lại với một nụ cười không có chút gì là vui vẻ. “Tôi lại không nghĩ như vậy”, anh ta nói nhỏ, cái nhìn xám bạc vẫn dán chặt vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô. “Vậy ra cô là May”, anh ta thì thầm một cách nghi ngại.

“Tôi vừa nói rồi đó”, cô xác nhận một cách đề phòng, đôi vai căng thẳng khi đối mặt với anh ta qua chiếc bàn. “Và anh là...?”

“Là tôi.” Anh ta xác nhận mà chẳng giúp cô hiểu thêm điều gì, hiển nhiên là anh ta đang thích thú với sự bối rối của cô hiện giờ.

May đứng bật dậy, một cách nào đó, cô cảm thấy mình kiểm soát được tình thế hơn chút ít khi đứng cao hơn anh ta - nhưng ngay lúc đó cô hiểu ra rằng tình thế sẽ thay đổi nhanh như thế nào nếu anh ta cũng đứng dậy. “Xem này, tôi không mời anh đến đây...”

“À, nhưng cô có đấy”, anh ta ngắt lời nhẹ nhàng, giọng nói giờ nghe có vẻ rất vui, đồng thời mắt ánh lên sự thách thức. “Trên thực tế, tôi đã nghe từ hai nguồn tin rất đáng tin cậy rằng cô công khai tuyên bố muốn gặp tôi, mặt đối mặt”, anh ta khẳng định.

“Tôi nói thế?” May từ từ nhắc lại, đột nhiên cứng người lại, nhìn người đàn ông trước mặt với con mắt khác, việc anh ta nhắc đến “hai nguồn tin đáng tin cậy” đã rung một hồi chuông báo thức trong đầu cô.

Cỡ chừng 35 - 40 tuổi, rất tự tin, rõ ràng là giàu có, khi nhìn kỹ hơn vào chiếc áo khoác da và chiếc quần jean hàng hiệu của anh ta. Chính xác hơn, rõ ràng anh ta đã biết cô là một trong các chị em nhà Calendar khi đến đây.

Những hồi chuông bắt đầu rung lên to đến mức có thể khiến cô điếc mất!

Cô biết người đàn ông này là ai mà...

“Jude Marshall”, anh ta tự giới thiệu một cách tự tin khi đứng dậy và đưa tay ra. Dù nhìn về mặt kinh ngạc của cô vài giây trước đó, anh ta đã biết là sự giới thiệu này là không cần thiết.

Vào lúc khác, cái vẻ kinh hoàng trên khuôn mặt khi cô biết chính xác anh ta là ai có thể rất buồn cười. Có thể... Mặc dù anh nghi ngờ điều này. Đó không phải là một phản ứng thường thấy khi anh tự giới thiệu mình với những phụ nữ đẹp. Và May Calendar, mặc dù trong tình trạng mệt mỏi, vẫn là một người phụ nữ cực kỳ đẹp.

Cô vẫn chăm chăm nhìn anh, không hề định nắm lấy bàn tay anh đang chìa ra. “Nhưng... nhưng... anh là người Anh!”, cô bật ra.

Bàn tay Jude buông lơi khi lại ngồi xuống một chiếc ghế. “À, giờ thì đó là một điểm có thể tranh cãi”, anh ta dài giọng, tỏ ra thích thú với vẻ kinh ngạc của cô.

“Anh là người gì thì cũng vậy”, May cúi kính nói, đồng thời cố hết sức để trở lại trạng thái cân bằng sau cú sốc khi nhận ra anh ta là người đang cố mua trang trại này trong vòng hai tháng gần đây.

Anh ta nhún vai. “Mẹ tôi là người Mỹ, nhưng cha tôi là người Anh”, anh ta giải thích khô khan. “Tôi được sinh ra ở Mỹ, nhưng học ở Anh. Tôi đến Mỹ nhiều, vì các quan hệ xã hội cũng như công việc, nhưng trụ sở chính của tôi ở London. Vậy cô nghĩ gì nào?” Anh ta nhướn cặp lông mày đen.

Cô nhìn anh ta phẫn uất. “Tôi nghi ngờ việc anh muốn nghe tôi nghĩ gì!”

“Có lẽ không”, anh ta kéo dài giọng một cách rầu rĩ.

Cô cởi áo khoác, chiếc áo to đã che giấu một thân hình thon thả, chiếc áo chui đầu màu xanh lá cây giống hệt màu mắt, chiếc quần bó chặt cặp đùi thon và đôi chân dài.

“Nói cho tôi biết”, Jude nói khẽ. “Các chị em gái của cô trông có giống cô không?”

“Y hệt... Tại sao anh lại muốn biết?”, cô chữa lại câu xác nhận của mình một cách cảnh giác.

Anh ta nhún vai. “Chỉ tò mò thôi mà.”

“Không đúng”, May nói một cách tự tin.

“Những xác chết mà anh vừa nhắc tới vài phút trước, không phải là muốn nói tới Max Golding - luật sư và Will Davenport - kiến trúc sư của anh đấy chứ?”

Thông minh không kém gì vẻ xinh đẹp, Jude thừa nhận trong đầu. Các chị em nhà Calendar - ít nhất là người duy nhất mà anh đã gặp tới nay - rõ ràng không phải là ba bà già nhỏ bé như anh đã nghĩ cách đây vài tuần khi khởi động mua cái trang trại này của họ!

“Cô nghĩ gì?”, anh hỏi.

“Anh có vẻ thích trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi, đúng không?” May nói nhỏ với vẻ cân nhắc khi đi rót thêm cà phê vào cốc mình.

Đó là một cơ chế phòng vệ mà anh đã hoàn thiện qua nhiều năm, cho phép anh thu thập được nhiều thông tin hơn những gì mà đưa ra - và hầu hết mọi người không thể dễ dàng nhận ra điều đó!

Anh cau mặt. “Rõ ràng là cô cũng như vậy”, anh cộc lốc.

Cô nhún đôi vai nhỏ nhắn. “Chúng ta có thể cứ thế này hết cả buổi sáng - nhưng tôi thì không muốn phạm nó để khẩu chiến với anh”, cô bổ sung một cách cương quyết.

“Vì cô và bác sĩ thú y đã cùng trải qua một đêm không ngủ”, anh quay lại với một sự khiêu khích cố ý.

Cơn giận dữ khiến đôi má vốn trắng như hoa mộc lan đỏ bừng lên.

“Tôi đã giải thích với anh về việc đó một lần và tôi không định giải thích lại!”, cô ngắt lời một cách kiên quyết. “Anh muốn gì, anh Marshall?”, cô hỏi một cách thách thức.

Giở đây anh đã gặp cô chị cả nhà Calendar, đã thấy cô hoàn toàn không như những gì tưởng tượng, anh không biết chắc mình muốn gì. Và đó không phải là cảm giác thoải mái.

“Ồ, cô có thể bắt đầu bằng việc cho tôi biết Will và Max ở đâu không?”, anh thận trọng hỏi.

“Giả định rằng xác của họ không được giấu dưới nền bếp, đúng không?”, cô phản pháo gay gắt.

“Giả định đúng như vậy, đúng”, anh thừa nhận với một nụ cười không có gì là hài hước.

May Calendar lắc đầu một cách nhạo báng.

“Không có đâu.”

“Vậy thì?”, anh thúc giục sau vài giây không thấy cô nói thêm gì.

Cô nhìn anh một cách cân nhắc, cặp mắt xanh nheo lại và với con mắt kinh nghiệm của mình, anh cũng không thể đọc được cô nghĩ gì.

“Will ở London. Max ở Caribe”, cuối cùng cô nói ngắn gọn.

Jude nôn nóng thở ra. “Và hai cô em gái của cô đâu?”

“March ở London. January thì ở Caribe”, cô thông báo cho anh, cảm hếch lên thách thức.

“Thật trùng hợp làm sao”, anh nói lạnh lùng.

Thực ra, anh đã biết chính xác Max và Will đang ở đâu và với ai; anh chỉ muốn biết liệu May Calendar có sẵn sàng nói cho anh biết điều đó không mà thôi. Rõ ràng là cô ấy sẵn sàng.

“Không hoàn toàn như thế - March và January đương nhiên muốn ở cùng hôn phu của mình”, cô nói với thái độ thỏa mãn.

Jude cũng đã có thông tin này khi một tuần trước, anh nhận được cú điện thoại đầu tiên từ Max cho biết anh ta sẽ đính hôn với January Calendar và cách đây vài ngày là cú điện thoại thứ hai từ Will nói rằng anh ta sẽ đính hôn với March Calendar!

Nếu nói rằng anh đã ngạc nhiên khi hai người bạn của mình đính hôn và chuẩn bị cưới ai đó, chưa kể là cùng cưới chị em nhà Calendar, thì vẫn là quá nhẹ. Ba người đàn ông cùng đi học, cùng làm việc với nhau trong nhiều năm. Mặc dù có quan hệ với rất nhiều phụ nữ trong những năm qua, Jude luôn nghĩ rằng không ai trong số họ sẽ chịu sự ràng buộc của tình yêu, nói gì đến việc kết hôn.

Hiển nhiên là anh đã sai.

Và còn có cái gì đó mà anh không thể dễ dàng thừa nhận.

Anh đột ngột đứng dậy. “Cô đã hỏi tôi muốn gì vài phút trước đây”, anh cao giọng. “Tôi muốn chính xác thứ mà Max đã được cử đến đây thực hiện trước khi anh ta đem lòng yêu em gái cô và đó là tôi muốn mua trang trại này!”

Cô nghiêng đầu một cách phòng thủ. “Và tôi chắc rằng anh ta đã nói lại với anh rằng chúng tôi không bán trang trại này!”

Jude nheo mắt lạnh lùng. “Đúng, anh ấy đã nói với tôi.”

“Và?”

Sự thách thức hiện rõ trong giọng nói cũng như ngữ điệu oán giận của May. Cả hai điều này sẽ chẳng đưa anh đi đến đâu, Jude nhận ra.

Anh buộc mình thả lỏng một chút, nụ cười thoáng chút phỉnh phờ. “May, chắc chắn cô đã nhận ra, sau vài ngày vừa rồi tự xoay sở một mình ở đây, rằng cô không thể tự mình làm thế chứ?”

Cô cứng người lại giận dữ, đôi mắt xanh lóe lên. “Tôi có thể hay không thể làm gì chẳng liên quan gì đến anh, anh Marshall. Và tôi cũng không nhớ là đã cho phép anh gọi tôi bằng tên riêng”, cô cau kỉnh.

Anh nuốt lại câu trả miếng giận dữ đã tràn lên môi, đồng thời lấy làm kinh ngạc vì người phụ nữ này có thể khơi dậy sự giận dữ trong mình. Thường thì anh kiểm soát tốt tình cảm của mình và rút ra rằng điều đó đem lại một lợi thế so với - so với cái gì nhỉ? Với đối thủ của mình, anh đã định nói như vậy...

May Calendar có thực sự là đối thủ không?

Nhìn cô ta, mệt mỏi vì công việc vất vả và một đêm không ngủ, khuôn mặt đáng yêu thoát tục, quá mảnh mai hơn mức khỏe khoắn cần thiết, thật khó để nghĩ về cô theo hướng đó. Thực ra, anh bắt đầu cảm thấy tội lỗi vì đã cộng thêm vào những rắc rối mà cô đã phải xử lý ngày hôm nay.

Thật là một hướng đi nguy hiểm mà anh đã lao vào!

“Xem này, có thể giờ không phải là thời điểm tốt nhất để hai chúng ta nói chuyện”, anh nhẹ nhàng. “Cô rõ ràng là đang bận rộn, mệt mỏi và...”

“Và việc anh trở lại vào ngày mai, khi tôi có thể không như vậy, cũng sẽ không làm thay đổi câu trả lời của tôi chút nào đâu.” Cô khẳng định nghiêm túc. “Tôi sẽ nói với anh những gì đã nói với Max - luật sư của anh đầu tiên và sau đó là với Will - kiến trúc sư của anh, rằng trang trại này không được rao bán!”

Jude cau mày nhìn khó chịu. Cô gái này thực sự là người cứng đầu nhất, không khoan nhượng nhất...

“Đương nhiên không để bán cho một người như anh”, cô tiếp tục lảng mạ. “Chúng tôi không cần một khu liên hợp thể thao ở Hanvorth - nơi từ trước đến nay vẫn là như thế, anh Marshall”, cô miệt thị. “Hay cái sân golf 18 lỗ mà anh định xây dựng ở cái trang trại này!”

Cô ấy đã hoàn thành bài tập ở nhà của mình, ít nhất là như vậy, Jude thừa nhận một cách ngưỡng mộ - vì đó chính xác là điều mà anh dự định với mảnh đất này một khi nó thành của mình. Trừ phi, đương nhiên, Max hay Will...

Không! Anh không tin là hai người này có thể phản bội lại niềm tin anh dành cho họ, dù họ có quan hệ lãng mạn như thế nào với gia đình Calendar đi chăng nữa. Trên thực tế, anh biết họ không làm như vậy, anh đã từ chối đề nghị nghỉ việc của Max với lý do “xung đột lợi ích”, và đã xem cả hai phương án mà Will soạn thảo cho kế hoạch kinh doanh mới nhất này, một phương án có trang trại Calendar, phương án kia thì không.

Anh so vai. “Đó chỉ là ý kiến cá nhân của cô thôi, cô Calendar”, anh mĩa mai.

Cô lắc đầu. “Nếu anh quan tâm đến việc hỏi ý kiến mọi người quanh đây, tôi tin rằng anh sẽ thấy đó là ý kiến chung của mọi người chứ không phải chỉ của riêng tôi.”

Anh không có thời gian cho việc này, Jude quyết định khi kéo khóa áo khoác một cách nôn nóng. Anh đã cố thể đánh giá chính xác hơn bức tường gạch mà Max và Will đã va phải trong nỗ lực mua trang trại này để phát triển dự án.

Nhưng May Calendar sẽ thấy rằng anh được tạo nên từ hợp chất cứng rắn hơn nhiều so với hai người bạn và cũng là đồng nghiệp của anh, và rằng anh sẽ không dễ gì bị thoái chí bởi một người phụ nữ cần sự giúp đỡ - mà thực ra là ba người!

“Chúng ta sẽ thảo luận việc này vào một thời điểm khác, cô Calendar”, anh rút lui một cách lạnh nhạt, dừng lại ở cửa để nói thêm, “Giờ thì đủ rồi vì chúng ta đã giới thiệu với nhau”. Giờ thì cô cũng đã biết mình sẽ phải đối mặt với một đối thủ cỡ nào.

Bởi vì Jude không hề có ý định từ bỏ kế hoạch với các bất động sản mà anh đã mua trong vùng, trong các kế hoạch đó có cả trang trại của chị em nhà Calendar.

Không một chút ý định nào như vậy!

2. Chương 2

Chà, đó đương nhiên đã sang một trang mới, May thừa nhận khi ngồi sụp xuống chiếc ghế trong bếp một cách yếu ớt sau khi Jude Marshall đột ngột rời đi.

Anh ta là người cuối cùng mà cô muốn gặp ngày hôm nay, hay thực ra là vào bất kỳ thời điểm nào khác.

Jude Marshall, và công ty mà anh ta làm chủ, đã trở thành một bóng ma ám ảnh cuộc sống của mấy chị em mấy tháng vừa qua, kể từ ngày nhận được thư của công ty đó đề nghị mua lại trang trại của họ. Một trang trại mà với các chị em nhà Calendar thì sẽ không bao giờ là để bán.

Lá thư đầu tiên đến từ Mỹ, đó là lý do tại sao họ đều nghĩ rằng Jude Marshall là người Mỹ - và cũng là lý do tại sao mà khi anh ta nói bằng giọng Anh chuẩn khi đến đây lúc trước, May không thể có bất kỳ liên hệ nào giữa người khách không mong đợi với người mà chị em cô đã căm ghét trong suốt hai tháng qua.

Jude Marshall gây ngạc nhiên theo nhiều cách, May thừa nhận một cách cau kính. Cô không ngờ anh ta lại đẹp trai một cách kiêu ngạo như vậy, đó là điều thứ nhất, hay cũng không thể ngờ anh ta lại có thể vào bếp nhà pha cho cô một cốc cà phê mà cô đang rất cần!

Anh ta cũng hoàn toàn đúng, cô thừa nhận một cách nhượng bộ hơn, về sự mệt mỏi khi cô phải điều hành trang trại một mình vài ngày qua khi March đi London để gặp cha mẹ Will, và January lại gọi điện từ Caribe nói rằng cô và Max quyết định ở lại thêm một tuần nữa. Nghe giọng January thật hạnh phúc và vô tư lự khiến May không muốn nói với em gái út rằng, khi March cũng đi vắng, cô phải tự xoay xở ở đây một mình. Cô đã nói rằng mọi thứ ở nhà vẫn ổn đồng thời chúc January và Max có một kỳ nghỉ thú vị.

Một kỳ nghỉ mà rõ là cô chưa hề có!

Mấy ngày qua, sống một mình là một kinh nghiệm đáng học hỏi và nó cũng cho cô thấy sau khi March và January lấy chồng rồi sống nơi khác thì cuộc sống ở đây sẽ thế nào.

Không tốt đẹp gì, May hiểu.

Nhưng thế vẫn chẳng phải là lý do để nhượng bộ áp lực của Jude Marshall để bán trang trại này cho anh ta, cô quyết định sau khi vặn người một cách quyết đoán. Giờ cô đã gặp và thấy anh ta tự tin một cách kiêu ngạo như thế nào, May thậm chí lại càng quyết tâm hơn!

Mặc dù vậy, tối hôm đó, cô không còn cảm thấy tự tin được như vậy khi lê bước vào trong nhà, quá mệt để nấu bữa tối cho mình. Cà phê còn lại trong bình buổi sáng chỉ còn hơi ấm, nhưng còn tốt hơn không có gì.

Không, không phải thế, cô nghĩ sau khi uống một ngụm to, đặt chiếc cốc xuống bàn với vẻ mặt kinh tởm.

Cô quá mệt, hoàn toàn kiệt sức, dựa đầu vào cánh tay gấp lại khi phủ phục trên bàn bếp. Chỉ vài phút nghỉ ngơi và mình sẽ lại ổn, cô tự nhủ.

Chỉ vài phút thôi...

“Thôi nào, May, đến lúc dậy rồi”, một giọng nói dịu dàng phỉnh phờ. “May?” Một cái kéo tay nhẹ sau tiếng gọi lần hai.

Đang có một giấc mơ đẹp, cô cau mặt nuối tiếc. Cô đang mơ nằm trên một bãi biển cát vàng, mặt trời ấm áp và dịu dàng, biển xanh nhiệt đới bập bềnh dịu nhẹ ở cát dưới chân. Song cánh tay gấp lại bị tê cứng khi dần tỉnh lại cộng với cơn đau lưng, nói cho cô biết rõ ràng rằng tiếc thay đó chỉ là giấc mơ!

“May, nếu cô không dậy trong vòng một phút, tôi giả định rằng lần này cô bị đột quỵ - và sẽ bắt đầu hô hấp nhân tạo khẩn cấp bằng miệng!”, giọng nói không mời mà đến lại kéo dài ra chế giễu.

Giọng của Jude Marshall!

Lần này thì cô nhận ra âm điệu của người Anh nhanh và gọn đó quá dễ dàng, cô ngẩng đầu nhìn anh ta chăm chăm với sự bức bối, nhận thức được rằng có lẽ mình trông còn tệ hơn ban sáng, vẫn mặc bộ quần áo đó, vẫn bẩn thỉu như vậy... Và để bổ sung thêm vào bộ dạng lộn xộn đó, có thể cô đã làm hằn mặt mình vì đã ngủ trong một tư thế không thoải mái như vậy!

Anh ta cúi xuống nhìn cô cười toe toét một cách vô tư lự. “Tôi nghĩ chính cái đề nghị hô hấp nhân tạo bằng miệng của tôi đã làm cô tỉnh lại!”

Cô thở ra một cách bức tức. “Anh muốn gì, anh Marshall?”

“Cô có vẻ rất thích hỏi tôi câu đó.” Anh ta nhướn cặp mày chế giễu. “Đó là cách lịch thiệp để nói chuyện với người mang đến cho cô bữa tối”, anh ta trách móc một cách giễu cợt, tay cầm một chiếc túi nhựa. “Đồ ăn nhanh Trung Quốc đây”, anh giải thích vắn tắt. “Nhìn thấy cô mệt mỏi như thế nào ban sáng, tôi không nghĩ là cô sẽ đủ khỏe để tự nấu một bữa ăn nóng sốt cho mình tối nay.”

May cau kính nhìn anh ta nhưng vẫn đủ tỉnh táo, dù vẫn chưa hoàn toàn, để đánh giá sự tử tế của anh ta - và loại người như anh ta - với thái độ ngờ vực. Vấn đề không phải ở chỗ phỏng đoán hiển nhiên là đúng của anh ta - mà là ở cách anh ta hành động.

“Và tại sao điều đó lại làm anh băn khoăn, anh Marshall?”, cô hỏi một cách đề phòng, cơn ngái ngủ tan biến khi nhìn anh ta dậy giấc.

“Hãy ngừng run lập cập lại, cô gái, và cho tôi biết những chiếc đĩa ở đâu để tôi có thể bày chỗ đồ ăn này ra trước khi chúng nguội mất!” Anh đặt chiếc túi lên mặt bàn trước mặt cô.

“Ngăn tủ thứ hai bên phải”, cô trả lời, có đôi chút sững sốt. Anh ta nói là những chiếc đĩa, số nhiều. Chắc người đàn ông này không định ngồi ăn tối với cô đấy chứ?

Nhưng khi anh ta chuẩn bị hai chiếc đĩa lớn trên bàn và sau đó bắt đầu bày ra những hộp carton đồ ăn Trung Quốc, thì đã rõ chính xác anh ta định làm gì!

“Ồ... anh Marshall...”

“Chúng ta có thể giải quyết một số thứ ngay bây giờ được không, May?” Anh ngồi thẳng lên, neho mắt nhìn. Cô cứng người lại một cách cảnh giác, băn khoăn tự hỏi anh ta sẽ nói gì. “Được?”

Anh nhanh chóng gạt đầu. “Tôi chắc rằng cô có những lý do để cố tình thô lỗ với tôi - tôi chắc cô nghĩ mình đã thô lỗ”, anh nói một cách chắc chắn như thể cô sẽ phản đối. “Nhưng tôi không hề có ý định ngồi ăn tối - một bữa tối do tôi mang đến đây, nhớ không - với một người cứ nhất định gọi tôi là ‘anh Marshall’ bằng giọng điệu không thân thiện như vậy.” Anh nhướn cặp lông mày đen. Má May ửng lên khi nghe lời buộc tội. Cô đã cố ý thô lỗ, không thể phủ nhận được điều đó. Nhưng anh ta đang cố ý thân thiện, điều đó là không thể chấp nhận được!

“Được không?”, anh hỏi một cách quyết đoán.

May nhìn anh ta không chớp mắt, muốn bảo anh ta đi đi và mang bữa tối của anh ta đi luôn. Song mùi thức ăn quả thật hấp dẫn, cô chảy nước miếng khi ngửi hương vị hỗn hợp bay lên từ những hộp carton anh ta đặt giữa bàn. Nếu cô bảo anh ta biến đi, anh ta có thể sẽ mang cả đồng đồ ăn ngon tuyệt này đi mất!

“Được”, cô đồng ý nhanh gọn. “Mặc dù...”

“Được cho lúc này thôi”, Jude cắt ngang giễu cợt. “Ăn thôi”, anh nói cụt lủn rồi ngồi vào vị trí đối diện.

Cô không thể nhớ được lần cuối cùng có ai đó ra lệnh cho mình như vậy là khi nào. Có lẽ là không có lần nào kể từ khi cha cô mất một năm trước, May cau mặt nhớ lại.

Nhưng khó mà gặp được ai ít giống cha cô hơn Jude Marshall!

Đó là điều mà cô nhận thức được rõ ràng khi họ cùng ngồi ăn. Từ sức mạnh của những ngón tay mảnh khảnh không đeo nhẫn, túm lông đen bắt đầu từ cổ tay và có lẽ là chạy suốt cánh tay và bộ ngực, từ cách món tóc đen của anh ta rơi xuống trán một cách dễ thương dù có bị vuốt ngược lại bằng một bàn tay nóng, từ sự thông minh sắc sảo của đôi mắt xám bạc, tới vùng da sẫm dưới cằm cho thấy có lẽ anh ta phải cạo râu hai lần mỗi ngày, song chắc là đã không có thời gian cho lần cạo thứ hai ngày hôm nay.

Vì anh ta đã lựa chọn việc lái xe tới đây và mang cho cô bữa tối? Có lẽ vậy, cô thừa nhận với một chút ngạc nhiên. Thực ra, cô cảm thấy khó mà tin được là mình lại ngồi đây ăn đồ ăn Trung Quốc với Jude Marshall, người khó tưởng tượng nhất trong tất cả mọi người!

“Rất ngon, cảm ơn anh”, cô khàn giọng nói, món ăn nóng và ngon hơn cô đã nghĩ. Và nó do Jude Marshall mang đến, một người mà cô coi là kẻ thù...

Anh nhìn cô qua bàn, đôi mắt ánh bạc thể hiện sự thích thú. “Nói điều đó thật khó phải không nào?”, anh đăm chiêu hỏi.

“Rất khó”, cô xác nhận với vẻ mặt sần sùi. “Tôi hy vọng mình đã không làm anh lỡ việc gì? Hay là lỡ gặp ai đó chứ?”, cô nói thêm.

“Không có gì là không đợi được cả.” Anh nhún vai bỏ qua.

May nhìn anh ta giễu cợt. Có phải điều đó có nghĩa là không có ai đợi anh ta quay về khách sạn? Hay là người đang đợi không đủ quan trọng để anh ta phải vội quay về?

Jude cau mày khi thấy cách cô nhìn mình. “Tôi đã nói gì nào?”, anh hỏi một cách thiếu kiên nhẫn.

“Không có gì”, cô đột ngột bỏ qua, cố tình tập trung vào thức ăn.

Dù vậy cô vẫn biết rõ là anh ta đang nhìn mình. Nếu thẳng thắn - và cô thì vẫn luôn như vậy - May phải thừa nhận rằng mình chưa từng cảnh giác với một người nào khác như vậy trong đời.

Chỉ vì cô cảm thấy thương hại cho ai đó - có lẽ vậy - có thể người đó đang ngồi đợi anh ta quay về khách sạn; thật khủng khiếp, người đàn ông này lại ưu tiên ăn tối với một cô gái nông thôn lồi thối thay vì người đó.

Kể cả với động cơ mua trang trại này.

“Tôi đã nói chuyện với Max đầu giờ tối nay.”

May nhìn anh ta sắc lẹm, nhưng cách nói chuyện nhạt nhẽo hoàn toàn không làm sáng tỏ điều gì. Cô liếm môi, chọn từ cẩn thận, cố gắng dịu giọng. “Anh đã nói với anh ấy cuối cùng thì chúng ta cũng đã gặp nhau chưa?”, cô không thể cưỡng lại câu hỏi.

Jude ngả người ra, nhìn chăm chú một cách giễu cợt. “Tôi nên làm vậy ư?”, anh dài giọng.

Anh ta lại như vậy - trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi.

Vì anh biết rõ rằng cô sẽ không muốn Max, và tiếp theo đó là January, biết về sự hiện diện của mình ở đây, hay biết hai người đã làm quen - và đặc biệt là cô đang phải tự xoay sở với trang trại.

January đã có một thời kỳ tệ hại đầu năm nay, bị cuốn vào những việc điên rồ của một gã gàn dở, nên May cảm thấy nhẹ nhõm khi em gái đính hôn với Max và vui hơn khi anh ta đề nghị đưa January đi nghỉ vài tuần để phục hồi hoàn toàn.

Song cô không nghi ngờ gì về việc, nếu January biết Jude Marshall ở đây, và biết rằng May đang đơn độc một mình ở trang trại, em gái cô sẽ khăng khăng đòi về ngay trên chuyến bay tiếp theo!

“Sao?”, cô nóng nảy hỏi.

Jude rầu rĩ lắc đầu khi cô trả miếng. “Cô nói đúng chúng ta có thể sẽ như thế này suốt cả đêm, trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi!”

“Không phải cả đêm, không”, May khẳng định gay gắt. “Tối nay tôi định đi ngủ sớm, rất sớm - và một mình”, cô nói thêm để không có hiểu lầm nào liên quan chủ đề cụ thể đó!

“Thực ra...”, khi nghe thấy tiếng gõ cửa, May ngừng lại và bắn sang Jude Marshall một cái nhìn buộc tội.

“January sẽ không gõ cửa để vào nhà mình đâu”, anh dễ dàng đọc được sự buộc tội trong cái nhìn của cô - và lý do của nó.

Điều đó vẫn chưa cho cô biết anh ta đã nói với Max về việc mình quyết định đến đây sau khi Max và Will thất bại trong vụ mua lại trang trại nhà Calendar hay chưa. Tuy nhiên, với sự quen biết gần gũi này, May cũng đã biết rằng Jude Marshall hà tiện một cách cố ý trong việc cung cấp bất kỳ thông tin nào về bất kỳ thứ gì.

May đứng dậy khi nghe thấy tiếng gõ cửa lần hai.

“Chúng ta sẽ nói về vấn đề này sau khi tôi xong việc với khách”, cô cảnh báo trước khi vội vã đi ra cửa, có ý định làm rõ với người đàn ông này trước khi anh ta rời đi là không được để January lo lắng về tình hình ở đây.

Và tình hình thay đổi thật nhanh chóng, cô sửng sốt khi mở cửa và nhìn thấy David Melton đứng trên bậc cửa.

Vốn yêu thích nghệ thuật kịch không chuyên, May đã tham gia hội kịch nghệ địa phương vài năm trước đây và được David Melton phát hiện. Anh là một đạo diễn phim có tiếng tăm, khi đến thăm gia đình chị mình dịp Noel và phát hiện ra May khi cô biểu diễn một vở kịch câm ở địa phương.

Thật ngạc nhiên là anh đã đề nghị cô tham gia một vai diễn trong một bộ phim sắp bấm máy mùa hè này, nếu việc diễn thử thành công. Nó đã thành công. Song, với những lý do riêng, May đã quyết định từ chối đề nghị này...

Đó là lý do cô không hiểu anh lại đến đây làm gì vào lúc này.

Jude nhìn gương mặt của May khi cô rõ ràng là đã nhận ra người khách của mình song lại rõ ràng là không mong đợi như vậy. Gương mặt cô là sự kết hợp của sự ngạc nhiên và mất tinh thần.

Anh chuyển cái nhìn chăm chú sang phía người đàn ông kia; có thể quãng 40 tuổi, cao và mảnh khảnh, tóc vàng cắt gọn và một gương mặt đẹp trai như trẻ thơ. Điều này chẳng cho anh biết được gì, Jude thừa nhận một cách chán nản. Người đàn ông đó có thể chỉ là một người bán hàng hoặc một ai đó vô thưởng vô phạt tương tự vậy - mặc dù, từ phản ứng của May khi nhìn thấy hắn ta - Jude nghi ngờ điều đó...

“David”, anh nghe thấy May khẽ thấp giọng chào.

“Tôi đến vùng này... tôi phải đến, May”, người đàn ông trả lời một cách kiên quyết.

May lắc đầu. “Tôi vẫn chưa đổi ý”, cô nói với anh ta bằng giọng chắc chắn.

“Nhưng...”

“Anh sẽ tìm được người khác”, cô trấn an, liếc nhìn một cách không thoải mái về phía Jude để người đàn ông đó biết cô không ở một mình.

David liếc nhìn Jude một cách thiếu kiên nhẫn trước khi quay trở lại May. “Tôi không muốn người khác, May”, anh ta nói với cô một cách mạnh mẽ. “Phải là cô. Cô rất hoàn hảo...”

“Bây giờ, tôi thực sự không muốn nói về việc này”, May kiên quyết cắt ngang, hiển nhiên cô biết Jude đang nghe, ngay cả khi người đàn ông kia có vẻ không quan tâm đến sự có mặt của anh.

Jude nhận ra mình ngày càng tò mò hơn. Liệu anh chàng David này có phải là một người tình bị hắt hủi mà vẫn không chịu rời đi? Hay là gì khác đây? Mặc dù vậy, Jude hoàn toàn không có ý tưởng gì về việc anh

ta có thể là “gì khác đây”. Vì vậy anh trở lại với ý tưởng về một người tình bị bỏ rơi... Mặc dù trong trường hợp đó, nếu là anh ta, Jude sẽ quan ngại nhiều hơn về sự có mặt của một người đàn ông khác ở đây một mình cùng May. Trừ phi người đàn ông đó coi anh hoàn toàn không có ý nghĩa gì trong mối quan hệ giữa anh ta và May? Ý nghĩ rằng mình hoàn toàn không có nghĩa lý gì trong bất kỳ hoàn cảnh nào, mà Jude thì chưa bao giờ nghĩ vậy, làm anh phát cáu.

Anh đứng dậy, bước tới đứng cạnh May, cố tình đặt tay lên cửa cạnh cô. “Có vấn đề gì không, May?”, anh ngạo mạn hỏi.

Cô nhìn anh cau có. “Chẳng có gì mà tôi không thể giải quyết được. Cảm ơn anh.” Cô nói thêm.

Jude quay sang người đàn ông kia, cố tình nhìn xuống để chứng tỏ mình cao hơn anh ta ít nhất là 3 inch. “Tôi e rằng anh đến đúng lúc chúng tôi đang ăn tối...”, anh nói một cách chua cay.

Người đàn ông kia có vẻ bực về sự xen vào này.

“Tôi chỉ muốn nói vài câu với May...”

“Và như tôi vừa mới nói, chúng tôi đang ăn tối”, Jude xua đuổi thẳng thừng, mắt trừng trừng thách thức.

May bực bội nhìn anh, có vẻ như cảm nhận được rằng tình hình đang vượt nhanh ra ngoài tầm kiểm soát, cô quay lại mỉm cười với David. “Tôi cảm ơn anh vẫn tiếp tục quan tâm”, cô nói với giọng ầm ập. “Nhưng, như tôi vừa nói, thực sự tôi không thích thú.”

David lắc đầu. “Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Trông May hoàn toàn thất vọng vì không biết phải làm gì hay nói gì tiếp với người đàn ông này, cô lắc đầu mệt mỏi.

“Tôi không hiểu có gì gây trở ngại cho cô”, David tiếp tục thuyết phục. “Lúc đầu cô đồng ý với tất cả những gì chúng ta đã thảo luận, kế hoạch chúng ta đưa ra, và sau đó thì...”

“Cô ấy cần phải nói với anh bao nhiêu lần là cô ấy không quan tâm?” Jude lạnh lùng xen vào, bước lên trước một chút và đặt một bàn tay sở hữu lên đôi vai mảnh dẻ của May. Mảnh quá, anh nhận xét. Cô ấy quá gầy, quá mỏng manh, để sống cuộc sống vất vả hiện giờ.

Cái nhìn của David trở nên cảnh giác hơn khi thấy cánh tay sở hữu choàng trên vai May. “Và anh là...?”, anh ta chậm rãi hỏi.

“Tôi là một trong những người bạn của May.” Jude cay nghiệt trả lời.

“Tôi hiểu”, người đàn ông kia nói khẽ, quay sang nhìn May dò hỏi.

“Tôi thực sự không muốn nói về việc này nữa, David”, cô nói với thái độ ân hận. “Tôi... đó thực sự đã là một giấc mơ đẹp”, cô đắm chiêu nói thêm. “Nhưng nó không dành cho tôi. Tôi xin lỗi.” Cô nhún mắt.

Người khách thờ ơ và so vai khi dứt tay vào túi chiếc áo khoác da cừu. “Tôi sẽ còn trở lại.” Anh ta gạt đầu kiên quyết. “Có lẽ khi đó chúng ta có thể nói chuyện.”

“Tôi không tin vậy”, Jude xen ngang gay gắt, dần mất kiên nhẫn với người đàn ông này. Anh ta không thể thấy, và nên chấp nhận, là May không quan tâm? Rằng cô ấy muốn anh ta đi đi và đừng quay lại làm phiền nữa?

Có phải Max và Will cũng đã cảm thấy như vậy không nhỉ? Anh tự hỏi với một chút kinh ngạc; cảm giác muốn bảo vệ, đồng thời cũng thấy cô gái nhà Calendar của mình hấp dẫn đến không thể tin nổi?

Ngoại trừ việc May Calendar không phải người phụ nữ của anh. Sẽ không bao giờ là người phụ nữ của anh. Không, nếu như anh phải nói điều gì đó về mối quan hệ này. Và anh hoàn toàn chắc chắn.

“Anh vẫn đang ở với chị gái ư?” May đang nói chuyện với người đàn ông kia. “Tôi sẽ gọi điện đến đó cho anh lúc nào đó trong ngày mai”, cô nói nhanh sau khi nhận được sự xác nhận với cái gật đầu của David.

“Tôi sẽ chờ điện thoại của cô”, anh khẳng định trước khi hướng cái nhìn màu xanh nghiêm khắc vào Jude. “Tạm biệt”, anh lạnh lùng nói.

“Tạm biệt”, Jude trả lời với một cái nhướn mày thách thức.

Người đàn ông kia mỉm cười lạnh lùng khi nhận được sự thách đố hiển nhiên giữa hai gã đàn ông với nhau trước khi quay lưng bước ra xe. Một chiếc Jaguar thể thao, Jude nhận ra một cách không vui vẻ gì; rõ ràng anh chàng David này, dù anh ta là ai, thì cũng đủ giàu có để giúp May nếu anh ta muốn. Và, từ những trao đổi của họ, rõ ràng là anh ta muốn.

Tuy nhiên, cô ấy dường như không quan tâm đến bất kỳ cái gì mà người đàn ông đề nghị, có lẽ như vậy.

“Và anh nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy?” May giận dữ quay sang Jude sau khi đóng sầm cửa, má ửng đỏ vì tức giận, cặp mắt ánh xanh sâu thẳm.

Anh nhướn mày chế giễu trước đợt tấn công bất ngờ.

“Cố gắng giúp đỡ cô mà?”, anh sắc bén nói nhanh. “Người đàn ông đó rõ ràng là làm phiền cô và do đó tôi...”

“Giúp? Giúp cái gì?”, cô nhắc lại đầy vẻ nghi ngờ, tay siết chặt bên mình. “Anh lái được máy kéo không?”

Anh chớp mắt kinh ngạc. “Đáng tiếc là không.”

“Vắt sữa bò được không?”

Anh nhăn mặt. “Đương nhiên là không!”

“Chăm sóc một con cừu ốm?”

Anh so vai. “Có lẽ là không.”

“Cho gà ăn và nhặt trứng?”

Anh thở dài một cách thiếu kiên nhẫn, giờ đã hiểu đoạn hội thoại này sẽ đi đến đâu. “Xem này, May...”

“Không, đương nhiên là anh không thể làm bất kỳ việc gì trong số đó!”, cô tự trả lời đầy nóng nảy. “Nhưng tôi có thể và tôi làm thật. Và đó mới là những việc duy nhất mà anh có thể giúp được tôi, anh Marshall”, cô thô bạo nói. “Tôi thực sự không hiểu anh lấy ở đâu ra cái cảm giác rằng tôi là một người phụ nữ yếu đuối cần che chở...”

“Không phải vậy ư?”, anh cao giọng.

Cô thực yêu kiều khi đỏ mặt, tình trạng kiệt sức khi trước là không thể lầm lẫn được. “Đó là một trường hợp ngoại lệ”, cô thừa nhận. “Giờ, nếu không phản đối thì anh có thể đi về...” Cô đứng hướng ra phía cửa, vẻ mặt đầy thách thức.

Jude nhìn cô đầy bức bối. Cô ta thật là người...

Có phải anh đã nhìn thấy những giọt lệ trong đôi mắt xanh đến khó tin kia không? Và nếu đúng, chúng là do những phiền muộn với công việc, hay vì lý do nào khác?

“Chúng ta vẫn chưa ăn xong mà”, anh nhận xét nhẹ nhàng.

Cô lắc đầu. “Tôi e rằng tôi thấy mất ngon rồi.”

“May...”

“Anh có thể đi ngay không?”, cô gào lên không thể kiềm chế nổi, nước mắt trào ra hai hàng mi dày và đậm.

“Không, tôi sẽ không đi ngay”, anh trả lời một cách thiếu kiên nhẫn.

“May, tôi chưa từng nghĩ dù chỉ một phút cô là một người phụ nữ yếu ớt.”

Sao anh có thể đi, khi rõ ràng cô ấy là cột trụ chính của gia đình này trong khi cũng chỉ là một đứa trẻ?

“Nhưng cô đang suy nhược, ai cũng có thể thấy điều đó nếu nhìn thấy cô...”

“Cảm ơn!”, cô bật lại.

Anh thở dài nặng nề. “Không thể nói lý lẽ với cô được, đúng không?”

“Không”, cô lạnh lùng nói.

Jude lắc đầu. Anh chưa từng gặp người phụ nữ nào như May Calendar. Chưa bao giờ cảm thấy muốn túm lấy vai và lắc mạnh một người phụ nữ mà rồi lại muốn hôn cô ta như vậy. Hôn à...?

Khỉ thật, đúng, anh muốn hôn May Calendar! Muốn ôm cô vào vòng tay và hôn cô đến lúc cô mất hết cảm giác. Cho đến lúc cả hai đều mất hết lý trí.

Đó là lý do tại sao anh lại không làm điều đó!

“Được”, anh nghiêm túc nói, nhặt áo khoác trên lưng ghế tựa trước khi quả quyết bước ra cửa. “Cô muốn nhắn gì cho Max hay em gái cô nếu anh ấy gọi điện lại cho tôi không?”, anh hỏi, dù đã hiểu từ phản ứng của May khi nhắc đến việc nói chuyện với Max là cô không muốn em gái út của mình biết cô đang phải đơn độc chiến đấu ở đây.

Cô nuốt khan, đôi má đột nhiên trở nên nhợt nhạt. “Không”, cô liếm đôi môi khô nẻ “không nhắn gì cả. Trừ...”

“Gì nào?”, anh dừng lại ở cửa.

Cô thoáng nét cười. “Anh có thể bảo January là Ginny và hai con rất ổn. Con cừu mẹ sinh tôi qua và hai con của nó đấy”, cô giải thích một cách tội nghiệp khi thấy cái nhìn sững sốt của anh.

Jude gật đầu chấp nhận, không cảm thấy thích thú nếu hơn thua gì, về chuyện thông tin cho Max và January, với một người phụ nữ kiệt sức đến mức cô ta khó có thể nhìn thẳng được nữa.

“Tôi sẽ đi ngủ sớm nếu tôi là cô, May - trước khi cô sụp xuống!”, anh nói ngắn gọn.

Cô lắc đầu. “Tôi vẫn còn việc phải làm.”

Anh nhún vai đẩy về thiếu kiên nhẫn trước sự bướng bỉnh của cô gái này. “Tùy cô thôi”, anh nói cộc lốc. “Song, công việc sẽ vẫn ở đây để cô làm vào ngày mai.”

Cô gần như mỉm cười. “Cha tôi thường nói như vậy.”

Đã nói. Vì, như Jude giờ đã biết quá rõ, khi kiểm tra chị em nhà Calendar kỹ lưỡng hơn sau khi Max đính hôn với một cô, rằng ông bà Calendar đều đã mất, người mẹ mất khi các cô còn nhỏ, người cha thì mất một năm trước đây.

Điều này khiến anh cảm thấy vui khi cổ mua trang trại chỉ từ ba cô gái!

“Vậy thì cô nên nghe lời ông ấy!”, anh cao giọng, không rõ là đang bực mình với May hay chính bản thân nữa.

Có một điều mà Jude biết rõ, anh cần đưa mọi việc vào đúng khuôn khổ, tập trung vào mục tiêu, đó là mua mảnh đất này và sau đó sẽ rời đi.

Và để làm được điều đó, anh phải rời xa May Calendar.

Ngoài ra, April đang chờ anh ở khách sạn. April quyến rũ, vui vẻ và hoàn toàn dễ chịu.

May Calendar nhìn anh không chớp mắt. “Tôi luôn nghe lời cha, anh Marshall, nhưng tôi không phải nghe lời anh.”

“Thế đấy!” Sự kiên nhẫn của anh, nếu có chút ít, đã bị thổi tan sau khi cô tiếp tục sử dụng cách gọi xã giao “anh Marshall”. Khỉ thật, anh đã cố hết sức để tử tế với cô ta - mặc dù rõ ràng là cô ta mong anh đừng tử tế thế - cố gắng tỏ ra biết điều; thậm chí còn mua bữa tối cho cô ta.

Mà không hề có động cơ thầm kín nào chứ? Một giọng nói vang lên chế nhạo trong đầu.

Và nếu có động cơ thì sao nào? Cô ấy đáng ra vẫn có thể tỏ ra biết ơn hơn chứ.

May nhìn anh giễu cợt. “Cái gì vậy, anh Marshall?” Cô mỉm cười châm chọc.

“Là cái này”, anh nói mạnh mẽ - vài giây trước khi kéo cô vào vòng tay của mình và hôn cô khiến nụ cười châm chọc biến mất.

Mình sai rồi, Jude, anh tự thú với một lời rên rỉ bên trong. Sai rồi!

Cô có hương vị mật ong. Đôi môi mềm và dễ điều khiển - có thể vì cô quá ngạc nhiên để phản ứng, anh phiền muộn nghĩ. Anh ghi thân hình cô vào người mình, hơi ám từ bộ ngực cọ vào khuôn ngực anh, vạt tóc mềm như lụa đen sẫm rơi trên tay anh khi anh nghiêng đầu cô ra phía sau để hôn sâu hơn.

Rượu ngọt.

Ngọt, ngọt quá, rượu ngọt.

Anh mê mãi nếm vị rượu ngọt này tới mức lúc đầu hoàn toàn không để ý đến những nắm tay nhỏ bé đâm liên hồi vào ngực mình. Jude chỉ nhận thức được sự phản kháng của May khi cô giật mạnh đầu để tách môi khỏi anh và giận dữ nhìn anh trừng trừng.

“Buông tôi ra”, cô ra lệnh một cách cuồng nộ, cố gắng đẩy vào ngực anh một cách vô ích. “Anh... anh...”

“Hả?”, anh nhạo báng một cách đầy thách thức khi rút tay lại và rời khỏi cô.

Phải mất vài giây anh mới kiểm soát được những xúc cảm dữ dội của mình, nhưng giờ thì đã có thể...

Chính xác thì anh nghĩ mình đang làm gì nhỉ? À, thì May rất xinh đẹp, cực kỳ quyến rũ, đầy thách thức - nhưng cô ấy cũng là đối thủ của anh, trong tình huống đặc biệt này.

Cô đặt một tay lên cặp môi hơi sưng của mình, mắt mở to và đầy buộc tội khi ngược nhìn anh. “Tôi không hiểu anh nghĩ gì mà cư xử như vậy, nhưng... mời anh đi đi”, cô nói nhỏ, lắc đầu mệt mỏi. “Xin hãy đi đi.”

Ồ, anh đi đây và dự định sẽ giữ khoảng cách càng xa càng tốt với người phụ nữ này.

Cô ta thực nguy hiểm. Với khả năng tự kiểm soát của anh. Với tính tự tôn của anh. Với sự tự chủ của anh.

Anh nhìn cô mỉm cười chế nhạo. “Đừng cảm thấy quá tệ về việc đã đáp lại tôi, May”, anh giễu cợt. “Cô không phải là người phụ nữ đầu tiên làm thế đâu - và cũng chẳng phải là người cuối cùng”, anh bổ sung đầy nhạo báng.

Gương mặt cô nhợt nhạt hơn bao giờ hết, chỉ còn đôi mắt xanh lóe lên. “Đi ngay!”, cô nhắc lại giữa hai hàm răng nghiến chặt.

Jude bình tĩnh cúi xuống nhặt chiếc áo khoác anh buông xuống vài giây trước để ôm cô, dễ dàng nhận thấy cái nhìn buộc tội của cô khi anh mặc áo khoác, cổ tình chậm rãi, khiến cô càng lúc càng thiếu kiên nhẫn hơn.

“Ăn thêm gì đó đi, May”, anh nói khi bước ra phía cửa. “Thật phí phạm nếu bỏ chỗ đồ ăn đó chỉ vì cô không thích người mang nó đến”, anh nói khô khốc.

“Tạm biệt, anh Marshall”, giọng cô sắc nhọn giống hệt như cách anh đã nói với người đàn ông tên David vài phút trước.

Jude dừng lại bên ngưỡng cửa.

“Ồ, chưa tạm biệt hẳn đâu, May”, anh khẳng định đầy dứt khoát.

“Không giống như các... đồng nghiệp của tôi, tôi không có ý định bỏ đi trước khi đạt được mục tiêu mà mình đặt ra khi đến đây đâu.”

Cô cười đầy khinh miệt. “Vậy thì tôi nghĩ anh nên bắt đầu tìm mua một ngôi nhà trong vùng này đi - vì tôi không định bán trang trại này, cho anh hay cho bất kỳ ai.”

“Phải, cô đương nhiên là không bán”, anh chấp nhận một cách nhẹ nhàng. “Nhưng các em cô có thể sẽ nghĩ khác vì họ giờ đều đã đính hôn và chuẩn bị cưới.”

Jude hối tiếc vì đã đưa ra lời thách thức cuối cùng này ngay khi nói xong. Anh thấy đôi má cô lại nhợt nhạt một lần nữa, cái nhìn ám ảnh trong đôi mắt xanh sâu thẳm cho anh biết giờ cô cũng không chắc chắn về suy nghĩ của các em gái về việc này, như cô muốn anh nghĩ vậy.

Khiến anh cảm thấy mình thật ti tiện.

Ồ, anh rất quyết tâm, đầy sức mạnh, và chưa từng để cho một đối thủ kinh doanh nào được lợi hơn mình, nhưng trước đây anh chưa bao giờ cảm thấy mình tàn nhẫn.

Điều quái quỷ gì đang xảy ra với anh vậy?

May Calendar, với đôi mắt to xanh thẳm, với làn da trắng như hoa mộc lan, với sự yếu ớt mảnh dẻ của mình, đó là những điều không đúng với anh.

Và giờ thì hãy ngừng ngay lập tức!

“Chúc một ngày tốt lành”, anh láu lỉnh nói, khẽ khép cánh cửa đằng sau lưng trước khi bước tới chiếc xe mà anh thuê.

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

3. Chương 3

“Anh thật tử tế quá, David.” May mỉm cười bên lên khi họ ngồi trong quầy bar của tiệm ăn khách sạn chờ để nhận bàn. “Song tôi e là chỉ phí thời gian của anh thôi, việc này sẽ chẳng thay đổi được gì đâu”, cô nói thêm kèm với một cái lắc đầu nhẹ nhẹ.

“Tôi không cho rằng ăn tối với một người phụ nữ đẹp lại là lãng phí thời gian”, David Melton nói, đôi mắt xanh lơ ăm ắp trên khuôn mặt điển trai khỏe mạnh.

Anh ấy thực tử tế, điều đó khiến cho việc này trở nên thật khó khăn. Cộng thêm việc lẽ ra May đã rất thích nhận vai diễn trong bộ phim sắp tới mà anh liên tục đề nghị. Nhưng, với những lý do mà cô không định chia sẻ với anh - mà thực ra là với bất kỳ ai - đơn giản là toàn bộ việc này là không thể được.

Nhưng cô cũng đã giữ lời hứa là gọi điện cho David ở nhà chị anh trong ngày hôm nay, đã nhắc lại những gì đã nói với anh ở London hai tuần trước đó, và một lần nữa tối hôm qua, song chỉ nhận được lời mời đi ăn tối tối nay. Không có áp lực gì hết, anh đã trấn an khi cô do dự, chỉ là bữa tối bạn bè với nhau thôi, và anh sẽ không nhắc tới cả vai diễn nếu cô không muốn vậy.

Quả là một lời đề nghị hấp dẫn khó mà từ chối, David cực kỳ đẹp trai và cũng là một người đàn ông quyền rũ. Và lời đảm bảo bổ sung rằng anh sẽ không nhắc tới vai diễn...

Và giờ cô lại là người nhắc đến chủ đề đó...! Chủ yếu là vì cô cảm thấy có lỗi về khoảng thời gian mà David đã dành cho mình thử vai vài tuần trước - để rồi cuối cùng lại từ chối đề nghị sau khi thử vai thành công.

Được mời đóng phim, nhờ buổi diễn trong một vở kịch câm ở địa phương, chính là giấc mơ của các nữ diễn viên. May biết David hẳn đã bắn khoăn về độ minh mẫn của cô khi cô từ chối một lời mời như thế.

“Việc cô ngại đóng vai Stella có liên quan gì tới người đàn ông tôi gặp tối qua không?” David nhẹ nhàng hỏi, nhìn cô qua miệng chiếc cốc vừa nhấp một ngụm vang trắng mà trước đó anh đã gọi để hai người uống trước khi ăn.

“Ồ, người đàn ông anh đã...” May nhăn mặt khi nhận ra anh đang nói về ai. “Không”, cô khẳng định với một cái lắc đầu. “Jude hoàn toàn không liên quan tới việc này. Có gì mà buồn cười đâu?”, cô bối rối hỏi khi thấy anh lạng lẽ cười.

Anh lắc đầu nhẹ. “Tôi nghi ngờ việc người đàn ông đó cho rằng anh ta không liên quan trong bất kỳ tình huống nào!”, anh giải thích.

May mỉm cười về điều mà cô chắc chắn là một nhận xét đúng về Jude Marshall. “Không, tôi chắc anh không nghĩ thế”, cô đồng tình. “Nhưng trong trường hợp này, anh ta có liên quan”, cô khẳng định chắc chắn.

David nhìn cô khó hiểu. “Chính xác thì anh ta là ai?”

Cô biết chính xác anh ta là ai! Jude Marshall là một kẻ cơ hội lén lút, một người đã lợi dụng sự mệt mỏi cực độ của cô tối hôm qua; và quan trọng hơn, anh ta đang cố mua lại trang trại của họ.

“Anh ta chẳng là gì quan trọng cả”, cô khó nhọc nói, nhớ lại rõ ràng lúc Jude hôn mình đêm qua. Tệ hơn - cô nhớ mình đã hôn lại anh ta.

Lúc đầu thì cô quá kinh ngạc để phản ứng nên chỉ sửng sốt bất động trong tay anh ta, nhưng khi cơn sốc qua đi, thay vì đẩy ngay anh ta ra, cô lại đáp trả. Đó là việc cô không thể tha thứ trong một cơn hấp tấp.

“Tôi vui khi nghe điều đó.” Nhưng trông David không bị thuyết phục bởi câu nói qua loa của cô về Jude.

Đến lúc phải đổi chủ đề rồi, May quyết định - thực tế, đã quá lúc đó rồi ấy chứ! “Anh ở đây lâu không?”

David nhún vai. “Một hai ngày nữa thôi, tôi nghĩ thế. May...”, anh ngồi thẳng lên, mắt bỗng nhìn cô chăm chú. Có một người tôi muốn cô gặp khi tôi còn ở đây.”

Đôi mắt cô mở lớn. “Vây ư?” Theo như cô biết, người duy nhất mà David biết trong vùng này là cô và gia đình chị gái anh. Chắc chắn là anh ấy không định giới thiệu cô với họ đấy chứ?

Cô thấy anh là một người bạn tốt và rất thoải mái với thời gian họ gặp nhau khi cô tới London thử vai hai tuần trước. Nhưng đây mới là lần đầu tiên hai người đi ăn tối với lý do ngoài công việc...

“Đúng.” Anh vẫn đang nhìn cô chăm chú. “Cô thấy đấy...”

“A, a, a, vậy cô không dành toàn bộ thời gian để vắt sữa bò và cho gà ăn hay sao”, một giọng nói chế nhạo quá quen thuộc vang lên.

May nhắm nhanh mắt lại, thở sâu trước khi trả lời; Jude Marshall quả là người cuối cùng cô muốn gặp tối nay. À... có thể không phải là người cuối cùng, cô tự lự thừa nhận, song anh ta đã tới khá gần.

“Anh Marshall”, cô mệt mỏi chào, cố tình tỏ ra thờ ơ khi ngược lên nhìn.

Điều đó thật không dễ gì khi trông anh ta quá hấp dẫn!

Cô đã nghĩ David rất đẹp trai trong bộ vét tối màu và chiếc sơ mi xanh nhạt khi họ gặp nhau ở sảnh khách sạn lúc trước, nhưng Jude Marshall trong bộ đồ ăn tối trông thật khác. Vai rộng, eo thon, chân dài và chắc gọn, chiếc áo sơ mi trắng như tuyết làm nổi bật khuôn mặt và đôi bàn tay rám nắng, đôi mắt xám dường như ánh bạc hơn trên làn da đỏ.

May quả quyết ngồi thẳng dậy. Cô sẽ không ngồi đây như một nữ sinh vụng về bị lấn át bởi một người đàn ông tinh tế và đẹp trai. Ngay cả khi cô tự cảm thấy như vậy...

“Hay đi đôi ủng cao su và đội mũ len”, cô đáp trả thô bạo, tự biết rằng ít nhất thì tối nay trông mình cũng ổn.

Cái nhìn của Jude quét qua để đánh giá vẻ ngoài của cô. Cặp mắt xám nheo lại khi nhìn thấy mái tóc mới gội mượt mà phủ xuống đôi vai, chiếc váy xanh lá cây đậm ôm sát những đường cong mảnh mai để lộ đôi chân dài.

Mắt anh quay trở lại, cố ý nhìn gương mặt cô. “Rõ là không rồi”, anh dài giọng trước khi quay lại người đàn ông ngồi cùng May. “Tôi không nghĩ là chúng ta đã được giới thiệu với nhau...” Anh nhướn lông mày thành một góc nhọn.

Không thể cư xử thô bạo với Jude như tối qua, May hiểu David không có lựa chọn nào và đành đứng dậy tự giới thiệu. “Tôi là David Melton.” Anh lịch sự chìa tay ra.

“Jude Marshall”, Jude trả lời ngắn gọn, giọng có chút giễu cợt khi nhìn người đàn ông kia một cách xét nét. “Melton...?”, anh ta chậm rãi nhắc lại “Tôi đã...?”

“Tôi nghĩ bàn của chúng ta đã sẵn sàng rồi, David”, May mạnh mẽ cắt ngang đồng thời duyên dáng đứng lên, sau khi nhận ra người phục vụ đứng phía sau họ đang cố gây sự chú ý. “Nếu anh tha lỗi cho chúng tôi, Jude...”, cô dứt khoát nói thêm, đôi mắt xanh nhìn thẳng thách thức.

Anh nhìn cô vài giây, sau đó lướt từ từ xuống thân hình mảnh mai.

May có thể cảm thấy hai má mình nóng bừng.

Cũng như cảm thấy đôi chân hơi run rẩy và thiếu không khí, như thể cô đang chạy...

“Hai người ăn tại khách sạn à?”, anh mau mắn hỏi.

May có cảm giác nôn nao trong dạ dày. Cô đã không hề nghĩ, khi David mời cô bữa tối nay, ở khách sạn sang nhất vùng này cũng có thể chính là khách sạn mà Jude Marshall đang ở. Nhưng giờ thì điều đó đã xảy ra.

Và từ cách anh ta ăn mặc, cô cũng thấy rằng anh ta cũng ăn tối tại đây. Và không phải một mình, vì sự sang trọng của bộ dạ phục không thể là ngẫu nhiên. “Hiển nhiên rồi.” Cô nhìn anh thách thức. “Còn anh?”

“Hiển nhiên rồi”, anh trả lời khô khan. “Tôi chỉ đang đợi người cùng ăn tối với mình thôi mà”, anh ta xác nhận một cách trề nhai. “Có lẽ bốn chúng ta có thể uống chút gì đó sau khi ăn không?” Cặp lông mày đen lại nhếch lên thách thức phía trên đôi mắt xám đầy chế giễu.

Và có lẽ họ không thể! Cô đến đây cùng David và có thể thấy khá rõ rằng bạn ăn tối cùng Jude sẽ là một người phụ nữ xinh đẹp; điều cuối cùng mà cô muốn là ngồi và uống cùng cặp đôi đó vào cuối buổi tối. Cô sẽ ghen mắt.

“Tôi không nghĩ vậy, cảm ơn anh”, cô nói thêm.

“Vài người trong số chúng ta phải dậy sớm”, cô nhấn mạnh.

“Dù sao cũng cảm ơn anh đã mời”, David vui vẻ cắt ngang trước khi trước người đàn ông kia có thể buông ra những câu trả lời sắc bén có lẽ đang nằm sẵn trên đôi môi như tạc kia. David nắm chặt cánh tay May khi họ quay bước đi theo người phục vụ sang phòng ăn.

Và May có thể cảm thấy cái nhìn xám lạnh băng dõi theo từng bước đi của họ.

Cô thở mạnh khi ngồi xuống bàn ăn, đó là dấu hiệu đầu tiên cho thấy cô đã buộc phải nín thở và đôi chân cũng hơi run. Nhưng Jude Marshall đã có tác động đến cô, May nặng nề thừa nhận. Dường như mỗi lúc gặp, cô muốn đánh anh ta hoặc là muốn hôn anh ta - và ngay bây giờ thì cảm giác thứ nhất đã hoàn toàn bay biến.

“Tôi thực sự xin lỗi về việc đó.” Cô mỉm cười phiền muộn với David. “Tôi bắt đầu cảm thấy người đàn ông đó ám ảnh mình!” Cả hai thức cũng như ngủ.

Mặc dù trong trạng thái kiệt sức, giấc ngủ đã đến với cô thực khó khăn đêm qua, những ý nghĩ về Jude Marshall, cách anh ta hôn cô, đã không để cho cô thư giãn nổi.

Cái quái gì đã khiến anh ta hôn cô vậy nhỉ?

Ồ, cô biết là anh ta giận dữ với mình, một cơn thịnh nộ đầy tức tối trước việc không thể khuất phục được cô. Nhưng cô không thể nghĩ đó là lý do để anh ta hôn mình...?

David nhún vai. “Anh ta hơi... bạo lực.”

Đó chỉ là một cách mô tả! Tất cả những gì May biết vào lúc đó là buổi tối của cô đã bị phá hỏng hoàn toàn, chính sự thực rằng Jude cũng đang ăn tối cùng phòng với cô cũng đủ để cô không nuốt nổi đồ ăn. Hay để thoải mái trò chuyện với David.

Cô thở dài và nặng nề nhận xét. “Anh ta thực phiền toái.”

David liếc nhìn cô dò xét. “Cô có muốn chúng ta đi ăn nơi khác không?”

Cô hoang mang nhìn anh. “Chúng ta không thể làm vậy!”

“Đương nhiên chúng ta có thể mà”, anh trấn an một cách hòa nhã.

May sững sờ lắc đầu. “Nhưng... nhưng... chúng ta đã gọi đồ ăn rồi mà, và... và mọi thứ!” Ngay lúc này cô có thể nhìn thấy người phục vụ đi tới bàn của họ với món đầu tiên.

David nhún vai. “Thì chúng ta sẽ hủy món. May, điều cuối cùng mà tôi muốn”, anh tiếp tục nói một cách chắc chắn như thể cô sẽ lại phản đối, “là để cô phải chịu bất kỳ một căng thẳng nào. Ý tưởng ăn tối hôm nay là để chúng ta có một bữa tối thân thiện với nhau, cùng thư giãn và hiểu biết nhau hơn một chút. Mà rõ là chúng ta không thể làm được nếu Jude Marshall ăn cùng phòng này”. Anh đặt khăn ăn xuống bàn và đứng dậy nói nhỏ với người phục vụ, người này trông vô cùng khó xử khi quay lại bếp bưng theo các đĩa đồ ăn. “Tôi sẽ quay trở lại sau hai phút thôi”, David hứa trước khi tiến tới phía người quản lý.

May nhìn anh kinh ngạc, khó mà tin rằng David sẵn lòng sang một nhà hàng khác chỉ bởi vì anh cảm nhận được cô không thoải mái như thế nào khi biết rằng Jude Marshall cũng ăn tối ở đây.

Nhưng ngay khi nhìn thấy Jude bước vào phòng ăn lúc đó, với một người phụ nữ xinh đẹp bước đi thật duyên dáng bên cạnh, cô biết rằng mình không thể nào ngồi tiếp ở đây dù David có muốn như vậy đi chăng nữa.

Người phụ nữ đó cao và mảnh dẻ, mái tóc đen như gỗ mun cắt ngắn rất thời thượng, vẻ đẹp của khuôn mặt tỏa sáng nhờ đôi mắt xanh lá cây rất sáng, cái miệng mời gọi, chiếc váy thấp cổ để lộ một phần đôi vai và bầu ngực màu kem, đôi chân dài thon thả.

Không nghi ngờ gì, mặc dù đã ngoài 40 tuổi, người phụ nữ này thực sự lộng lẫy và khi bà ta và Jude bước tới bàn của họ, mọi con mắt trong căn phòng đều nhìn theo chuyển động của họ.

Trừ May.

Sau cái nhìn ban đầu, May vội vã đứng dậy, thậm chí không đợi David quay lại, cô nhanh chóng rời khỏi căn phòng và không hề dừng lại cho đến khi tới sảnh khách sạn, hơi thở của ngấn và đứt ngãng, mạch máu đập nhanh đến nỗi có thể cảm nhận được máu chảy giằng giật trong mạch máu của mình.

Người đàn bà đó đang làm gì ở đây vậy?

“Hèn nhất!” Jude khàn giọng thì thầm.

Vai May cứng lại trong lúc xúc cở tươi vào chuồng cừu, nhờ đó anh hiểu rằng cô đã nhận ra sự hiện diện của mình sau lưng cô, nhưng cô không hề cố gắng quay đầu lại và đáp trả lời buộc tội của anh.

Bởi vì lời buộc tội đó hầu như chắc chắn là đúng.

Không thể tin là sau khi thấy April đã ngồi xuống phía đối diện tại bàn ăn tối hôm trước, anh đã nhìn quanh nhà hàng để tìm May và người bạn cùng ăn tối với cô.

Để rồi phát hiện ra cô không còn ở đó!

Miệng anh mím lại. “May, tôi nói...”

“Tôi nghe thấy anh nói gì rồi.” Cô đột nhiên quay lại đối diện với anh, nét mặt lạnh lùng thách thức khi nhìn anh chật vắn.

Anh nhướn cặp mày rậm. “Vậy?”

“Vậy gì nào?”, cô nghiêm nghị đáp trả.

“Đừng có bắt đầu như vậy nữa!” Anh chán ngán lắc đầu. “Tại sao cô đột ngột rời khách sạn tối hôm qua?”

“Thật sao?”, cô trả lời thô bạo, rõ ràng hoàn toàn lơ đi sự tức tối của anh về cách cô trả lời những câu hỏi bằng câu hỏi của chính mình. Cố tình ư? Có lẽ thế, anh thừa nhận.

Jude cau mày. “Cô thừa biết mình đã làm gì.”

“Chúng tôi đã rời nhà hàng đó, Jude”, cô khô khan chỉnh lại.

“Điều đó không có nghĩa là chúng tôi rời khách sạn”, cô nói thêm một cách sắc bén.

Jude cau mày hơn khi dễ dàng hiểu được ẩn ý của cô, anh nheo mắt dò xét vẻ ngang ngạnh đó. Nếu tin May thì có nghĩa là thay vì ăn tối, cô ta cùng David Melton đã cùng nhau lên phòng khách sạn...

“Ngoài ra”, cô khó khăn nói tiếp, “xét đến người bạn cùng ăn với anh, tôi rất ngạc nhiên là anh còn để ý đến việc chúng tôi bỏ đi”. Câu cuối cùng này được bổ sung với vẻ khinh miệt.

Không dễ, nhưng Jude loại bỏ hình ảnh về May trong tay David Melton ra khỏi đầu mình - ngay lúc này! Anh sẽ quay lại việc đó sau.

Anh nở nụ cười chế giễu. “À, cô cũng nhìn thấy cô ấy à”, anh thì thầm với vẻ hài lòng.

May cười to nhạo báng. “Cũng như tất cả những người khác trong phòng ăn thôi! Nhưng ai mà lại không nhận ra diễn viên xinh đẹp April Robine nhỉ?”

Jude không chắc mình thích cái giọng khinh miệt của May lắm khi cô nhắc tới April. Anh đã quen nữ diễn viên xinh đẹp này được vài tháng và không có cảm nhận gì về April ngoài sự ám áp, quyến rũ và sự kiên nhẫn không giới hạn với những người hâm mộ thường xuyên phá tan sự riêng tư. Ngay tối hôm qua khi họ cùng ăn tối, vài người đã đến bàn của họ xin chữ ký và không ai phải rời đi một cách thất vọng, về April hay về chữ ký mà họ nhận được.

“Anh bạn David của cô đương nhiên cũng thấy cô ấy hấp dẫn khi đến bàn chúng tôi để chào hỏi”, anh cay độc đáp trả.

May giật mình bởi thông tin này đến mức không thể che giấu tình cảm của mình, hai má nhạt đi đôi chút, đôi mắt xanh sâu hơn bình thường. “Tôi không hiểu anh nói gì.” Cô lắc đầu.

“Tôi nói là April và anh bạn David của cô rõ ràng là quen biết nhau”, anh bật ra đột ngột, bản thân cũng hết sức ngạc nhiên khi David Melton tiến tới bàn của họ và được April nồng nhiệt chào đón. “Trên thực tế, với sự thân mật khi họ ôm hôn nhau tối qua, cô có thể nói rằng họ biết nhau rất rõ đấy!”

Jude ngạc nhiên khi thấy May có vẻ nhột nhột hơn. Hai ngày trước đây, May khẳng định với anh là cô không quan tâm tới David Melton; thực tế là mặc dù người đàn ông đó khấn nài, cô vẫn khẳng định rằng David Melton không có ý nghĩa gì với mình. Tuy nhiên phản ứng của cô lúc này về sự thân thiết của người đàn ông đó với nữ diễn viên April xinh đẹp dường như lại hàm ý điều ngược lại...

May liếm đôi môi khô nẻ trước khi cổ nuốt khan. “Điều đó thì có liên quan gì đến tôi?”

Anh nhìn cô cân nhắc. “Nhiều chứ, tôi vừa mới nghĩ - nếu đúng là cô và David đã ngủ đêm với nhau tại khách sạn!”, anh cao giọng.

Cô thở hắt ra. “Nói để anh biết, tôi ngủ trên giường mình đêm qua!”

“Nghĩa là cô và anh Melton chỉ ngủ với nhau ở khách sạn buổi tối thôi à?” Jude miệt thị.

“Nghĩa là việc tôi ở đâu tối qua chẳng liên quan gì đến anh cả!”, cô mạnh mẽ đáp trả.

Anh lại sắp túm lấy cô và lắc. Hoặc lại hôn cô. Cả hai đều không phải ý hay.

Anh đã biết điều đó quá rõ hai ngày trước đây và vẫn còn cảm thấy sự mềm mại của đôi môi cô khi đáp trả, sự ám áp của những đường cong cơ thể khi cô áp vào người anh. Chỉ riêng ý nghĩ David Melton đã thưởng thức làn môi ấy và sự mềm mại đáng khát khao của cô cũng đủ làm anh quên hết mọi thứ khác. Và anh thì không muốn mình lại như vậy. Không nên như vậy với người phụ nữ này. Hay với bất kỳ người đàn bà nào khác. Anh hít một hơi sâu để tự kiểm chế. “May, thực ra tôi đến đây để mời cô ăn tối với tôi.”

Cô đứng thẳng người lên, nhìn anh chế nhạo. “Thật sao?”

“Thật”, anh xác nhận khô khốc.

May lắc đầu. “Vậy thì anh có cách mời rất lạ lùng đấy.”

Vì anh đã bị chệch hướng bởi cuộc nói chuyện về tình bạn của cô với David Melton.

Nhưng đã đến lúc phải quên Melton và April, tập trung vào điều mà anh thực sự mong muốn từ người phụ nữ này.

“Được”, anh thở dài bực bội. “Bắt đầu lại nhé, được không? May, cô sẽ ăn tối với tôi tối nay chứ?”

“Không”, cô trả lời không chút do dự, ánh mắt giễu cợt. “Và tại sao mọi người lại đều có vẻ nghĩ rằng tôi cần ai đó mua đồ ăn tối cho mình lúc này nhỉ?”, cô khó chịu hỏi.

“Có lẽ là vì vài bữa ăn ngon với cô cũng không hề hấn gì!” Jude cố ý nhìn xuống thân hình mảnh mai của May.

“Cảm ơn”, cô cúi kính. “Nhưng câu trả lời vẫn là không!”

Anh tức giận vì sự bướng bỉnh của người phụ nữ này. “David Melton đã hẹn cô cả tối nay ư?”

“Không... là bữa trưa”, cô chế nhạo, rõ ràng là đang thích thú với sự tức giận của Jude.

Jude gay gắt nhìn cô. “Thế người đàn ông may mắn tối nay là ai vậy?”

“Anh định sỉ nhục tôi ư, Jude?”, cô cau mày. “Hay chỉ tự nhiên nói thế?” Miệng anh mím lại không có gì là vui vẻ. “Mỗi thứ một tí, tôi nghĩ thế.” Anh ngạc nhiên khi thấy cô cười thoải mái, đôi mắt ánh xanh sâu thẳm, lúm đồng tiền nhẹ hiện bên đường cong mềm mại của đôi môi.

Chúa ơi, cô ấy thật đẹp, anh kinh ngạc thừa nhận.

Anh có thể thấy cô không trang điểm, mái tóc buộc gọn đằng sau bởi một chiếc dây, và mặc bộ quần áo làm việc thật dễ sợ, vậy mà cô vẫn đẹp. Quá đẹp là khác!

“Có lẽ cô không phản đối trả lời câu hỏi của tôi chứ?”, anh chua cay.

Cô khẽ lắc đầu. “Tôi đã nghĩ rồi. Anh mời tôi ăn tối cùng anh, và tôi đã nói không. Mặc dù vậy, tôi cũng tò mò tại sao anh lại nghĩ rằng mình có thể nhận được một câu trả lời khác nhỉ?” Cô nhìn anh dò hỏi.

“Bởi vì mẹ cô đã dạy dỗ cô phải lịch sự?”, anh đáp trả lạnh nhạt - đồng thời cũng đã quá muộn để nhớ ra là mẹ cô không hề nuôi dạy cô, bà ấy đã chết khi ba chị em cô còn bé tí.

Ánh mắt May giờ cứng rắn y như những viên đá quý cùng màu, miệng không hề cười. “Rõ ràng là mẹ tôi không dạy tôi gì cả”, cô tức giận, nói lạnh lùng. “Dù vậy, một lần nữa, tôi cũng ngạc nhiên là sao anh có thể nghĩ tôi lại cảm thấy cần phải lịch sự dù ở mức tối thiểu với anh?”, cô bổ sung với vẻ miệt thị.

“Bởi vì hôm trước tôi đã mua bữa tối cho cô?” Jude nhún vai, bắt đầu cảm thấy ở đây thật nóng bức với chiếc áo len Aran dày và chiếc quần jean xanh bạc.

May nhìn anh thách thức. “Trong trường hợp đó, tôi mới là người nên mời anh ăn tối mới đúng chứ nhỉ? Để đền ơn?”

“Đó không phải là lời mời lịch thiệp nhất mà tôi từng nhận được... song tôi nhận lời”, Jude nói với cô, đôi mắt ánh lên vẻ hài lòng.

Cô sững sờ trước cái bẫy mà anh cố ý tạo ra - và cô đã vô ý rơi vào. “Chờ đã...”

“Quá muộn rồi, May”, anh nói nhẹ nhàng. “Cô mời, và tôi đã đồng ý.”

“Tôi không...”

“Chắc chắn là cô đã mời”, anh khẳng định đầy vẻ chế giễu, thích thú vì lần này đã làm May hoàn toàn lúng túng.

“Nhưng tôi có buổi họp mặt của Hội Kịch nghệ không chuyên tối nay rồi!”, cô phản đối một cách yếu ớt.

“Vậy thì tôi đề xuất cô hủy nó đi”, anh bỏ qua một cách dễ dãi.

“Tôi sẽ để cô đặt nhà hàng, được không? Tôi thích ăn đồ Pháp, nếu có thể, nhưng nếu không...”

“Nếu anh thực sự muốn tôi mời anh ăn tối thì anh sẽ ăn đồ của tôi và anh sẽ ăn ở đây... và sẽ thích đấy!”, cô ngắt lời anh một cách nóng nảy. “Mặc dù...”

“Nghe tuyệt đấy”, Jude chấp nhận. “Khoảng bảy rưỡi có được không?”

“Được, nhưng...”

“Tôi sẽ đem rượu vang tới”, anh vui vẻ tiếp lời, thích thú với vẻ choáng váng của cô. “Cô thích vang đỏ hay vang trắng?”

“Trắng, nhưng...”

“Vậy hẹn gặp lúc bảy rưỡi nhé, May.” Anh cả quyết gật đầu.

May nhìn anh ta với một cơn thịnh nộ. “Anh là người kiêu ngạo nhất, mảnh khỏe nhất mà tôi không may gặp phải!”, cuối cùng cô cũng buột ra một cách tức tối.

Anh cười nhăn nhở. “Chớ chê mèo lắm lông”, anh nhẹ nhàng đáp trả.

Hai mắt cô mở to phần nộ. “Tôi không phải là người kiêu ngạo hay mảnh khỏe.”

“Không ư?”, anh mỉa mai. “Ồ, có lẽ tôi chưa hiểu cô đến mức để có thể đưa ra một ý kiến xác đáng”, anh dễ dàng chấp nhận.

Mắt cô ánh lên giận dữ. “Và có lẽ anh sẽ không bao giờ đủ hiểu tôi để có ý kiến xác đáng đâu!”

Anh nhún vai. “Chúng ta sẽ chờ xem, được không?”, anh bỏ qua. “Tôi sẽ đi để cô tiếp tục làm việc, vì cô xem ra cũng có hẹn ăn trưa”, anh bổ sung một cách khó chịu.

Với một người luôn khẳng định là không quan tâm như David Melton, May dường như gặp gỡ anh ta khá nhiều. Rõ là không phải việc của mình, Jude tự nhắc nhở mình một cách cầu kinh. Đó có thể chính là một ví dụ nữa của cái mà anh thường coi là sự mâu thuẫn của đàn bà!

“Anh tử tế thật đấy”, May ngắt lời, rõ ràng vẫn đang tức giận vì bị bắt phải mời ăn tối.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Jude gật đầu, biết rằng đây có lẽ là lúc tốt nhất để anh rời đi.

Sau nữa, chẳng lẽ tối nay anh cũng sẽ gặp May, khi đó hy vọng họ sẽ có thêm thời gian để trò chuyện một cách bình tĩnh về lời đề nghị anh đưa ra cho trang trại này.

“Với hai bữa ăn ngon ngày hôm nay, cô có thể có thêm tí thịt vào bộ xương của mình, trông sẽ bớt giống trẻ em vô gia cư đấy.” Anh chua cay bổ sung.

May xinh đẹp một cách khó tin, tuy nhiên đó là cái đẹp với vẻ mong manh dễ vỡ, một vẻ thanh nhã thật không hợp với công việc nông trại vất vả mà cô đang phải làm.

Mặc dù thái độ của cô lúc này không có gì là nhã nhặn cả, Jude rầu rĩ nhận xét; không những thế, trông cô ấy còn như thể muốn nắm cái chìa đang cầm và đâm nó xuyên qua ngực anh.

“Nói cho anh hay”, cô nói qua hai hàm răng nghiến chặt, “Tôi gây tự nhiên! Chị em tôi đều thế”, cô nói một cách thủ thế.

Jude nhìn cô cân nhắc. “Tôi rõ là chưa thể nói gì về các em gái cô, May, vì tôi chưa gặp họ”, anh khô khan. “Nhưng mà mảnh mai quá thì hóc hác lắm - và tôi biết rõ cô thuộc về nào lúc này!”, anh khẳng định qua quýt.

“Và khi nào cần xin ý kiến anh, Jude, tôi sẽ tự hỏi!”

Cô quay lưng lại phía anh và bắt đầu xiên rơm đổ vào trong những cái chuồng rỗng.

Hiển nhiên đó là đoạn kết của cuộc hội thoại rồi!

Jude nhún vai, hoàn toàn hài lòng với những gì đã đạt được ngày hôm nay. Sau hết, cô đã gọi anh là Jude mà không cần anh phải thúc ép gì.

Và với viễn cảnh được gặp lại May tối nay, anh hoàn toàn có thể hy vọng sẽ đạt được nhiều hơn thế.

Chỉ đến khi đã ngồi trong ô tô và lái xe trên con đường đầy vết lún bánh xe ra khỏi trang trại, anh mới nhận ra rằng May, với thói quen chọc tức anh bằng việc trả lời các câu hỏi của anh với câu hỏi của cô, vẫn chưa thực sự đưa ra một câu trả lời hợp lý về lý do cô vội vã rời nhà hàng tối hôm qua...

4. Chương 4

“Cảm thấy khá hơn không?” David hỏi về quan tâm khi hai người đã ngồi tại quầy bar của một quán rượu không xa trang trại.

“Tốt hơn nhiều chứ, cảm ơn anh”, May khẽ trả lời, cảm giác có lỗi làm má cô hơi nóng lên, nhưng không đến mức David có thể nhận ra.

Cô đã thực sự bối rối tối hôm trước khi David rời nhà hàng và đến gặp cô ở sảnh khách sạn, anh có thể thấy má cô đầu tiên nhợt nhạt rồi lại đỏ bừng lên, đôi mắt rục rịch, như thể đang lên cơn sốt, cử chỉ đầy khích động khi cô đi đi lại lại chờ anh.

Trong những tình huống như vậy, không quá khó để David tin vào lời nói dối rằng cô cảm thấy không được khỏe và muốn hủy bữa tối để về nhà.

Nó cũng không hoàn toàn là nói dối, May tự an ủi; cô cảm thấy nôn nao và không thể ăn bất kỳ thứ gì với cảm giác đó.

Nhưng cô đã đồng ý ăn trưa với David hôm nay chỉ cốt để thoát được bữa ăn tối qua, dù vẫn chưa muốn nghĩ gì đến việc ăn uống.

Và việc Jude Marshall ghé qua sáng nay, gợi lại chuyện tối qua, chẳng giúp cô với bớt cảm giác đó chút nào!

Cô liếm cặp môi khô. “David, hôm qua anh nói muốn tôi gặp ai đó...?”

“Tại sao, à.” Anh sưng sốt vì cô chuyển chủ đề.

May gạt đầu. “Tôi tin mình biết người đó là ai. Và tôi phải nói với anh...”

“May, tôi đã nghĩ về những gì chúng ta thảo luận ở London hai tuần trước...” David ngồi thẳng trên ghế, nhìn cô chăm chú, và tôi nhận thấy cô dường như thay đổi sau đó. Tôi đã cho cô biết các ngôi sao nào sẽ đóng trong phim.” Anh nhìn cô mỉm cười đầy thông cảm. “Tôi hiểu làm việc với những ngôi sao lớn như Dan Howard và April Robine nghe có vẻ hơi choáng ngợp. Nhưng Dan là một anh chàng rất tuyệt để cộng tác, và về April...”

“Jude nói anh đã đến bàn của họ và nói chuyện với cô ấy ở nhà hàng tối hôm qua”, May xen vào một cách không tự nhiên lắm, chỉ để cho anh biết rằng cô đã đoán được “ai đó” mà anh muốn nói đến là ai.

David nhướn mày ngạc nhiên. “Anh ta đã nói à?”

“Vâng”, cô xác nhận, không muốn đi sâu vào việc thảo luận xem Jude đã nói với cô vào lúc nào. Cô chỉ muốn nói đủ để David hiểu giờ cô biết chính xác anh định giới thiệu mình với ai.

Cô cũng biết chính xác cuộc gặp đó sẽ không bao giờ diễn ra.

“Tôi không hề choáng váng bởi ý nghĩ cùng làm việc với April Robine đâu, anh David”, cô khó nhọc nói, hàm răng nghiến chặt, cố gắng che giấu tình cảm. “Và tôi cũng không mong gặp cô ấy”, cô nói thêm một cách tàn nhẫn.

“Nhưng...”

“Xin kết thúc vấn đề đó ở đây thôi”, May kiên quyết cắt ngang. “Anh thực quá tử tế với tôi.” Giọng May dịu lại khi nhìn thấy vẻ mặt bối rối và tổn thương của David. Anh ấy bị tổn thương và rất bối rối! “Nhưng câu trả lời của tôi vẫn là không.”

David trông khá băn khoăn. “Nếu cô chỉ nói chuyện một chút với April thôi, cô sẽ thấy...”

“Không!” May cắt ngang đột ngột, hít một hơi sâu để kiềm chế trong khi David sưng sốt bởi sự dữ dội của cô.

“Tôi xin lỗi”, cô buồn rầu, “nhưng tôi thực sự không muốn việc này”.

Không thể nào nói cho anh biết cô không muốn việc đó đến nhường nào! Nhưng ít nhất giờ anh đã hiểu cô cảm thấy như thế nào. Mà không cần cô phải nói rõ trắng đen...

Điều mà cô không hề có ý định làm. Với bất kỳ ai. Nhưng David đã hoàn toàn đúng khi nhận xét rằng thái độ của cô về việc xuất hiện trên phim đã thay đổi. Và nó chẳng có gì liên quan tới Dan Howard!

David trông có vẻ không được thoải mái cho lắm. “April thực sự là một người phụ nữ rất quyến rũ.”

“Tôi tin chắc vậy”, May nói một cách công bằng.

“May...”

“David, tôi xin lỗi đã đến muộn”, một giọng nói nhẹ nhàng xen vào. “Chúng tôi khởi hành sớm, nhưng hơi khó tìm chỗ này.” Người phụ nữ cười xòa.

May đã cứng người bất động ngay khi nghe giọng nói đó vang lên, cô không thể thở nổi, không thể dịch chuyển và đương nhiên không thể quay lại và nhìn người phụ nữ vừa mới đến chỗ họ.

Nhưng cô biết người đó là ai, giọng nói trầm ấm hấp dẫn đó không lẫn vào đâu được.

April Robine...

May không nghi ngờ gì việc David đã sắp sẵn, cố ý để cô gặp nữ diễn viên này tại đây - thực ra, những lời nói của người phụ nữ đó đã xác nhận việc này. Không có gì ngạc nhiên tại sao David lại bị tác động mạnh vài giây trước khi May dữ dội từ chối gặp nữ diễn viên nổi tiếng này.

May nhìn David một cách buộc tội khi anh nhìn cô đầy vẻ quan ngại trước khi đứng dậy chào đón người phụ nữ kia. Mọi thứ thật của May căng ra, không khí dường như ra không còn trong phổi và cô mất bình tĩnh kinh khủng.

Điều này không thể xảy ra!

Nó đơn giản là không thể xảy ra được!

Cơn ác mộng tồi tệ nhất của cô - nhưng nó cũng quá thật!

May đã nghĩ, khi từ chối tham gia phim của David, cô đã tránh được cuộc gặp mặt này. Và thay vào đó, giờ đây cô thấy mình phải đối diện với một người phụ nữ mình không hề muốn gặp - vào bất kỳ lúc nào!

“May”, Jude Marshall lên tiếng chào một cách giấu cợt.

Giờ cô đã chuyển động, xoay mạnh chiếc ghế để rồi nhìn thấy Jude đứng cạnh April Robine, vẻ mặt đầy thách thức, châm chọc. Điều đó giải thích tại sao April Robine sử dụng từ “chúng tôi” ban nãy...

Nhưng ít nhất khi May nhìn Jude thì cô cũng không phải nhìn nữ diễn viên đứng cạnh anh ta.

Tuy vậy, cô hoàn toàn nhận biết được người phụ nữ đó, có thể nghe thấy bà ta thì thầm với David, có thể người mùi nước hoa của bà ta. Mùi nước hoa làm đầu May quay như chong chóng!

“Cô ổn chứ, May?” Sự chế nhạo đã rời khỏi khuôn mặt Jude khi anh nhìn cô đầy lo ngại.

“Đương nhiên tôi ổn”, cô trả lời nhát gừng và đứng dậy, mong cơn choáng váng qua đi. Cô sẽ không ngất đâu. Và cô không ngất thật! “Tôi không ngờ sẽ gặp anh ở đây”, cô khô khan nói thêm.

Lúc trước, anh ta có thể dễ dàng cho cô biết rằng cô sẽ không ăn trưa một mình với David, rằng anh ta và April Robine sẽ cùng ăn với họ - nhờ đó có thể dành cho May một cơ hội không xuất hiện!

Nhưng, có thể Jude đã biết trước việc đó? Nếu không thì lý do thực sự là gì...

“Tôi không muốn phá hỏng sự ngạc nhiên của cô”, Jude trả lời châm chọc.

May run rẩy thở ra. “Tôi sẽ rất vui nếu không có những bất ngờ kiểu này.”

Sự vui nhộn biến khỏi mắt Jude khi nhìn cô dò xét. “Trông cô thực sự không khỏe, cô có biết điều đó không”, cuối cùng anh nói nhỏ.

Cô ngẩng đầu lên thách thức. “Có thể tôi chỉ choáng ngợp một chút”, cô sử dụng những từ của David lúc trước, “khi đứng bên cạnh những người cao quý như thế này!”. May chưa chát nhận xét.

Tệ quá. Thật kinh khủng. Cô biết chút nữa thôi David sẽ giới thiệu cô với April Robine. Phản ứng của người phụ nữ đó với sự giới thiệu này sẽ là gì nhỉ? Bà ấy có cảm thấy khủng khiếp như May không? Hay như thế nào nhỉ? Dù phản ứng của April Robine với việc gặp cô là như thế nào đi chăng nữa, May không nghi ngờ gì người nữ diễn viên này sẽ che giấu nó tốt hơn cô nhiều.

Jude chậm rãi lắc đầu. “Tôi không nghĩ cô bị choáng ngợp, May”, anh nói nhỏ một cách nghiêm nghị.

Anh ta đúng, không phải thế. Từ lâu cô đã quyết định rằng mình cũng tốt như bất kỳ ai, rằng cô có thể làm bất gì cái gì mình lựa chọn, rằng không có gì và chẳng có ai có đủ năng lực làm cô mất tự tin.

Ngoại trừ April Robine...

“May...” David quay lại nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay cô, kéo đến bên anh, tôi muốn giới thiệu cô với April Robine. “April, đây là cô May Calendar”, anh vui vẻ giới thiệu.

Lần đầu tiên May nhìn kỹ khuôn mặt của người phụ nữ đó, vẻ đẹp của người diễn viên là không thể tranh cãi, mái tóc cắt ngắn uốn quanh những đường nét hoàn mỹ, bà ta rất mảnh mai trong chiếc áo len cashmere xanh đậm và chiếc quần đen bó sát, trông không có vẻ gì là một phụ nữ trung niên cả, dù May biết chắc bà ta đã chững tuổi đó rồi.

Không có vẻ gì trong mắt của người phụ nữ đó cho thấy bà ấy nhận ra điều gì khi bình thần nhìn May.

Jude nhìn May đầy nghi ngại khi họ được giới thiệu với nhau, má cô ấy nhợt nhạt một cách thiếu tự nhiên, đôi mắt xanh trông lại càng to hơn.

Dù cô cố phả bác, nhưng anh tin rằng cô đang có vấn đề gì đó nghiêm trọng.

“Chào bà Robine”, giờ thì cô đang chào, từng chữ bị ép qua hàm răng nghiến chặt.

“Ôi, xin cứ gọi tôi là April thôi”, nữ diễn viên xinh đẹp nói với sự nồng nhiệt thường có. “Và tôi có thể gọi cô là May không?”

Jude vẫn đang quan sát May, thấy mạch máu chạy trên cổ cô khi cô nuốt khan. Cái gì vậy?

“Tôi muốn bà gọi tôi là cô Calendar”, cô đột nhiên trả lời người kia. “Và tôi xin gọi bà là bà Robine”, cô nói.

Cô ta làm sao vậy nhỉ? Jude chấm dứt những suy nghĩ một cách hoài nghi trong sự im lặng căng thẳng sau câu nói khiếm nhã của May.

May đã rất bức tức với anh khi họ gặp nhau lần đầu, cô có hàng vạn lý do để không thích anh, nhưng ngay cả như thế thì cô cũng chưa từng nói với anh bằng cái giọng lạnh lùng thô bạo như thế này.

Từ chút ít mà anh biết được về cô vài ngày qua, anh nghi ngờ việc cô đã từng nói với ai bằng cái giọng như thế trước đây.

Có thể anh nên cảnh báo trước cho cô về cuộc gặp này; nó sẽ cho cô thêm thời gian để chuẩn bị.

Cô ta có thể chỉ căng thẳng, anh cho là vậy. Sau hết, April là một ngôi sao được quốc tế công nhận kể từ khi chinh phục Hollywood hai mươi năm trước đây, mọi người nhận ra cô ở mọi nơi cô đến, cô được các bạn diễn cũng như công chúng tôn trọng. Cuộc gặp này giống như giữa một cô bé con và thần tượng, một người mà bạn từng nghĩ là không thể với tới, không thể chạm vào.

Đúng, chắc chắn là như vậy. Khi nào May nhận ra April sôi nổi và thân thiện như thế nào, cô ấy sẽ thoải mái hơn. Cô ấy thậm chí có thể cảm thấy thích thú nữa ấy chứ...

“Nghe buồn cười quá, May”, anh xen vào nhẹ nhàng khi kéo chiếc ghế giúp April ngồi xuống. “Nếu chúng ta cùng ăn trưa với nhau...”

“Ồ, nhưng chúng ta sẽ không làm thế”, May trả lời một cách căng thẳng, những ngón tay nắm chặt chiếc túi. “Tôi vừa mới nhớ ra mình có một việc cần làm, nên nếu mọi người thứ lỗi...”

“Không, chúng tôi sẽ không thứ lỗi cho cô!” Jude là người trả lời lập tức, David Melton sốc và im lặng.

April trông có vẻ kém bình thường hơn bình thường chút ít.

Có thể cô ấy thế thật!

Thật tự nhiên là May có thể cảm thấy căng thẳng khi gặp April; nhưng việc cô ấy tiếp tục thô lỗ là không thể chấp nhận được!

Jude hít một hơi sâu để kiềm chế, nhận thức được rằng bốn người họ đang thu hút sự chú ý của những người khác trong quầy bar này - và không phải vì tất cả họ đều nhận ra April. Ngay cả một người quan sát thông thường cũng có thể thấy rõ bầu không khí căng thẳng giữa họ.

“Nhìn này, chúng ta hãy cùng ngồi xuống và uống chút gì nhé”, Jude đề xuất nhẹ nhàng. “Sau đó chúng ta có thể bàn xem có định ăn trưa cùng nhau không, được không?” Anh nhìn May đầy khuyến khích.

Cô nhìn anh không chớp mắt, vẻ mặt thật khó đoán biết, đôi mắt lạnh băng. “Như tôi vừa nói, tôi có việc cần làm.” Cái mặt nạ lạnh lùng giảm đi một chút khi cô quay sang nhìn David Melton. “Tôi rất tiếc về việc này, David”, cô trầm giọng. “Nhưng tôi... đáng ra anh nên báo trước với tôi!” Cô đứng dậy và gần như chạy qua căn phòng. Như thể có quỳ ở dưới gót giày cô ấy vậy.

“May...”

“Để cô ấy đi, Jude”, April nói, đặt một bàn tay lên tay anh ngăn lại như thể anh có thể sẽ chạy theo May.

“Còn lâu tôi mới dễ vậy!”, anh cao giọng, dễ dàng vùng ra, chỉ thấy sự tổn thương hiển hiện trong đôi mắt đẹp của April cũng đủ để khiến anh hành động.

Jude quả quyết sải bước qua căn phòng, gần như đâm vào May khi thấy cô đang đứng ngay bên ngoài. Anh đóng cánh cửa sau lưng rồi kéo cô quay lại đối diện với mình. “Cô làm cái quái gì...?” Cơn thịnh nộ bùng nổ, rồi anh lại thực sự lo lắng khi thấy những giọt nước mắt chảy xuống má cô. “May...?” Anh hoàn toàn bối rối với toàn bộ tình huống này.

“Để tôi một mình!”, cô ghen ngào, vùng khỏi tay anh. “Tất cả các người, xin hãy để tôi yên!” Cô giận dữ nhìn anh. “Quay vào trong với... với bạn của anh đi!”, cô nói thêm về oán trách, luống cuống lục túi tìm chìa khóa xe.

Jude nhìn May khó hiểu, hoàn toàn đã dịu lại bởi những giọt nước mắt vẫn lăn dài trên má cô. Anh đã đuổi theo với ý định lắc cho cô thật mạnh, yêu cầu cô phải giải thích sự thô lỗ của mình, nhưng nhìn những giọt nước mắt của cô anh hiểu rằng có điều gì đó ở đây mà anh đã không nhận ra.

“Có phải là vì tôi đã kể với cô rằng David Melton đã rất vui khi gặp April khi anh ta đến bàn chúng tôi ở tiệm ăn tối qua không?”, anh hỏi rất nghiêm túc. “Cô nghĩ rằng anh ta có quan hệ với April? Có phải điều đó làm cô buồn?”

“David...?” May nhìn anh hoàn toàn không hiểu gì.

“David?”, cô nhắc lại một cách nóng nảy. “Tôi không hiểu anh đang nói gì, Jude.” Cô lắc đầu, cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa ô tô.

“Tôi đang nói về chuyện vừa mới xong, cô đã cư xử cực kỳ thô lỗ.”

Anh hất đầu về phía quầy bar.

“Tôi thô lỗ với anh à?” May thách thức hỏi lại, mắt rực sáng.

“Không, đương nhiên...”

“Thế tôi thô lỗ với David à?”, cô cắt ngang.

“Tôi sẽ chẳng thêm quan tâm nếu cô thô lỗ với anh ta.”

“Vậy thì rõ là tôi đã thô lỗ với April Robine rồi”, cô tỏ ra khinh bỉ.

“Cô biết rất rõ là đúng như vậy.” Jude nhanh chóng mất nốt chút kiên nhẫn cuối cùng.

May nhìn anh chế nhạo. “Và việc đó làm anh thấy phiền?”

“Đương nhiên nó...” Anh buột miệng, sau khi hít vài hơi sâu để kiềm chế. Anh chưa bao giờ cao giọng vì giận dữ, chưa bao giờ tức giận; cơn giận thường khiến người ta không thể suy nghĩ logic, cư xử bất hợp lý, và đó là hai thứ anh không cho phép. “May, vì Chúa hãy nói cho tôi biết cô có vấn đề gì?”, anh hỏi một cách bình tĩnh.

“Vấn đề gì với tôi à?”, cô nhắc lại đầy châm chọc. “Tại sao, tôi chẳng có vấn đề gì cả, anh Jude ạ. Tôi đã nói với anh, chỉ đơn giản là tôi có việc khác phải làm thôi.”

“Quan trọng đến mức cô phải đi và làm ngay bây giờ ư? Cấp bách đến mức cô thậm chí không thể ngồi lại và ăn trưa cùng chúng tôi trước sao?”, anh hỏi, rõ ràng là không tin.

“Đúng”, cô nói đơn giản.

Miệng anh mím chặt. “Và những giọt nước mắt? Cô cho rằng chúng cũng chẳng vì gì cả?”

Đôi mắt cô lóe lên tức giận. “Xin hãy để yên những giọt nước mắt của tôi...”

“Không, không được”, Jude gay gắt, tóm lấy vai cô. “Tôi muốn biết đang có chuyện gì, May, và cô sẽ nói cho tôi biết”, anh dữ tợn bảo với cô.

“Không - tôi - sẽ - không!”, cô nói trong khi hai hàm răng nghiến chặt, đồng thời cố vùng khỏi tay anh.

Jude hoàn toàn không hiểu toàn bộ việc này là gì, anh thậm chí không thể hiểu cái gì đã khiến cô cư xử lạ lùng như vậy. Và anh không thích cảm giác không hiểu gì hết như thế này.

Anh nhìn cô bất lực, cơn giận dữ đi kèm với nỗi thất vọng. Chỉ một cách anh có thể làm dịu đi người phụ nữ này...

“Để tôi đi, Jude!” May lạnh lùng yêu cầu, như thể đoán ra anh định làm gì.

“Không.” Anh lắc đầu không nhượng bộ. “Tôi... Á!” Anh bất ngờ hét lên vì đau khi May quay đầu và cắn vào tay anh. Jude buông ngay cô ra và không tin vào mắt mình khi thấy những dấu răng hiển hiện trên da mình. “Cô làm trò quỷ gì vậy?” Anh điếng người nhìn cô.

Cô nhún vai không quan tâm. “Tôi đã yêu cầu anh buông tôi ra và anh từ chối.”

“Và đó là lý do để cô cắn tôi?”, anh cau có.

May mỉm cười không có gì là vui vẻ. “Được rồi, Jude, tôi không mắc bệnh dại hay gì đó.”

“Với những gì cô làm vài phút vừa rồi, tôi không chắc về điều đó!”, anh phẫn nộ.

Cô mím miệng, vẻ mặt lạnh lẽo. “Nếu anh muốn có câu trả lời, Jude, tôi đề nghị anh quay vào trong đó và hỏi April Robine - dù tôi không thể đảm bảo anh sẽ có những câu trả lời đúng sự thực”, cô khinh bỉ nói thêm.

Jude bỗng nhiên đứng lặng. April chính là vấn đề ư, không phải David Melton sao...?

Jude ghét việc không hiểu được những gì đang xảy ra. Càng bức hơn khi biết May không có ý định cho anh biết...

“Có lẽ tôi sẽ làm thế”, anh nói chậm rãi.

“Được”, May ngắt lời. “Phiền anh nói với David...”

“Tôi sẽ chẳng nói gì với David hết!” Jude thô bạo ngắt lời. “Tôi không phải gã đưa tin cho cô, May; nếu cô muốn nói gì với David Melton, quay lại và nói với anh ta đi.”

Cô hít mạnh, nhìn vào cánh cửa quán rượu, đôi mắt xanh đậm giờ trông gần như màu đen. “Tôi sẽ bỏ qua, cảm ơn”, cô nói khẽ, hơi nhăn mặt. “Tôi đã giữ anh quá lâu rồi”, cô nói thêm.

Jude vẫn tiếp tục quan sát cô một cách chán nản vài giây trước khi khẽ lắc đầu. “Tôi không nghĩ ai trong chúng tôi vẫn muốn ăn sau những gì vừa xảy ra!”

Cô lạnh nhạt gật đầu. “Đó là quyền của anh.”

“Không, May. Đó là tình cảnh mà cô gây nên”, anh quở trách nghiêm khắc.

“Tôi không gây ra, chính bà ấy!”, cô mạnh mẽ đáp trả, rồi lắc đầu một cách không kiên nhẫn khi nhận ra mình đã nói quá nhiều. “Tôi thực sự phải đi, Jude”, cô vội vàng nói. “Tôi... anh... anh không hiểu đâu!”, cô kêu lên một cách run run.

“Vậy nói cho tôi biết đi!”, anh cúi kính ép.

“Tôi... tôi không thể!” cô kiên quyết lắc đầu. “Tôi xin lỗi, Jude. Rất xin lỗi”, cô khó khăn nuốt xuống trước khi quay người vội vã tới mở khóa xe.

Jude không quay vào quán rượu, anh đứng trên lối cổng vòm nhìn May lái xe đi, càng lúc càng thêm bồn chồn về chuyện vừa mới xảy ra hơn mức mà anh muốn thừa nhận. May vừa mới nói như thể cô ấy và April đã từng gặp nhau trước ngày hôm nay và trước đây đã từng có xung đột giữa hai người phụ nữ khiến giờ cô ấy mới cư xử như vậy. Tuy nhiên, thái độ của April lại không hề chỉ ra cô ấy có vướng mắc gì, và trên đường tới đây cô cũng không hề nhắc tới việc đã từng quen biết May.

Song có thể là April chưa biết người David Melton định giới thiệu với cô ấy hôm nay chính là May? Không, điều đó cũng không đúng, vì April vẫn duyên dáng như thường lệ khi họ được giới thiệu với nhau. Vậy có thể sự oán giận chỉ là ở phía May và vì lý do mơ hồ nào đó mà April thậm chí còn không nhận thức được?

Jude lắc đầu khó hiểu. Đó mới chỉ là một cách lý giải cho hành động của May vừa rồi, nhưng chắc chắn là hai người phụ nữ này đã từng gặp nhau trong quá khứ để đến nỗi có việc ngày hôm nay, dù có thể April đã quên rồi?

Điều đó lại dẫn tới một câu hỏi đầu đầu khác: Làm sao mà hai người phụ nữ khác nhau hoàn toàn như May Calendar và April Robine lại có thể từng gặp nhau nhỉ?

Và khi nào?

Mặc dù là người Anh, April đã sống ở Mỹ gần như trong suốt hai mươi năm qua, hầu hết công việc của cô cũng đều ở đó.

Và như Jude biết, May hiếm khi rời khỏi trang trại yêu quý của cô, thậm chí là để đi nghỉ.

Hỏi April để có câu trả lời, May đã bảo anh - nhưng cô ấy cũng chắc chắn rằng câu trả lời sẽ không phải là sự thật...

5. Chương 5

“May...”

May hơi quay người trong tư thế đang trèo xuống từ ca bin chiếc máy kéo cô vừa lái vào sân.

Vội vã trở về nhà vài tiếng trước sau cuộc hẹn ăn trưa mà cô đã tưởng là chỉ có mình với David, May đã dành phần còn lại của buổi chiều và đầu giờ tối để làm những công việc thường nhật nhưng rất cần thiết của trang trại.

Đương nhiên, cô vẫn chờ chuyến viếng thăm này, nhưng khi nó đến, cô vẫn cảm thấy sốc lạnh sống lưng.

“May, tôi nghĩ hai chúng ta cần nói chuyện, cô có nghĩ vậy không?” April Robine khàn giọng hỏi.

May cố ý quay lưng lại người phụ nữ này, cố gắng kiềm chế những cảm xúc mà cô biết đang hiện nhanh trên gương mặt biểu cảm của mình. Vài phút trước, cô không hề nhìn thấy chiếc ô tô nào trong sân để có thể đoán ra sự có mặt của người phụ nữ này ở đây, không hề có báo trước nào về sự đối đầu này. Chỉ có một điều tích cực mà May có được là cô ở đây một mình trong trang trại và không có em gái nào ở đây để chứng kiến cả.

“May?”

Cô đứng chờ người, từ từ quay lại đối diện với người phụ nữ kia khi tiếp tục bước xuống mặt sân trải sỏi, đồng thời nhận ra chiếc xe đỗ đỗ cạnh ga ra, vì vậy mọi người đi từ ngoài vào đều không nhìn thấy.

Giống như May... Cô phần uất nhìn người phụ nữ nọ. “Bà biết là tôi không muốn bà đến đây.” Đó vừa là một tuyên bố vừa là một lời buộc tội.

Nữ diễn viên không thiếu kiểm soát hơn lúc ban trưa, những nếp căng thẳng hiện bên mắt, gương mặt bà nhợt nhạt dưới lớp trang điểm không che vào đâu được, bà vẫn mặc chiếc áo len cashmere và chiếc quần đen ôm sát lúc trước.

“Thực ra”, May tiếp tục một cách châm chọc, “tôi ngạc nhiên bà vẫn còn tìm ra đường đến đây!”

April Robine lưỡng lự khi sự châm chọc cố ý của May rõ ràng là trúng đích. “Mẹ nhớ mọi thứ ở nơi này, May.”

“Thật sao?”, cô xen ngang thô bạo. “Vậy hẳn bà nhớ đường ra chứ?” Cô quay đi, bước tới tháo chiếc moóc ra khỏi đuôi máy kéo, đôi tay run rẩy vì sốc và giận dữ.

Sao bà ta dám tới đây? Sao bà ta dám!

Không - cô sẽ không khóc. Sẽ không để người phụ nữ này hài lòng biết được chỉ riêng việc bà ta ở đây làm cô đau đớn và tức giận đến thế nào.

“Bà vẫn còn đứng đây à?”, cô nhấc móc khi quay lại vẫn thấy người đó vẫn đứng đống băng ở đó.

April Robine nhìn cô dò hỏi, mặt bà mất hết sắc khí. “Mẹ rất tiếc khi nghe tin về cha con năm ngoái...”

“Thật ư?” May cắt ngang nghiêm nghị, hai tay nắm chặt. “Thực vậy không?”, cô nhắc lại khinh bỉ.

Đôi mắt April lóe lên giận dữ trước sự hoài nghi của May. “Thật, mẹ thật sự tiếc”, bà cắt ngang. “Mẹ... ông ấy đã... James và mẹ có thể có những khác biệt, nhưng mẹ không bao giờ mong điều xấu cho ông ấy...”

“Ồ, xin bà”, May lẩm bẩm đầy chán ghét. “Miễn cho tôi những lời vô vị không thực lòng đó!”

“Chúng không hề không thực lòng”, bà thở dài. “Ngược lại là khác. May, lúc đó còn nhỏ, con không thể biết...”

“Không biết cái gì?” May nhìn chằm chằm người đàn bà đó. “Về nỗi đau của cha tôi khi vợ ông ấy bỏ đi ư?” Cô lắc đầu tỏ vẻ không tin. “Tôi có thể là ‘quá bé’, như bà nói, nhưng tôi không quá bé để nhận ra cha mình mất đi ý chí sống sau khi bà bỏ đi, mà ông chỉ sống vì ba đứa con mà ông phải nuôi thôi!” Mặt cô đầy xúc động, đôi mắt như lên cơn sốt, ngực nhô lên hạ xuống liên tục bên dưới chiếc áo len đen dày trong hơi thở đầy khích động.

“Chúng cũng là ba đứa con của mẹ!” April kêu lên đầy xúc động, tay bà giơ lên khấn khoản.

May bất động, mọi cơn giận biến mất khi cái ớn lạnh một lần nữa chạy dọc sống lưng cô.

January. March. May. Đúng, họ là ba đứa con của người phụ nữ này. Và bà ta đã bỏ chúng lại với cha mình, đã bước qua họ để ra đi theo một ngôi sao và giờ cũng trở thành một ngôi sao.

Và thật mỉa mai, hai tuần trước đây David Melton đã đề nghị May đóng vai Stella, với April Robine đóng vai người mẹ của Stella!

May đã rất phấn khích khi David, một đạo diễn phim có tiếng ở cả Anh và Mỹ, chọn cô từ một vở kịch cam địa phương để làm diễn viên của bộ phim sắp bấm máy mùa hè này, cho rằng cô hoàn toàn phù hợp với vai Stella, con gái một nữ anh hùng. Nhưng toàn bộ sự phấn khích đó đã tan biến vào giây phút David cho cô biết ai sẽ đóng vai mẹ cô.

David đã nói May hoàn hảo cho vai diễn đó.

Đương nhiên May thực sự hoàn hảo với vai diễn đó thật!

David có thể không biết hoàn hảo đến mức nào...

Vì April Robine chính là mẹ của cô!

Đã nhiều năm cô cố tình chối bỏ thực tế này, bằng một thỏa thuận ngầm với cha để nuôi dạy January và March lớn lên với niềm tin rằng mẹ họ đã mất khi họ còn rất nhỏ. Vậy mà giờ đây người đàn bà đó lại quay trở lại cuộc sống của họ một cách đầy sống động và xen ngang như thế này!

May lạnh lùng nhìn bà ta. “Mẹ chúng tôi chết rồi”, cô nói thẳng băng.

April há hốc miệng, mặt càng nhợt nhạt hơn. “January và March cũng nghĩ như vậy sao?”, bà ta nuốt nghẹn với vẻ không tin.

“Chúng tôi đều nghĩ thế”, May gay gắt xác nhận. “Chỉ mình tôi biết mẹ tôi là một người đàn bà đẹp, ích kỷ, người quan tâm tới danh tiếng và của cải hơn là người chồng và ba đứa con thơ của mình. Bà ấy đã chết với tất cả chúng tôi lúc bà ấy lựa chọn như vậy”, cô lạnh lùng bổ sung.

April khó khăn nuốt nước bọt, gương mặt xinh đẹp tái nhợt và phờ phạc đúng với tuổi 46 của mình. “Mẹ biết là James ghét mẹ, nhưng mẹ không bao giờ nghĩ...”

“Ông ấy không ghét bà”, May xen ngang, “ông ấy yêu bà. Chỉ yêu mình bà. Cho đến tận lúc chết”, cô kết luận đầy xúc động, biết rằng điều đó là sự thật, rằng cha của họ không bao giờ để ý tới một người đàn bà khác trong những năm sau khi April rời bỏ ông, rằng ông vẫn tiếp tục yêu người vợ cũ bất chấp những gì mà bà ta đã làm.

April nhắm mắt lại, hơi quay đi.

“Lúc đó mẹ không có lựa chọn”, bà ta thở ra run rẩy. “Bố con...”

“Tôi từ chối thảo luận về cha tôi!” May mạnh mẽ cắt lời, nhìn chăm chăm bà ta. “Tôi đã sống với ông ấy hơn hai mươi năm sau khi bà đi, tôi đã thấy việc bà bỏ đi đã tác động tới ông ấy thế nào - do vậy đừng nghĩ rằng bà có thể tới đây sau ngần ấy năm và nói với tôi bất kỳ điều gì về ông ấy!” Cô thở ra giận dữ.

Người đàn bà kia nuốt khan. “Chúng ta phải nói chuyện, May.”

“Tại sao vậy?”, cô thách thức. “Tôi chẳng có gì để nói với bà. Và, sau ngần ấy năm, tôi không tin là bà có điều gì để nói với tôi cả!”, cô thô bạo nói.

Khuôn mặt xinh đẹp dịu đi về đầy xúc động. “Con có biết mẹ cảm thấy như thế nào khi David nói với mẹ rằng người thiếu nữ mà anh ấy chọn để đồng chung với mẹ trong bộ phim tới có tên là May Calendar không?”

May nhăn mặt khinh bỉ. “Tôi có thể tưởng tượng được!”

“Không, con không biết đâu”, April nhẹ nhàng phản đối.

“Nếu nó cũng giống như cảm giác của tôi khi biết bà là ngôi sao của bộ phim thì tôi có biết đấy!” May cứng nhắc khẳng định.

Cô đã quá sốc, quá sửng sốt khi biết tin đó, đến nỗi vội vã quay về Yorkshire ngay trên chuyến tàu tiếp theo sau khi thử vai ở London, thông báo cho các em gái của mình rằng cô đã từ chối đề nghị của David và không muốn thảo luận thêm về vấn đề này nữa. May cũng biết chắc rằng David sẽ tiếp tục khẳng khái cô phù hợp để đồng chung cùng April Robine trong vai con gái của bà ta.

Bà lắc đầu. “Mẹ vẫn không nghĩ thế”, bà thì thầm. “Nói cho mẹ biết về January và March đi. Chúng...”

“Chúng chẳng có liên quan gì tới bà!” May thô bạo khẳng định, lòng bắn khoăn không biết khi nào thì cơn ác mộng này mới kết thúc.

April mím chặt miệng. “Jude nói với mẹ rằng chúng đã đính hôn với hai người bạn thân của anh ta...”

“Bà đã nói với Jude chúng tôi là con của bà ư?” May há hốc miệng không tin.

Người đàn bà kia nhướn mày.

“Con nghĩ sao?”

May thở ra khinh bỉ. “Tôi nghĩ là trong tất cả mọi người, Jude là người mà bà ít muốn để anh ta biết bà có ba đứa con gái tuổi ngoài 25!”

Sau hết, Jude trẻ hơn khoảng chục tuổi so với người đàn bà mà rõ là anh đang có quan hệ thân thiết này - nếu biết là bà ta đã có ba đứa con gái đã trưởng thành, không trẻ hơn anh ta bao nhiêu, thì mối quan hệ của họ sẽ bị phá hỏng, May đã nghĩ vậy!

April cau mày. “Đó không phải lý do mẹ chưa nói với anh ta. May, mẹ không hiểu con nghĩ gì về việc hôm nay mẹ đi cùng Jude, nhưng mẹ có thể đảm bảo với con...”

“Tôi không cần sự đảm bảo của bà, bà Robine... về bất kỳ thứ gì!” May cắt ngang lạnh lùng. “Và cả January và March cũng vậy.”

“Con không thể nói thay cho chúng”, người đàn bà phản đối.

“Trong trường hợp này thì có thể đấy”, May nói với sự chắc chắn. “Chúng đã lớn lên trong bao năm qua mà không có mẹ, giờ thì chúng chẳng cần một người mẹ vào lúc mà chúng sắp cưới người mình yêu!”

“Nhất là một người mẹ như mẹ đây, có phải thế không?” April hỏi thẳng.

“Đúng thế!” May kiên quyết gạt đầu, những mong bà ta bỏ đi, vì sự căng thẳng mấy phút vừa qua bắt đầu tác động đến cô. Cô quay đi, không chắc mình có thể chịu đựng đến bao giờ trước khi vỡ òa trong nước mắt.

Đó là mẹ của cô, vì Chúa, người mẹ mà cô đã tôn thờ trong suốt năm năm đầu đời, người mẹ cô đã buộc phải học cách sống thiếu vắng khi bà ấy bước qua chồng và những đứa con thơ của mình để theo đuổi nghiệp diễn. Chỉ cần ngửi mùi nước hoa của bà ta sáng nay cũng đã khiến đầu óc cô quay cuồng.

“Tôi đã trả lời David về vai diễn và không nghĩ chúng ta còn gì để nói với nhau?” về mặt cô đầy thách đố.

“David nói với mẹ rằng con là một diễn viên giỏi”, April nói nhanh.

Cô nhún vai. “Có vẻ anh ta nghĩ thế.”

April gạt đầu, “Và con nghĩ năng khiếu diễn xuất của con từ đâu ra vậy?”.

Cặp mắt xanh của May lóe sáng sâu thẳm. “Cũng từ chỗ mà January được thừa hưởng năng khiếu hát và March là năng khiếu nghệ thuật vậy, tôi nghĩ thế!”, cô cúi kính, hiểu rằng cả ba chị em đều không được thừa hưởng năng khiếu gì từ người cha ù lì, không sáng tạo của họ.

“January biết hát và March vẽ ư?” April hoài nghi lẩm bẩm.

“Đúng, nhưng tôi chắc tất cả chúng tôi đều sẵn lòng từ bỏ năng khiếu của mình để không có một người mẹ như vậy!” May tiếp tục sỉ nhục.

Trông April càng tái mét hơn. “Vậy con đang định từ bỏ cơ may trở thành ngôi sao chỉ vì mẹ cũng diễn trong phim?” Bà ta thốt lên đau đớn.

May nghiêm nghị nhìn bà ta. “Một trong hai chúng ta cũng phải đặt ưu tiên của mình một cách đúng đắn chứ!”

April lưỡng lự trước sự chế nhạo cố ý, bà hất cằm một cách thách thức khi nheo mắt nhìn May.

“Con...” Bà ngừng bật khi họ nghe thấy tiếng ô tô đang tới gần. “Con đang chờ ai à?” April cau mày hỏi.

Jude!

Đúng là anh ta, liếc nhìn đồng hồ đeo tay May biết đã bảy rưỡi, thời điểm mà ban sáng Jude đã hẹn anh ta sẽ tới ăn tối, cùng với một chai rượu vang trắng.

Sau cuộc nói chuyện lúc ăn trưa, cô không nghĩ Jude sẽ giữ lời hẹn ăn tối, nhưng xét về mặt thời gian thì đúng là anh ta đến rồi.

Khỉ thật!

Cô sẽ nói gì về việc April Robine ở đây? Và quan trọng hơn, April Robine sẽ nói gì về sự có mặt của bà ta?

Chân Jude gần như trượt khỏi chân ga khi lái xe vào sân trang trại và nhìn thấy May và April đứng đó, rõ ràng là đang nói chuyện với nhau.

April làm cái gì ở đây nhỉ? Một trang trại đầy bùn đất rõ ràng là nơi cuối cùng mà anh nghĩ có thể tìm thấy người diễn viên xinh đẹp sang trọng này. Anh thừa nhận với sự thích thú, sự đối nghịch giữa hai người phụ nữ càng cùng cực hơn khi mà May lại mặc bộ đồ làm việc, chiếc mũ len trùm lên mái tóc.

Nhớ lại sự thô lỗ cố ý của May với người phụ nữ kia ban sáng, vẻ cương quyết rằng cô không muốn nói gì với April, anh còn kinh ngạc hơn nữa khi thấy hai người họ đứng cùng nhau tối nay...

Jude đỗ xe bên cạnh chiếc xe màu đỏ của April, ra khỏi xe và chậm rãi bước lại phía họ. “Chào các quý cô”, anh nhẹ nhàng chào họ, và nhìn họ có vẻ hơi chế nhạo.

“Jude!” April là người nhẹ nhàng lên tiếng. “Tôi không hề biết tối nay anh tới đây”, bà nói thêm về trêu trọc.

Anh khẽ cúi đầu, thâm tâm buộc phải tự thừa nhận rằng mình vẫn hoàn toàn mù mịt về chuyện giữa hai người phụ nữ này. “Tôi cũng không hề biết là cô tới đây mà”, anh đáp trả.

May khịt mũi vẻ khinh bỉ. “Bà có thấy cách Jude trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi không?” Cô chế nhạo.

April nhìn anh cân nhắc, đầu hơi nghiêng sang một bên. “Giờ cô nhắc đến điều đó...”

“Thực ra thì lần này tôi đã trả lời một nhận xét bằng một nhận xét”, Jude tự bảo vệ ngắn gọn, với một cảm giác lạ lùng, rằng vào đúng lúc này, dù có những khác biệt hiển nhiên, hai người phụ nữ này có một mối liên hệ theo một cách nào đó.

“Cũng thế cả thôi”, May nói giễu cợt. “Kết quả cuối cùng là anh đưa ra rất ít thông tin thì vẫn vậy”, cô giải thích khi nhướn mày ra ý hỏi.

“Có lẽ vậy”, anh bỏ qua.

May nhìn April đầy dụng ý. “Hiểu tôi nói gì chứ!”, cô giễu cợt nói.

April cười niềm nở. “Tôi hiểu.”

Jude nhướn cặp lông mày đen.

“Cô cũng được mời ăn tối ư, April?”

“Không!”

“Tôi không...”

Cả hai người phụ nữ cùng nói, May dứt khoát phủ định, còn April nghe có vẻ mơ hồ hơn.

“Tôi không nghĩ là mình được mời”, April kết thúc một cách rầu rĩ.

“Tiếc thật”, Jude thì thầm sau khi liếc nhìn vẻ bướng bỉnh của May.

Sẽ thật thú vị được quan sát cuộc đối đầu giữa hai người phụ nữ hoàn toàn khác nhau như thế này - thậm chí anh có thể biết được lý do của sự ác cảm giữa họ, hoặc ít nhất là về phía May. Anh nhận ra April có vẻ như bối rối chứ không hề giận dữ.

“Tôi sẽ để hai bạn ăn tối”, April nhẹ nhàng bỏ qua, có vẻ như đang cố gắng để trở lại trạng thái cân bằng.

Nụ cười của bà tươi tắn và không nói lên điều gì, nhưng cái chính là nó không đi kèm sự ầm áp thường thấy trong đôi mắt.

Jude nhìn May vẻ châm chọc. “Tôi không chắc May có nhớ là cô ấy đã mời tôi không nữa!”, anh thốt lên, việc cô vẫn còn mặc đồ làm việc xem ra không có gì là hứa hẹn. Không còn nghi ngờ gì, sau cuộc nói chuyện của họ lúc ăn trưa, May đã nghĩ rằng anh sẽ không đến ăn tối. Điều đó cũng làm cho anh đôi chút thỏa mãn khi nghĩ rằng mình đã làm cô bất ngờ khi cuối cùng vẫn tới. Nhưng không nhiều lắm - anh vẫn còn chưa hiểu gì về sự căng thẳng giữa May và April.

“Tôi vẫn nhớ lời mời”, May khô khan trấn an. “Món gà hầm đã ở trên bếp vài tiếng rồi.”

Có thể là như thế, nhưng Jude vẫn nghi ngờ rằng May không thể nào nghĩ anh sẽ tới ăn tối với mình tối nay.

“Đủ cho cả ba chứ?”, anh thẳng thắn.

Về mặt May tối sầm lại. “Tôi...”

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi có hẹn ăn tối nay rồi”, April êm ả chen vào. “Thực ra” bà liếc xuống chiếc đồng hồ đeo ở cổ tay, “tôi phải đi rồi, nếu không tôi sẽ muộn mất.” Bà quay sang May. “Tôi hy vọng sẽ còn gặp lại cô trước khi rời đi”, bà nói.

“Bà định ở đây bao lâu?” May lạnh lùng nhìn bà.

April nhún đôi vai nhỏ. “Tôi vẫn chưa rõ...”

May ngay lập tức gạt đầu. “VẬY trong trường hợp chúng ta không gặp lại nữa, chúc bà một chuyến đi an toàn.”

Nói cách khác, Jude dễ dàng phiên dịch, là bà có ở đây bao lâu nữa thì cũng đừng quay lại gặp tôi.

Tình thế này quả là kỳ lạ và Jude hoàn toàn không hiểu gì.

“Cảm ơn”, April nặng nề chấp nhận, nụ cười càng căng thẳng hơn khi quay sang Jude. “Có lẽ tôi sẽ gặp anh sau.”

Anh gạt đầu ngay. “Cô có thể tin điều đó.”

April nở nụ cười buồn rầu. “Tôi tin là thế! Tôi... thực sự tôi rất vui được gặp cô, May”, cô khàn giọng nói thêm.

Một tình cảm mà May không hề có ý định lặp lại. Thực tế, trông cô lạnh lùng và không thể chạm vào như thể được tạc bằng băng vậy.

Cái gì vậy nhỉ?

Cái gì có thể là lý do khiến May tỏ thái độ phản kháng đến vậy với April nhỉ? Sự phản kháng, giờ anh đã nhận ra, dù lúc ăn trưa April đã tỏ ra bình thản, nhưng sự có mặt ở đây tối nay có nghĩa là cô ấy hoàn toàn hiểu mọi việc.

Khi Jude quan sát April bước tới chiếc ô tô của mình, gương mặt nhợt nhạt như thấy ma khi cô lái xe ra khỏi trang trại, Jude thề rằng sẽ tìm bằng được câu trả lời cho những thắc mắc của mình, từ May hoặc từ April, ai cũng được.

6. Chương 6

May lén quan sát Jude khi trước khi chiếc xe đồ biển mất khỏi trang trại, mang theo April Robine, hiểu rằng Jude hoàn toàn bối rối khi bắt gặp nữ diễn viên ở đây sau cái cách mà họ gặp gỡ nhau lúc ăn trưa, rằng anh ta hoàn toàn không hiểu được chuyện này.

Ồ, cô chẳng hề có ý định cho anh ta biết. Và, sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi với April Robine trước khi Jude tới, cô hiểu rằng người đàn bà kia cũng (sẽ không làm) vậy.

April Robine...

Kỳ lạ đó là cách duy nhất mà May có thể nghĩ về người đàn bà đó.

Song cũng hiểu rằng lý do có thể là vì cô đang từ chối nhìn nhận bà ta là mẹ mình, người mẹ đã chối bỏ khi cô mới chỉ là một đứa bé năm tuổi.

Kiểu người phụ nữ gì vậy? Bước qua không chỉ chồng mình mà còn cả ba đứa con gái thơ bé, mới chỉ ba, bốn và năm tuổi đầu? Đó không phải loại người mà May muốn biết, hay muốn dính dáng tới, chắc chắn rồi!

Cô hít một hơi khó nhọc, cái nhìn không thể hiện điều gì khi quay sang Jude. “Nếu anh muốn vào bếp cho ấm, tôi sẽ vào sau anh vài phút”, cô nói, biết rằng vài phút sẽ là không đủ dài để bình tĩnh lại sau cuộc nói chuyện với April Robine, song cô cũng biết là mình chỉ có vậy thôi.

“Tôi không lạnh”, Jude nói nhẹ nhàng, dù cái gió lạnh buốt đang réo ‘Tôi không lạnh’, Jude nói nhẹ nhàng, dù cái gió lạnh buốt đang réo qua trang trại. “Trên thực tế, tôi nghĩ không khí trong bếp có khi còn lạnh lẽo hơn là ở đây!”, anh sắc sảo nói thêm.

“Thật sao? Hệ thống Aga giữ cho bếp rất ấm, tôi chắc chắn đấy.” May cố tình không hiểu.

“Tôi không nhắc tới hệ thống sưởi và cô biết rõ như vậy!” Jude gần giọng, mắt nheo lại như hai khe hở màu bạc khi cúi nhìn cô dò xét!

“Tôi á?” Cô nhún vai, quay đi. “Giờ tôi cần phải kiểm tra... Anh nghĩ mình đang làm gì vậy?” Cô há hốc miệng kinh ngạc khi Jude tóm cánh tay cô và xoay mạnh cô lại đối diện với anh ta.

“Cô có chịu nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra hay không, hay tôi phải tự mình tìm hiểu đây?”, anh cực cần hỏi.

May nhìn anh ta tức giận. Người đàn ông này có lẽ là nhân tình của mẹ cô, có lẽ là đã được một thời gian; nếu ai đó nợ anh ta lời giải thích thì đó đương nhiên không phải là cô!

Cô mím chặt miệng cương quyết. “Tại sao anh không đi mà hỏi April Robine?”, cô bật lại. “Mặc dù có vẻ hai người có một mối quan hệ rất... thoải mái, cứ xem việc anh ở đây ăn tối với tôi và cô ta đi ăn tối với người khác thì biết!”, cô bổ sung một cách lảng má.

Mắt Jude càng nheo lại. “Và điều đó thì có nghĩa gì?”

May nhún vai. “Có nghĩa gì mà anh muốn.” Cô thở dài, chợt nhận ra mình quá mệt mỏi để có thể dây vào một tình huống xung đột nữa. “Tôi đã có một ngày dài, Jude. Tôi mệt và đói, anh có nghĩ chúng ta có thể hoãn việc này lại - dù nó có là gì đi nữa - sau khi ăn xong không?”

Anh cúi nhìn cô thêm vài phút đầy căng thẳng nữa, trước khi từ từ buông tay, một nụ cười giấu cợt hiện lên môi. “Cô không ngờ tôi lại tới ăn tối như đã hẹn, đúng không nào?”, anh nói nhỏ về thích thú.

“Nói thật lòng? Không”, cô xác nhận khô khan. “Nhưng nói đi nói lại thì anh là người thích làm những điều bất ngờ, đúng không?” Cô nhún vai. “Có lẽ đó cũng là một cách khác để mọi người không kịp đề phòng”, cô sắc sảo suy đoán, nhìn vào cái miệng mím chặt của anh thì cô biết mình đã đánh giá đúng, ồ, anh ta không cần lo về phía cô tối nay - cô đã hoàn toàn “mất khả năng đề phòng” một cách đúng nghĩa trước khi anh ta tới đây rồi.

“Và cô là người thích phân tích quá đấy”, anh nói qua loa. “Tôi sẽ đi lấy chai rượu vang trong xe.”

May nhìn anh ta bước đi, cử chỉ linh hoạt, làn gió giá băng thổi tung mớ tóc đen, vẻ nam tính mạnh mẽ không thể lẫn đi đâu được.

Anh ta có quan hệ như thế nào với April Robine nhỉ? Tình nhân? Bạn bè? Là gì đây? May hoàn toàn không biết, nhưng cho đến khi nào biết được, sẽ là ngu ngốc nếu cô để sự quan tâm của mình tới anh ta đi xa hơn mức cần thiết.

Điều đó thật không dễ gì khi anh ta tỏ ra rất hấp dẫn khi họ cùng ăn tối sau đó. Anh kể cho cô nghe vài mẩu chuyện thú vị về Max, Will và bản thân khi họ học cùng nhau, đến mức cô gần như quên mất dự định ban đầu của mình. Tuy nhiên May vẫn biết nó không dễ gì. Thực vậy. Bởi cả hai người...

“Anh có anh chị em gì không, Jude?”, cô hỏi một cách tò mò khi họ nhấp nháp cà phê và chút rượu cam mà cô tìm thấy ở đây chạn, chai rượu họ được tặng vào dịp Giáng sinh vài năm trước mà vẫn chưa mở. Anh nhăn mặt. “Anh chị em ruột, ý cô là thế phải không?”

“Đúng thế”, cô khô khan xác nhận. Kể từ sau cái chết của cha cô vào năm ngoái, các em gái là hai người quan trọng nhất trong đời cô và không dễ dàng để loại bỏ được.

“Tôi là con một.” Jude nhún vai.

“Có lẽ thế cũng là đủ, xét đến việc tôi phải đi đi lại lại giữa Mỹ và Anh suốt thời nhỏ.” Anh nhăn mặt. “Tôi không nghĩ chúng tôi ở yên một chỗ được hơn hai năm bao giờ.”

Điều đó có lẽ cũng giải thích được việc anh dường như không có quê quán gì. Nó cũng giải thích tại sao anh hoàn toàn không hiểu được sự gắn bó của cô với cái trang trại gia đình này...

“Tôi biết cô đang nhắm đến cái gì, May.” Anh ngồi thẳng lên, mỉm cười. Cô thở dài. “Anh biết sao?”

“Tôi nghĩ thế.” Anh gật đầu.

“Nhưng nó không thể thay đổi thực tế là trang trại này quá sức đối với một mình cô.”

Cô cảm thấy phần nộ, thực sự thì vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau chuyến thăm của April Robine lúc trước. “Không nghi ngờ gì nữa, April thể hiện quan điểm của anh”, cô bật lại, không còn nghi ngờ về việc người phụ nữ kia đã bối rối về việc May cứng đầu không chịu bán trang trại cho Jude. Hai mươi hai năm trước đây bà ấy chỉ cố gắng bỏ đi càng nhanh càng tốt!

“April?” Jude nhắc lại câu kính. “Cô ấy thì có liên quan gì đến việc này?”

May chớp mắt, đã quá muộn để nhận ra rằng mình đã để sự cáu giận với người đàn bà đó lộ ra. Và theo một cách mà Jude không thể hiểu nổi. “À...”

“Tôi không bàn luận việc làm ăn của mình với April, nếu đó là cái mà cô hàm ý, May”, anh khẳng định dứt khoát.

“Bởi vì tôi... May, cô nghĩ là tôi có quan hệ gì với April?”, anh chậm rãi hỏi.

Cô nhún vai. “Hai người rõ ràng là cùng tới đây, cùng ở khách sạn.”

“Chúng tôi đến cùng là bởi vì tôi đến vì công việc và hóa ra April cũng có việc cần giải quyết tại vùng này”, anh nói với cái nhìn sắc nhọn hướng vào May. “Và mặc dù chúng tôi ở cùng khách sạn...”

“Anh không nợ tôi một lời giải thích nào cả, Jude”, May cắt ngang, đột ngột đứng dậy, quyết định là cô thực sự không muốn biết người đàn ông này có quan hệ gì với mẹ mình.

Bởi vì bất chấp mọi thứ, bất chấp những nỗ lực gây áp lực ngày càng gia tăng của anh ta để mua lại trang trại này với sự có mặt của anh ta bất kỳ nơi nào cô có mặt, bất chấp mối quan hệ của anh ta với April, cô vẫn bị anh ta hấp dẫn.

Jude ngẩng lên nhìn cô. “Thật không, May?”, anh nói nhẹ nhàng rồi cũng đứng lên.

May nhìn sang anh ta với cặp mắt mở to e ngại. Đã quá đủ việc xảy ra cho hôm nay, cô chỉ đơn giản là không thể đối phó nếu Jude lại hôn mình lần nữa.

Điều đó, có vẻ như là anh ta đang định làm!

Cô thật vừa vặn với anh khi anh ôm cô trong tay, những đường cong cơ thể áp khít với người anh, miệng cô đáp lại môi anh như thể một đóa hoa hướng tới mặt trời.

Mọi thứ thật đơn giản khi Jude ôm cô thế này, hôn cô thế này; chẳng còn gì quan trọng nữa. Nó chỉ... Cô không thể nghĩ thêm, chỉ có thể cảm nhận, tay cô ôm vòng lên cổ anh khi họ hôn sâu hơn, đòi hỏi hơn, bàn tay Jude vuốt ve không ngừng dọc sống lưng cô, sức nóng run rẩy chạy dọc cơ thể khi anh chạm tới.

“Em đẹp quá, May”, Jude khàn giọng thì thầm khi đôi môi lướt dọc chiếc cổ màu kem của cô, lưỡi anh rà theo những chỗ lõm, hàm răng cắn nhẹ dải tai cô.

May rung mình khao khát, cảm thấy bị nhấn chìm bởi một sức nóng chưa bao giờ biết tới, cô biết mình muốn người đàn ông này, muốn anh ta như chưa từng muốn ai bao giờ, rằng cô mong đợi giây phút thân thể trần trụi rắn chắc của anh chà lên da thịt nóng bỏng của mình.

Làm sao cô có thể cảm thấy khác khi Jude hôn cô thế này, vuốt ve cô thế này, một tay anh giờ ôm lấy bầu ngực cô, lớp vải lụa của chiếc áo cánh mà cô đã thay ban nãy không hề cản trở sự vuốt ve của anh khi ngón tay cái của anh nhịp nhàng bóp đầu ngực đã cứng lại của cô?

Anh hít một hơi dài đầy kiềm chế, hai tay giờ ôm lấy khuôn mặt cô, trán áp trán khi nhìn vào mắt cô. “Anh muốn làm tình với em, May”, anh khàn giọng rên rỉ. “Và anh nghĩ em cũng muốn làm tình với anh”, anh dịu dàng nói.

Cô run rẩy thở, biết rằng mình cũng muốn vậy, muốn hơn bất kỳ thứ gì từng muốn trên đời cho tới nay, cảm thấy như thể cô sẽ rũ xuống và chết nếu Jude không làm tình với cô. Ngay bây giờ!

Thật buồn cười vì họ đang ở trong bếp, chỗ duy nhất để họ làm tình là trên nền đá lạnh lẻo dưới chân...

“Nhưng anh không muốn em phải hối hận, May”, Jude dịu dàng nói tiếp, ngón tay cái âu yếm vuốt nhẹ cái má màu kem của cô, ánh nhìn xám bạc đón lấy cái nhìn của cô.

May không thể rời ánh mắt đó, cô đã mắc kẹt với những tình cảm trào dâng, cảm thấy bùng bùng cần anh. Cô muốn anh... cô muốn anh quá rồi.

“Liệu có ích gì không nếu anh đảm bảo với em là không có gì giữa anh và April hết?”, anh hỏi tiếp sau khi thấy cô tiếp tục im lặng.

May cứng người như thể anh vừa đánh cô, đột nhiên lạnh cứng như băng trong vòng tay Jude, mắt cô mở to với cơn sốc.

April!

April Robine!

Người đàn bà đã từng là mẹ cô.

Jude đang tự thâm rửa mình vì anh nhận ra sự thay đổi của May ngay khi vừa nhắc đến người đàn bà đó, cách cô ấy mở to mắt, mất đi sự khơi gợi như mơ mà họ vừa có, cơ thể cô cứng như tấm gỗ khi bắt đầu đẩy anh ra.

Cô quay đi. “Tôi nghĩ anh nên đi”, cô ghen ngào, vùi mặt vào hai bàn tay.

“May...”

“Không, Jude!” Cô vùng thoát khỏi bàn tay anh đang đưa tới, quay người lại nhìn vào mặt anh, đôi mắt xanh đậm với một xúc cảm khó đoán biết. “Tôi đã mời anh tới đây để ăn tối, Jude, chứ không phải...”

“Đừng lãng mạn hơn mức cần thiết, May”, anh cắt ngang gay gắt. “Anh hôn em. Em đã đáp lại.” Anh lắc đầu nóng nảy. “Đừng cố nói khác với thực tế.” Anh nheo mắt nhìn cô chăm chú.

Cô dồn toàn bộ sức lực, đứng thẳng, giữ đôi vai một cách cương quyết. “Đúng, chắc chắn rồi, hãy cư xử người lớn về việc này, được không Jude?”, cô nói. “Sau hết, cả hai chúng ta đều đã trưởng thành, đúng không?”, cô nói với sự tươi tắn gượng gạo.

Anh không muốn cư xử đứng đắn về việc này, anh muốn túm lấy vai và lắc cô thật mạnh. Để đạt được điều gì đây? Anh tự hỏi một cách giễu cợt.

Không được gì nhiều cả, anh thừa nhận, nhưng nó có thể giúp anh tạm thoát khỏi sự bức tức về toàn bộ tình huống này.

Anh muốn May, Jude thừa nhận điều đó. Anh rất muốn cô. Nhưng có quá nhiều thứ đứng giữa họ, có vẻ như vậy, trong đó có cả tình bạn của anh với April.

Đó là điều mà anh hoàn toàn không hiểu. Và May không hề có ý định thổ lộ với anh...

Anh nhìn May xuyên suốt. “Tại sao em không nói với tôi em là diễn viên, và lý do David Melton dai dẳng như vậy là vì anh ta muốn em đóng một bộ phim của anh ta?”

Anh thấy mắt May mở to khi biết anh thậm chí còn biết nhiều như vậy về cô. Ồ, chết tiệt, đương nhiên anh muốn có lời giải thích từ David và April về những gì diễn ra vào lúc ăn trưa. Ngoài ra, có gì sai khi David Melton nói với anh điều đó? Đương nhiên điều đó làm anh yên tâm về ý định của người đàn ông đó với May. Anh chỉ băn khoăn về sự cương quyết của May là cô sẽ không bao giờ đóng phim đó...

“Muốn và đạt được là hai việc khác nhau”, May trả lời chua chát. “Tôi tin David cũng đã nói với anh rằng tôi đã từ chối lời mời của anh ta? Vài lần rồi.”

Anh mím miệng. Đúng, người đàn ông đó đã tỏ ra rất rành mạch về mối quan tâm của anh ta tới May. “Anh ta có nói.” Anh gật đầu. “Tuy nhiên, anh ta cũng mù tịt về lý do”, Jude chậm rãi nói.

“Thế ư?” May cười không chút vui vẻ.

Jude nhìn xuyên qua cô. “Có phải là vì em quyết tâm dính lấy cái trang trại này?”

Có cái gì đó thoáng qua trong đôi mắt xanh lá cây vốn rất thẳng thắn của cô, cái gì đó đã được che giấu ngay khi anh có đủ thời gian để bắt đầu phân tích - nó cho anh một cảm giác rõ ràng rằng dù May có trả lời thế nào thì nó cũng rất xa với sự thật.

Anh cũng hiểu rằng, cho đến giờ phút này, May đã luôn thành thật với anh - dù đó là thái độ lạnh mạ hay thô lỗ.

“Đúng, đúng vậy”, cô nói qua loa một cách dễ dãi.

Quá dễ dãi, quá trơn tru, Jude hiểu, sự bức bối của anh về chuyện này càng tăng lên. “Anh không tin”, anh nghiêm nghị thốt ra.

Mắt cô mở to chế nhạo. “Việc đó thì có liên quan gì đến tôi nhỉ?” Cô lắc đầu buồn bã.

“Jude, tôi nghĩ là anh đã quá thoải phòng tầm quan trọng của cá nhân mình đấy. Đặc biệt là trong những chuyện liên quan đến tôi!” Mắt cô lóe lên cảnh cáo.

“May...!”, anh kêu lên nôn nóng, biết rằng cô lại tiếp tục xúc phạm anh một cách cố ý.

Lông mày nhướn lên châm chọc. “Jude?”

Miệng anh mím chặt giận dữ. Cô là người phụ nữ khó khăn nhất mà anh không may mắn gặp phải. Vài giây trước cô còn sẵn sàng đáp lại anh và ngoan ngoãn trong vòng tay anh, dường như họ đã sẵn sàng làm tình với nhau. Giờ đây cô quay trở lại thành người phụ nữ luôn đề phòng và giấu cợt khiến anh chỉ muốn lác cho đến khi rằng cô va vào nhau lách cách.

Điều gì đã khiến họ đi tới chỗ cô cố tình phản kháng như vậy.

“May, em...” Anh thốt lên khi cô bỗng nhiên giật mình rồi đi nhanh ra phía cửa sổ bếp.

“May, cái gì vậy?” Anh cau kinh.

“Tôi không rõ... ôi, không...!”, cô rên lên đau khổ, mặt trắng nhợt khi ngoảnh lại.

“Tôi... đó là... anh đã làm gì vậy, Jude?”, cô kêu lên buộc tội.

Anh giật mình. “Anh à? Nhưng...”

“Anh biết tôi không muốn mà. Sao anh có thể ? Tôi phải làm gì bây giờ?”, cô rên rỉ đầy lo lắng.

“Em đang nói cái quái gì vậy?”

Jude hết kiên nhẫn hỏi gặng khi bước tới nhìn ra ngoài cửa sổ, dễ dàng nhận ra ít nhất hai trong số những người vừa bước ra khỏi chiếc xe đậu trong sân. Và khi đã nhận ra Max và Will, không quá khó khăn để đoán được hai người phụ nữ tóc đen xinh đẹp đi cùng với họ là hôn thê của họ, January và March, dù chẳng cần để ý đến việc các cô trông rất giống May.

Hay chỉ cần liếc thấy sự căng thẳng trên gương mặt May, anh cũng biết rằng người cuối cùng mà cô muốn gặp vào lúc này là hai cô em gái mình.

Và từ cái nhìn đầy buộc tội, cách cô nói, May hiển nhiên tin là anh có liên quan tới việc các em gái quay trở về một cách bất ngờ như vậy.

7. Chương 7

“Sao anh có thể?” May gặng thêm một lần nữa, những giọt nước mắt tức giận tràn đầy đôi mắt. “Anh biết là tôi không muốn chúng quay về đây.”

“May, dù em có nghĩ gì về anh”, Jude mạnh mẽ cắt ngang, “anh không hề nói với ai là em đang xoay xở ở đây một mình, nữa là nói gì với các em gái em, hay Max và Will.”

Cô nhìn anh chăm chăm vài giây, không rõ là có tin anh không, nhưng hiểu rằng lúc này cô không còn thời gian để tranh luận việc đó. Cô trở nên bối rối. “Anh phải đi đi”, cô ép buộc Jude, hai tay vịn vào nhau mạnh đến nỗi các khớp tay trở nên trắng bệch. “Không, anh phải ở lại”, cô điên cuồng chữa lại, đi đi lại lại trong phòng về đây kích động để cố nghĩ xem tốt nhất nên làm gì, đầu óc căng ra.

January và March là người cuối cùng mà cô muốn gặp ở đây, và hơn bất kỳ lúc nào, May còn hiểu rằng April Robine chỉ ở cách đây vài dặm. Và mặc dù bà ta là một diễn viên nổi tiếng khắp thế giới, January và March không hề biết rằng bà ta là mẹ họ.

Khi họ cùng lớn lên, chưa bao giờ May thấy hai em gái cần phải biết mẹ họ không chết hai mươi hai năm trước mà thực ra là đã bỏ rơi họ. Ngay cả khi May nhận ra người diễn viên giờ có tên April Robine là mẹ họ, cô cũng không cảm thấy cần thiết phải nói cho các em gái biết sự thực này. Sau hết, có cơ hội nào để chúng gặp gỡ nữ diễn viên nổi tiếng này không, dù là tình cờ hay sắp xếp? Không, May quyết định.

Hoàn toàn sai...

Giờ hai em gái cô bất ngờ trở về nhà và April Robine đang ở một khách sạn cách đây có vài dặm.

Cô phải làm gì đây?

Rõ ràng Jude cũng đang băn khoăn về điều đó - với những lý do hoàn toàn khác - khi buông rèm cửa sổ bếp ra trước khi quay sang nhìn cô, cặp mày đen nhướn lên chế nhạo. “Quyết định đi, May”, anh dài giọng. “Tôi đi hay ở lại?”

Cô muốn anh ta biến đi, đương nhiên, càng xa càng tốt và càng nhanh càng tốt - và mang April Robine cuốn gói cùng. Nhưng khi hiểu ra điều đó là không thể, nhất là giờ đây Max và Will đã tới, sự có mặt của anh ta ở đây có thể có ích trong việc giải thích sự lo âu mà cô quá bối rối nên khó có thể che giấu.

“Anh ở lại”, cô kiên quyết nói với Jude, nắm cánh tay đẩy anh ngồi xuống một chiếc ghế trong bếp. “Chỉ dừng có... dừng có mà...” Cô hít một hơi sâu để kiểm chế, buộc mình phải bình tĩnh, biết rằng cũng không thể để Jude nghi ngờ về thái độ của mình.

Thật rối ren. Thực là một cơn ác mộng. January và March quay về làm cái quái gì nhỉ? Lần trước khi May nói chuyện với January, Max và cô đang vui thích đến mức họ ở lại Caribe thêm một tuần và vẫn còn vài ngày ở đó nữa. Còn March đã vui vẻ đến London để gặp cha mẹ chồng tương lai. Vậy, nếu Jude thực sự không báo với họ cô ở đây một mình, thì cả hai quay về đây làm gì?

May căng người, buộc mình phải bình tĩnh.

“Anh có thể ở lại được chứ, Jude?”, cô điềm đạm. “Nhưng anh có thể không...?”, Cô liếm cặp môi khô khốc. “Xin đừng nhắc tới việc David Melton hay April Robine tới đây được không?” Cô nhìn anh van nài, hy vọng rằng bằng việc nhắc tới David, cô sẽ không để anh phát hiện ra là thực ra cô muốn anh đừng nhắc tới người diễn viên nổi tiếng.

Jude bình tĩnh nhìn lại cô, rõ ràng là hoàn toàn khó hiểu bởi thái độ đó - nhưng là một người đàn ông luôn muốn tự chủ, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, anh khó chấp nhận cảm giác này.

Ồ, ít nhất lúc này đã. May không nghi ngờ gì sau này Jude sẽ đòi hỏi cô giải thích cặn kẽ, nhưng cô sẽ giải quyết vấn đề đó khi nó tới. Giờ thì cô chỉ cần anh hợp tác về điểm duy nhất đó mà thôi.

Anh nghiêm trang. “Các em gái cô không biết về lời mời đóng phim à?”

“Có, chúng có biết”, cô thốt lên với vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Nhưng không biết là David Melton đang ở đây để theo đuổi việc đó?”

Jude suy luận?

“Không, không biết.” May thở dài nóng nảy.

“Có biết rằng April ở đây chỉ để giúp đỡ thông việc đó? May, vấn đề của cô với April là gì vậy?”, anh hỏi và thấy May trắng bệch ra ngay khi vừa nhắc tới tên người phụ nữ đó.

Cô hít một hơi để kiềm chế. Nếu anh ta nhắc đến April Robine trước mặt các em gái cô... “Tôi thực sự không muốn thảo luận thêm về việc này tối nay, Jude.” Cô nhìn anh kiên quyết.

Jude mím miệng chế giễu. “Cô có biết sự im lặng của tôi có giá như thế nào không?”, anh dài giọng chế nhạo.

“Có”, cô thở ra nóng nảy, lúc này đã có thể nghe thấy giọng nói thì thầm vui vẻ của các em gái bên ngoài cửa. Cô sẵn lòng hứa với Jude bất kỳ điều gì lúc này để anh ta im lặng không nhắc tới April Robine.

“Ăn tối ngày mai nhé?”, anh nhẹ nhàng hỏi, rõ ràng đã nghe thấy những giọng nói đang tiến lại gần. Mắt May mở to. “Chỉ ăn tối thôi à?” Jude cau mày, vẻ mặt gay gắt. “Em nghĩ là tôi còn muốn gì nữa nào?”, anh trêu tức.

“Tôi không biết”, cô vội vã nói qua loa. “Nhưng ăn tối thì được.”

“Cô không biết tôi vui thế nào khi nghe vậy đâu!” Jude phẫn nộ. “May, tôi không biết cô nghĩ tôi là loại đàn ông nào, nhưng tôi không đi tìm...”

“Suyt”, cô cắt ngang cảnh báo, vội vã đi ngang qua phòng để nhắc chiếc bình cà phê khi cánh cửa bắt đầu mở, như thể đang rót thêm cà phê.

Vài phút sau đó tràn ngập tiếng râm ran vui vẻ khi ba chị em gái chào hỏi chuyện trò với nhau. January và March rõ ràng là sung sướng vì việc họ bất ngờ về nhà để làm May ngạc nhiên đã đạt kết quả.

Ngạc nhiên à? May tự hỏi với một sự cau kỉnh trong lòng - các em gái cô gần như khiến cô lên cơn đau tim như một lần Jude đã nhắc tới ấy chứ.

Nhưng vẫn còn phải giới thiệu Jude cho January và March, Max và Will đã chào hỏi bạn của họ, rõ ràng là bối rối trước sự xuất hiện có vẻ dễ dàng của anh ở đây sau những gì mà May đã tuyên bố về anh trước đây.

“Jude và tôi cùng ăn tối để anh ấy có thể tiếp tục chiến dịch thuyết phục tôi bán trang trại”, May nhẹ nhàng giải thích sự có mặt của anh ở đây với hai em rể tương lai, cố tình lẩn tránh cái nhìn dò xét của Max và vẻ khó hiểu của Will. Lần trước, khi nói chuyện với hai người đàn ông này, cô đã tuyên bố khá rõ về thái độ của mình về Jude Marshall, và giờ đây thì anh ta lại ở đây, có vẻ rất vui vẻ ngồi gọn gàng trong căn bếp, sau khi ăn tối với cô.

“Jude rất có tài thuyết phục”, Max nhẹ nhàng xác nhận.

“Rất tài”, Will khô khan lặp lại.

May cương quyết lờ đi cái nhìn đầy vẻ hiểu biết của họ. “January, March, đây là Jude Marshall”, cô nói với hai em gái giọng tự tin hơn.

“Chào anh, Jude”, January lên tiếng chào, bắt tay anh ta một cách dễ phòng.

“Anh đã kiểm tra xem đồ ăn có thuốc độc tác dụng chậm trước khi ăn không đấy?” March, với sự thẳng tính thường thấy, chẳng quan tâm đến những phép lịch sự nhỏ nhặt như vậy khi nhìn anh cười tình quái.

Jude đã đứng dậy khi họ được giới thiệu với nhau, anh thậm chí còn cao hơn Max và Will vài inch, sự hiện diện của anh rõ ràng trội hơn.

“Tôi tin cô nhất định là March”, anh khê nói với vẻ tán thưởng. “Tôi đã nghe khá nhiều về cả hai cô”, anh bình thần giải thích khi thấy cái nhìn vẻ dò hỏi của March. “Về thuốc độc, tôi nghĩ tôi và May đã đạt được cái gọi là thỏa thuận ngừng bắn ở thời điểm hiện tại”, anh trả lời March, đồng thời quay sang mỉm cười với May. Nụ cười chỉ có thể mô tả là đầy tình cảm.

Mắt May mở to, rồi cô nghiêm mặt. Anh ta làm gì thế này? Dù là gì thì cô cũng không thích thế!

“Thật tuyệt”, Will nói với sự nhẹ nhõm rõ rệt.

March gật đầu khi đứng cạnh anh. “Thật tuyệt vì phù rể và phù dâu chính sẽ không cố đâm nhau trong lễ cưới!”, cô vui vẻ nhất trí, đôi mắt xanh xám nhạt lấp lánh đầy tình quái cũng như bản chất con người March vậy.

“Phù rể?”

“Phù dâu chính à?” May há hốc buột miệng chen ngang sự sững sờ của Jude.

“Ồ, xin cả hai người đừng ngạc nhiên thế.” January phá lên cười, rõ ràng là vui vẻ hơn nhiều so với khi cô cùng Max đi nghỉ hai tuần trước đó.

May rất biết ơn về điều này. January đã rất buồn sau lần thử thách gần đây với một gã bệnh hoạn, do vậy Max đã đề xuất đi nghỉ hè để giúp cô vượt qua. Xem ra nó đã có tác dụng, January rõ ràng đang tràn trề hạnh phúc.

“Chúng em còn cần ai khác để làm chứng cơ chứ?” March tiếp tục câu chuyện, hai tay nắm chặt tay May. “Chúng em nghĩ một đám cưới đôi dịp Phục sinh sẽ rất vui đấy”, cô bổ sung một cách đầy phấn khích.

“Rất tuyệt”, May khẳng định yếu ớt, rất mừng cho hai em, song cô không lấy gì làm vui vẻ trước ý nghĩ chia sẻ một buổi lễ mang tính gia đình như vậy với Jude Marshall. Mặc dù nhìn quanh thì có thể thấy điều đó sẽ xảy ra; Jude rõ ràng là bạn rất thân của cả Max và Will, ngoại trừ những khác biệt trong vụ việc mua lại trang trại này.

“Chúng tôi sẽ rất hân hạnh, đúng không May?” Jude trả lời cho cả hai người, một lần nữa mỉm cười thân mật với cô.

Nụ cười đó, sau khi anh ta vừa mới tổng tiền cô bằng một bữa tối ngày mai, khiến May thực sự hồ nghi.

Mình đang cảm thấy thích thú, Jude dễ dàng tự nhận ra. January và March đúng như những gì Max và Will đã nói: cực kỳ xinh đẹp, quyến rũ, với một nét tự chủ cũng giống hệt như những gì anh thấy ở May vậy.

Cũng thật thú vị khi thấy rằng hai người bạn đến giờ vẫn độc thân rõ ràng đã yêu say đắm những người phụ nữ xinh đẹp này.

Nhưng thực ra điều làm anh vui thích nhất là hiện giờ May hoàn toàn luống cuống, việc hai em gái bất ngờ trở về đã khiến cô rõ ràng là bị sốc. Ít nhất là trong con mắt của anh. Anh không nghĩ là còn bất kỳ ai trong số họ đang nhận thức được sự việc theo cách của anh...

Mặc dù vẫn còn đôi chút vấn đề vì May nghi ngờ anh đứng đằng sau sự trở về đầy bất ngờ này của hai cặp đính hôn. Anh thừa nhận bằng một cái mỉm cười kín đáo.

Jude có thể làm nhiều thứ, nhưng bất chấp việc trước đó đã trêu chọc, anh biết quá rõ là May không muốn các em gái được thông báo là cô đang ở nhà một mình. Dù có đồng ý với quyết định đó hay không, anh vẫn cứ tôn trọng nó.

“Vậy điều gì đã khiến bốn người các bạn trở về bất ngờ như vậy?”, anh bình thản hỏi.

“Anh định nói là bởi vì chị May yêu quý đã không hề nói cho chúng tôi biết chị ấy đang xoay sở một mình sao?” March khô khan nói với một cái nhìn trách móc dành cho chị cô.

Jude nhìn cô gái giữa cửa nhà Calendar một cách thán phục. Hiển nhiên là cả ba người phụ nữ này đều có cả sắc đẹp lẫn trí thông minh. Thực ra anh chưa bao giờ nghi ngờ điều này; phải là một người phụ nữ khác thường lắm thì mới hấp dẫn được Max hay Will. Có vẻ như cả ba cô gái nhà Calendar đều như vậy.

May có vẻ không được thoải mái vì lời trách móc. “Thực ra không có lý do gì để báo với các em.”

“Nhưng chắc chắn là có đấy”, lần này thì là January cắt ngang với vẻ đầy quan tâm. Cô quàng tay May và mỉm cười đầy âu yếm. “Chị không thể nào làm hết các việc ở nhà. Và để trả lời câu hỏi của anh, Jude”, cô tươi cười quay sang anh, “Will đã gọi điện cho Max bằng điện thoại di động để thông báo cho chúng tôi tin

tốt lành của anh ấy và chị March, để rồi phát hiện ra rằng chúng tôi vẫn đang ở Caribe...”. Cô nhớ lại với một cái nhún vai phiến muộn.

Jude quay sang nhìn May đầy hàm ý và nhận được một ánh mắt chưa hoàn toàn bị thuyết phục.

Cô ấy thực sự là người cứng đầu nhất.

“Do vậy, đương nhiên là chúng tôi đã quyết định quay về ngay lập tức.”

January nói một cách chắc chắn giống như May. “Chúng tôi đã gặp chị March và anh Will ở London, và...”

“Giờ thì chúng tôi ở đây”, March tuyên bố khô khan. “Một đại gia đình hạnh phúc.” Cô nhìn Jude bằng đôi mắt xanh xám đầy vẻ thách thức.

Ở March có một sự sắc sảo mà Jude rất khâm phục. Anh dễ dàng đáp trả cái nhìn thách thức đó. Will chắc chắn sẽ bị tách khỏi công việc này khi cưới cô gái giữa nhà Calendar.

“Và chúng tôi mang theo sâm banh để chúc mừng đây”, Will nhẹ nhàng chen vào, đương nhiên là không phải không quan tâm đến diễn biến câu chuyện. Anh chìa ra hai chai vang đã cầm theo vào nhà.

“March, em có thể lấy giúp chị cốc uống sâm banh không?” May nhanh nhẹn đề xuất, rõ ràng là cảm thấy thoải mái hơn khi có việc gì đó để làm thay vì đứng đó nói chuyện về những gì họ đã làm trong khoảng một tuần qua.

Jude, như đã kể với May lúc trước, không có anh chị em ruột. Max và Will đã trở thành những người anh em của anh và anh thực sự rất vui được ngồi thêm khoảng nửa tiếng nữa cùng uống sâm banh và sáu người họ sẽ cùng chúc mừng, cả hai cặp mới đính hôn cũng như phù rể và phù dâu chính.

Mặc dù từ vẻ mặt của May, anh có thể thấy rằng cô cảm thấy viễn cảnh phù dâu phù rể không có gì hay ho.

“Hãy nhìn vào mặt tích cực, May”, anh châm chọc khi bước tới đứng cạnh cô, không hề xấu hổ khi lợi dụng tình thế để lướt nhẹ tay dọc xuống eo cô. “Phù rể và phù dâu thường cùng đi với nhau”, anh giải thích.

“Điều này sẽ giúp chúng ta khỏi phải đau đầu kiếm ai đó đi dự đám cưới cùng.”

Cô bắn một cái nhìn áp chế tới anh khi anh toe toét cúi xuống cười với cô, đồng thời vờ vọc một cách không thoải mái với cánh tay đang nắm lấy cô. “Tôi tin đó chưa bao giờ là vấn đề đối với anh, Jude”, cô chưa chút nhận xét.

“Thực ra là tôi đã nghĩ nhiều đến cô hơn”, anh dài giọng, tiếp tục cười toe toét.

Má May ửng đỏ tức giận và Jude có thể nhìn thấy cơn giận bùng lên trong mắt cô đến mức cô muốn nói với anh chính xác anh có thể làm gì với ý nghĩ của mình.

Trên thực tế, suýt nữa thì cô đã làm vậy nếu January không xen vào. “Chị phải xem nhẫn đính hôn của chúng em, chị May.” Cô cười. “Cho chị ấy xem đi, chị March.” Cô chìa bàn tay trái mảnh mai, đồng thời March cũng ngoan ngoãn đưa tay ra.

Hai chiếc nhẫn gần như giống hệt nhau, một viên ngọc bảo lục được viền quanh bởi những viên kim cương nhỏ hơn một chút.

“Và chúng em không hề biết người kia đã chọn gì cho đến khi gặp nhau ngày hôm qua.” March mỉm cười thiếu náo.

“Cậu đang làm cái quái gì ở đây vậy?” Max nhân dịp xao lãng này thì thăm hỏi Jude.

Jude nhún vai, vẫn đang tập trung vào sự vui vẻ của ba cô gái nhà Calendar khi họ ngắm nghía những chiếc nhẫn đính hôn. “Cậu biết là tớ bay sang đây rồi mà”, anh cũng trả lời rất khế.

“Nhưng không phải đúng ở chỗ này”, Will tham gia. “Nói cho bọn tớ biết đi, May có chìa súng ngắn vào cậu lần đầu tiên cậu xuất hiện ở trang trại không?”, anh hỏi thêm với một sự thích thú hiện rõ.

Jude quay sang cười toe toét với bạn. “Nếu khi đó cô ấy thức thì có thể cũng làm thế rồi!”, anh thừa nhận. “Đương nhiên là cô ấy đủ hung hăng”, anh thừa nhận.

Max nhướn mày ngạc nhiên. “May ư?” Giọng anh đầy vẻ nghi ngờ.

“May đấy.” Jude nghiêm túc xác nhận, có vẻ như anh và May chẳng làm gì ngoài việc tranh luận suốt kể từ khi gặp nhau lần đầu. Hoặc là hôn...

“Không, đó là March chứ.” Will khẳng định đầy hạnh phúc. “May vẫn luôn là người biết điều nhất trong ba chị em.”

“Tớ cũng đồng ý với cậu.” Max từ tốn gật đầu, anh là người nghiêm túc nhất trong ba người bạn. “May luôn là người dễ tính nhất trong ba chị em.”

Jude lắc đầu một cách chắc chắn. “Chắc là chúng ta không nói về cùng một người phụ nữ rồi”, anh nói. “May không khác gì một cái nhọt ở...” Anh đột nhiên dừng lại, mấy chị em gái đã ngừng nói chuyện, trong căn bếp im lặng chỉ còn nghe tiếng giọng của anh.

“Anh đang nói là...?” March nhướn cặp mày rậm nhìn ranh mãnh, rõ ràng là thích thú sự bối rối của anh.

Và anh bối rối thật sự, Jude tự nhủ trong lòng. Đó là điều có thể nói giữa bạn bè thân thiết với nhau, chứ không thể nào để cho người được nhắc tới - và hai em gái của cô ấy - nghe được.

Và May - một cô gái tinh ranh - rõ ràng là thích thú với sự bối rối của anh giống như các em gái của mình, cô nhếch miệng thích thú, đôi mắt xanh lấp lánh.

“Jude?”, cô hỏi với vẻ ngây thơ cố ý.

“May”, anh gật đầu xác nhận một cách hơi cường điệu, “Tôi chắc chắn là cô cũng sẽ thừa nhận chúng ta chưa bao giờ có chung cái nhìn với nhau về vấn đề gì, kể từ khi tôi tới đây?”. Anh giấu cợt.

“Sao tôi có thể nhìn như anh được, anh cao hơn tôi ít nhất là tám inch cơ mà”, cô vô tư trả lời, khiến mọi người phá lên cười, đó là điều mà cô thực sự chờ đợi, nhằm phá vỡ sự lúng túng ngượng nghịu từ nãy tới giờ.

Đồng thời cô cũng gợn gàng gỡ cho Jude khỏi thế bí mà anh đã tự đẩy mình vào - anh thừa nhận.

“Hãy uống một cốc nữa nào”, January nhẹ nhàng xen vào, tay nâng chiếc cốc. “Chúc đám cưới thành công.”

“Chúc đám cưới thành công”, Jude hòa giọng cùng mọi người. Mặc dù anh hướng chiếc cốc của mình về phía May trêu chọc và hiểu ra từ cặp mắt nheo lại khi cô nhìn anh rằng cô vẫn không thoải mái với ý nghĩ sẽ cùng anh làm phù rể, phù dâu cho đám cưới.

Anh băn khoăn không hiểu cô sẽ phản ứng thế nào nếu đề xuất sẽ đưa April tới để thay thế...

8. Chương 8

“Đừng vì bị chúng tôi giữ chân mà lỡ mất việc gì nhé, Jude”, May thẳng thắn nói vài phút sau đó, biết rằng nghe vậy có vẻ thô lỗ, song cô rất muốn anh ta rời khỏi đây. Nếu Jude đi, sẽ không cơ hội nào để cái tên April Robine được nhắc tới cả... “Tôi tin rằng tất cả chúng tôi đều hiểu anh là người bạn rợn như thế nào, còn Max và Will thì chắc chắn là sẽ ở lại đây tối nay”, cô nhẹ nhàng nói thêm.

Anh nhìn cô thách thức vài giây, có vẻ như sắp sửa nói cái gì đó, rồi lại đổi ý khi trút sự căng thẳng khỏi đôi vai mình. “Tôi đúng là phải tham gia vài thứ khi về khách sạn”, anh dụ dằng đồng ý, đặt chiếc cốc rỗng của mình xuống bàn.

Cô cũng sẵn sàng cá rằng anh có việc phải làm, May thừa nhận, nói chuyện với April Robine chẳng hạn - và có thể là không chỉ là nói chuyện. “Vậy thì chúng tôi không thể giữ anh thêm được nữa, đúng vậy không?”, cô ngọt ngào đáp lại.

Ánh mắt họ giao nhau - và đọng độ - như thể chỉ có hai người họ ở trong phòng - không ai trong số họ còn nhận thức được là còn có bốn người nữa có mặt khi họ tiếp tục giao chiến thầm lặng bằng ánh mắt.

“Sao chúng ta không đi xem Ginny và hai con như thế nào trong khi May và Jude chào tạm biệt nhỉ?” January nhanh trí đề xuất, đặt chiếc cốc rỗng xuống và nhìn March cùng hai người đàn ông kia chờ đợi.

“Ginny và hai con à...?” Max nhắc lại đầy vẻ nghi hoặc mặc dù đã đặt chiếc cốc xuống và chuẩn bị bước theo cô.

May nhìn anh ta khích lệ, cô rất mến người đàn ông thường tỏ ra nghiêm trọng hơn mức cần thiết này, biết rằng sự sôi nổi ấm áp của January chính là điều anh cần để làm tươi sáng hơn kiểu sống tương đối khắt khe trước đây.

“Đó là một bà mẹ”, Jude hài hước trấn an bạn. “Tớ sẽ gặp hai cậu vào ngày mai”, anh nói với hai bạn mình khi họ bước theo hôn thê ra khỏi bếp.

Để lại May đứng một mình với anh. Đó là điều cuối cùng mà cô mong muốn. Nhưng đồng thời cô cũng nhận ra rằng điều này có lẽ là cần thiết. Cô vẫn chưa nói xong những điều cần nói trước khi các em gái cùng hôn phu về đến nhà.

“Tôi biết, tôi biết.” Jude giơ tay lên ngăn như thể cô định nói. “Đừng nhắc đến David Melton, April Robine, hay vai diễn với các em gái của tôi. Tôi nói thế đúng chưa?”, anh bổ sung đầy châm chọc.

Cô thoáng nét cười. “Anh biết là mình làm thế rồi mà.” Cô nhún vai. “Chỉ là... tôi không muốn...” Cô nói một cách rắc rối, lắc lắc đầu.

Cô thậm chí không thể bắt đầu giải thích, không chỉ với người đàn ông này, mà với cả những người khác. Tất cả những gì cô biết là tình huống này, với việc hai em gái trở về nhà, đã đột nhiên trở nên quá phức tạp. Phức tạp đến mức cô chỉ muốn giấu mình đi cho đến khi nguy hiểm đã qua. Mà đó là việc mà cô không thể làm được!

Jude bước tới, đứng rất gần với cô, cúi nhìn đầy ái ngại khi vuốt nhẹ má cô. “Em đã từng nghe rằng chia sẻ đôi khi sẽ giúp ích hay không?”, anh trầm giọng nói.

May nắc, gần như một tiếng cười và cũng gần như tiếng khóc, cô khó nhọc nhận ra. “Không phải việc này”, cô nhẹ nhàng khẳng định và đương nhiên là không phải với Jude. “Họ đều rất hạnh phúc, đúng không?”, cô đắm chiêu nhìn về phía kho thóc nơi các em gái và hôn phu của họ chắc chắn là đang ngắm nghía con cừu cái và hai con mới sinh của nó.

Đầu ngón tay Jude dịch xuống dưới cằm, nâng cằm lên để cô nhìn trực diện vào mắt anh, đôi mắt xám sẫm sảo dò xét. “Nhưng không phải em”, anh nói sau vài giây. “May, ý tôi vừa rồi thực sự không phải định nói em là cái nhọt ở...”

“Ồ mông?”, cô rầu rĩ nói nốt.

“Anh thực sự định diễn đạt bằng tục ngữ”, anh khô khan đính chính, những ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn cằm cô.

“Đúng, anh định nói thế mà.” May khẽ cười, mong anh đừng vuốt ve cô kiểu này, nhưng cô không còn đủ hơi sức để dừng anh lại. “Và tôi biết tôi là thế mà.” Cô nặng nhọc gật đầu. “Tôi chỉ... sau cùng thì có lẽ sẽ tốt hơn cho mọi người nếu chúng ta bán trang trại.” Cô thở dài đầy kích động, không còn chắc chắn điều gì là tốt nữa. Cho bất kỳ ai trong số họ.

Jude nheo mắt. “Em không thực sự nghĩ vậy đâu”, anh chậm rãi nói, khẽ lắc đầu.

“Này, chính anh là người muốn mua nó, nhớ không?” Cô ngờ vực nhắc anh. Điều cuối cùng mà cô mong là tranh luận với Jude về việc bán trang trại.

“Đúng thế.” Miệng anh mím lại rầu rĩ. “Tôi không biết mình đang nghĩ gì nữa”, anh nói với vẻ tự phần nộ.

May nhìn anh dò xét. Tối nay Jude có vẻ khác, với sự có mặt của hai người bạn thân nhất. Anh ta không hoàn toàn là một doanh nhân máu lạnh như thông thường anh ta thích thể hiện.

Cô mỉm cười. “Anh biết đấy, Jude, có thể anh không phải là một...”

“Cẩn thận đấy, May”, anh khô khan cảnh cáo.

“Tôi định nói là một doanh nhân cứng đầu như tôi đã nghĩ”, cô trách móc nói.

“Em đừng tin như thế”, anh nghiêm túc cảnh cáo. “Tối nay mang tính thân mật.”

Cô nhướn cặp mày đen. “Có nghĩa là tối mai sẽ là công việc?”, cô châm trọc.

Jude nhún vai tự giễu mình. “Tôi chưa muốn đi xa như thế.”

Cô cũng không. Họ dường như không thể ở chung một phòng lâu mà Jude lại không hôn hay vuốt ve cô - thật khó chịu khi mà May rất quyết tâm để không quá gần gũi với anh.

Mà giờ anh lại quá gần gũi, đứng sát cô, những ngón tay vuốt ve cảm khi hai bàn tay dịu dàng ôm lấy khuôn mặt cô.

Cô đã yêu người đàn ông này, May bị sốc khi ngược nhìn anh và nhận ra điều đó.

Sao điều đó lại có thể xảy ra được?

Với tất cả mọi thứ đang diễn ra trong cuộc sống của cô - sự có mặt của David, của April Robine ở trong vùng, áp lực phải bán trang trại ngày càng tăng - làm sao cô có thể yêu Jude Marshall nhỉ?

Mắt anh trở nên nhạy bén. “Gì vậy?”, anh hỏi đầy quan tâm. “Em đột nhiên lại tái nhợt đi”, anh giải thích, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tái nhợt - cô kinh ngạc mình đã không sụm xuống khi có phát hiện đó về bản thân.

Môi mím lại khi cô giằng mạnh ra khỏi tay anh, một bức màn che phủ cái nhìn vốn rất thẳng thắn. “Tôi mệt”, cô đột ngột nói, cổ tình không nhìn anh mà nhìn hai tay anh buông thõng xuống. “Đó... tôi thực lòng nghĩ là anh nên đi”, cô căng thẳng nói.

Bởi vì cô hoàn toàn lạc lối. Nếu không cô đã không...

Yêu Jude Marshall, rõ ràng anh là bạn của người mẹ bị xua đuổi, không phải điều khôn ngoan nên làm, đúng thế không?

Và cô gần như bị quá kích động, May run rẩy trầm nghĩ. Giờ thì bất kỳ giây phút nào cô cũng có thể bắt đầu nói lảm nhảm không đầu vào đầu, hoặc khóc, mà thế thì còn tệ hơn.

“Sau hết”, miệng cô mím lại cay độc, “tôi chắc rằng April đang chờ anh về khách sạn”.

Jude nheo mắt khi dường như đoán được nhận xét của cô là sự phản kháng cố ý.

Song cô còn có thể làm gì? Toàn bộ cuộc sống của cô dường như chao đảo khi giờ đây biết mình đã yêu người đàn ông này.

Và như hầu hết phụ nữ, cô có những giấc mơ về tình yêu đích thực và đám cưới. Nhưng trong những giấc mơ ban ngày không thường xuyên đó, cô luôn yêu một người cũng yêu cô, một người tình tốt bụng, quan tâm luôn muốn yêu thương và che chở cho cô trong phần đời còn lại, như cô yêu và trân trọng anh.

Jude Marshall trông đáng yêu như thể con bò đực độc cha cô đã mua vài năm trước, trước khi ông phải bán nó chỉ sau vài tuần vì không thể nào kiểm soát nổi nó; không ai có thể đến gần nó mà không có rủi ro bị húc.

Jude gần như là không thể chạm vào.

Anh ta cũng là bạn thân của một người phụ nữ cô sẽ luôn căm ghét và xem thường.

Jude nghiêm nghị nhìn May, nhìn những tình cảm thay đổi vùn vụt qua gương mặt thường rất bộc trực của cô để phân tích.

Cô ấy thường cố tình thô lỗ với anh về mối quan hệ của anh với April - anh không nghi ngờ gì điều này.

April...

Nếu May không cho anh câu trả lời anh mong muốn, có lẽ April sẽ làm điều đó. Nó đáng để anh thử, Jude quyết định.

“Tôi chắc là cô ấy đang đợi”, anh nhẹ nhàng trả lời sự chế nhạo cố ý của May, quyết định sẽ không rơi vào một cuộc tranh luận nữa - đặc biệt là khi đó là điều cô mong muốn. “Tôi sẽ đặt bàn cho chúng ta ở đâu đó và sẽ đón em lúc bảy rưỡi tối mai, được chứ?” Anh nói thêm về chắc chắn khi cô định nói gì đó, “Khi mời một phụ nữ đi ăn bên ngoài thì anh thực sự muốn làm đúng như thế - và nó sẽ gồm cả việc đón em đi cùng”, anh bổ sung một cách dứt khoát.

Cô cau mày. “Tôi không nhớ đã từng được hỏi”.

Đúng, cô đã quá mệt mỏi cho một cuộc chiến nữa - và sẽ không dính vào. Ít nhất là không phải với anh.

Anh mím miệng cương quyết. “Anh sẽ đón em vào lúc bảy rưỡi”, anh nhắc lại bình thản.

May tỏ vẻ chế nhạo khi nhìn anh giễu cợt. “Hãy đảm bảo rằng sẽ không có ai nhìn thấy chúng ta cùng ăn tối ở khách sạn của anh nhé?”, cô chế giễu.

Jude hít một hơi sâu để kiềm chế trước khi trả lời. “Tôi chẳng phải giấu ai cả, May”, anh cục cằn nói.

“Không à?”, cô nhướn mày thách thức.

Một chút nữa thì anh lại vút hết sự cẩn trọng, quay về quyết định trước đó của mình và sẽ hôn cô đến quên hết mọi sự - và điều này chắc chắn sẽ dẫn tới một cuộc tranh cãi nữa.

“Cha em nên tét vào mông em nhiều hơn khi em còn bé”, anh căng thẳng thốt ra, hai tay nắm chặt cạnh sườn như thể đang vật lộn với ham muốn ôm cô trong tay.

Cô lắc đầu có vẻ dăm chiêu. “Cha tôi không tin vào việc đánh đập để dạy các con mình.”

“Điều đó làm cho các ông chồng sẽ vất vả hơn nhiều đấy!”, anh nói qua loa.

May mỉm cười. “Max và Will xem ra không phàn nàn gì.”

“Chưa đầy thôi”, anh bác bỏ. Nụ cười của cô biến đi cũng đột ngột như khi xuất hiện.

“Sẽ không bao giờ”, cô bật ra đầy vẻ chắc chắn. “January và March đều là những phụ nữ đáng yêu.”

“Không phải em đang có chút thiên vị đấy chứ?” Jude chế giễu, biết rằng sẽ làm cô xù lông lên vì dám chỉ trích các em gái cô.

“Và có phải anh đang bực bội vì hai bạn thân nhất của anh lại sắp sửa cưới và sẽ từ bỏ nhóm độc thân ba người?”, cô thách thức đáp trả.

Jude thở mạnh. Không phải để thoát khỏi cơn tức giận. Không phải để đỡ phần nộ. Mà vì đâu đó trong lòng, anh hiểu rằng cô ấy nói đúng...

Anh đã kết bạn với Max và Will trong nhiều năm, ba người họ thường dành khá nhiều thời gian bên nhau, cùng chơi hết mình cũng như cùng làm việc hết mình. Quả thật cũng hơi đáng lo khi anh chợt nhận ra, với việc Max và Will gần đây đã đính hôn và đang chuẩn bị cưới, rằng thời kỳ đó giờ đã chấm dứt.

Và anh không cảm ơn May vì đã nhắc nhở mình về thực tế đó.

“Cứ xem sự thân thiết của chị em em, không phải câu ấy cũng đúng với em sao?”, anh giễu cợt, để rồi ngay sau đó ước gì mình chưa nói gì khi thấy May nhợt nhạt đi. Điều đó cho anh biết rằng lời châm chích của anh đã trúng đích. “Việc này chẳng đưa chúng ta đi tới đâu cả, May”, anh bỏ qua, quay đi một cách vội vã. “Dù cho em định chơi trò gì với cuộc nói chuyện này thì tôi cũng từ chối tham gia. Được chưa?”, anh khó khăn nói thêm, biết rằng mình gần như đã mất bình tĩnh. Điều này chưa bao giờ xảy ra. Như May đã tinh tế đoán ra ngay từ đầu, anh rất ít khi để lộ gì về bản thân mình, dù bằng lời nói hay qua thái độ, mà sự giận dữ thì chắc chắn sẽ hiện ra không sao giấu được.

Trừ việc giờ đây có vẻ như May Calendar đã vượt qua được cái rào chắn anh đã cố ý dựng lên che giấu tình cảm của mình, mà dường như cô ấy chẳng phải nỗ lực gì nhiều...

“Tôi chẳng hiểu anh đang nói cái gì”, cô bỏ qua, bước tới phía cửa sổ bếp. “Họ đang quay lại đây, vậy...”

“Đã đến lúc tôi phải đi rồi”, anh nóng nảy nói nốt.

“May, nếu xem xét đến việc tôi đang làm ơn - không nhắc đến Melton hay April ấy mà”, anh giải thích khi cô nhìn anh chằm chằm, “em nên lịch sự với tôi hơn một chút so với vài phút vừa qua”.

Miệng cô mím lại không có vẻ gì là cười. “Tôi e rằng anh sẽ không tìm thấy phẩm chất ấy ở tôi đâu”, cô dài giọng. “Không hơn gì so với tôi thấy ở anh cả”, cô sắc bén nói thêm.

“Giờ thì nếu anh không phiền, tôi phải dọn thêm giường cho các vị khách không chờ đợi của mình...”

Jude nheo mắt. “Em...”

“Vẫn ở đây à, Jude?” March Calendar mĩa mai khi là người đầu tiên trong bốn người bước vào bếp. “Chúng tôi cứ nghĩ anh đã đi lâu rồi cơ.”

“Vậy thì cô nghĩ sai rồi, phải không?” Jude nóng nảy buột mồm. Một cô gái nữa nhà Calendar cũng cần bị đánh vào mông đây. “Max, đi cùng với tôi ra xe chứ?”, anh nhẹ nhàng đề nghị.

“Không vấn đề gì”, bạn anh đồng ý, quay sang hôn nhẹ lên môi January trước khi theo Jude rời khỏi khu nhà.

Sẽ mất chút thời gian để quen dần với việc này, Jude buồn rầu nhận ra khi hai người đi về phía xe của anh. Max vốn luôn là người cô độc hơn trong ba người họ, anh thích các mối quan hệ nhưng không bao giờ cho phép bất kỳ cô gái nào quá gần gũi. Hiển nhiên điều này đã thay đổi, với tình yêu rõ rệt mà anh dành cho.

“Họ cũng được đấy chứ, đúng không?” Max kéo dài giọng khi dường như đoán được ít nhất là một vài ý nghĩ của Jude.

Nhưng không phải tất cả họ, ơn Chúa - vì Jude vừa mới đi đến một kết luận đáng giật mình rằng nếu anh không thận trọng, anh có thể đi đến kết cục là bị May Calendar bỏ bùa mê giống như hai em gái cô đã làm với các bạn của anh.

Thế quái nào mà lại như thế được nhỉ?

Nó xảy ra lúc nào nhỉ?

Hơn nữa, tại sao nó lại xảy ra được nhỉ? Điều cuối cùng mà anh cần, và điều cuối cùng mà anh muốn, là yêu đương ai đó, nói gì tới một người dễ xù lông như May.

“Jude?” Max hỏi về quan tâm.

Anh giật mình nhìn bạn, nhận ra rằng Max vẫn đang chờ câu trả lời cho nhận xét bình thường của mình. Bình thường, đó là với Max thôi. Chứ không phải với Jude. “Được đấy”, anh khó khăn xác nhận. “Mặc dù tớ không lời cậu ra đây để nói chuyện về chị em nhà Calendar”, anh cay nghiệt bổ sung.

“Không ư?” Max dựa vào chiếc xe họ thuê. “Trông cậu và May có vẻ đang tiến triển khá tốt khi chúng tớ quay về đấy chứ”, anh suy đoán.

“Đừng có bắt đầu”, Jude cảnh cáo, mắt ánh lên màu xám bạc. Max và Will có lẽ là hai người duy nhất quá hiểu anh và điều cuối cùng anh mong muốn là để họ nghĩ rằng anh quan tâm đến May ngoài khía cạnh công việc. “Tớ muốn mua trang trại này từ cô ta”, anh nghiêng răng. “Tớ làm sao có thể thô lỗ với cô ta được.”

Max nhún vai. “Việc đó chẳng bao giờ ngăn cậu không thô lỗ với mọi người trước đây.”

“Cậu...” Jude không thể nhịn được - anh bật cười.

“Cậu nói đúng.” Anh gật đầu, vẫn còn cười. “Nhưng May đã rất vất vả tự xoay xở ở đây một mình.” Anh nhún vai. “Tớ... tớ thấy tội nghiệp cho cô ta.”

Max mở to mắt khi nghe thấy lời thú nhận.

Họ cũng sẽ như vậy, Jude bực tức thừa nhận. Nhưng cảm thấy tội nghiệp cho những người anh chuẩn bị hạ gục trong kinh doanh chưa bao giờ nằm trong kế hoạch của anh cả. Song có lẽ để Max nghĩ như vậy sẽ tốt hơn là để anh ta đoán được Jude đang bối rối như thế nào về những tiến triển tình cảm của mình với May. Anh bối rối tới mức không biết có còn là mình không nữa đây.

“Cô ta cũng sẽ không biết ơn tớ về sự lo lắng ấy đâu”, anh nói tiếp một cách giễu cợt. “Cô ta có nhiều gai hơn cả một con nhím vậy!”

Max cười to tán thưởng. “Cậu không muốn nói về chị em nhà Calendar, vậy cậu lôi tớ ra đây làm gì nào?”

Jude cười người. “Cậu nhớ April chứ?”, anh hỏi một cách đề phòng, dù biết rằng Max chắc chắn biết. Cả hai người đều trở thành bạn của April khi họ ở Mỹ.

“Dĩ nhiên rồi.” Max gật đầu. “Cô ấy thế nào sau khi tớ rời Mỹ?”

“Cô ấy đang ở đây”, Jude dứt khoát cắt ngang. “Ở khách sạn. Ồ, không phải ở chung với tớ”, anh nóng nảy bỏ sung khi vẻ mặt Max chuyển sang vẻ nghi ngờ. “Cô ấy có một số việc riêng phải làm ở đây, do vậy chúng tớ đi cùng nhau, tất cả chỉ có thể thôi. Cậu đang nhìn tớ kiểu quái quỷ gì thế?”, anh chất vấn khi Max nhướn mày dò hỏi?

“Nhìn như thế nào?” Max đáp trả đầy vẻ vô tội.

“Ồ, thôi bỏ đi.” Jude cảm thấy quá bức bối, quá xao động để có thể giải quyết vấn đề ngay lúc này. “Vấn đề là May có vẻ ghét cô ấy ngay tức thì... Cậu lại thế rồi!”, anh bật ra khi một lần nữa Max lại nghi ngờ nhìn mình.

Max nhún vai. “April là một người phụ nữ tuyệt đẹp.”

“Việc April trông như thế nào chẳng có liên quan gì đến việc May ghét cô ấy. Như tớ có thể thấy thì May đã căm ghét cô ấy từ trước khi hai người họ gặp nhau cơ.” Anh thở dài mất kiên nhẫn.

“Thú vị đây”, Max chậm rãi thốt ra nho nhỏ.

“Thú vị hay không thì tất cả những gì tớ muốn là cậu hứa không được nhắc tới tên April trong nhà Calendar. Đừng hỏi.” Anh lại thở dài vì Max trông có vẻ khó hiểu hơn bao giờ hết. “Tớ vẫn chưa tìm hiểu được sự thật của câu chuyện đó là gì, nhưng khi nào biết tớ sẽ nói cho cậu, được % 34069 Chưa?”

“Được.” Max nhún vai, vươn người. “Gửi lời chào của tớ tới April nhé”, anh nói thêm khi Jude chui vào xe.

“Tớ sẽ làm thế.” Anh gật đầu trước khi lái xe đi, hy vọng Max sẽ không hiểu được việc mình vội vàng rời đi thực sự là vì sao.

Để thoát khỏi May và sự phức tạp của những tình cảm liên quan đến cô ấy...

9. Chương 9

“Tôi muốn biết chính xác tối qua bà đã nói gì với Jude”, May thẳng thừng tuyên bố.

“Chào con, May”, April Robine khô khan trả lời, hoàn toàn bình tĩnh khi chuyển sang ngồi đối diện với May tại sảnh khách sạn, trông vẫn đẹp như mọi khi trong chiếc váy đen may đo riêng thể hiện được sự tuyệt mỹ của thân hình và cặp chân dài, mảnh mai.

May tiếp tục cau có, cô không đến đây để trao đổi những lời lẽ lịch thiệp với người đàn bà này.

Trên thực tế, cô mong mình không phải đến đây, nhưng trong tình huống sắp ăn tối với Jude tối nay, cô thực sự cần thiết anh ta đã biết những gì.

“Trời đang mưa”, cô nói qua loa một cách không quan tâm.

“Và tôi nhắc lại, bà đã nói gì với Jude tối hôm qua?”

“Con biết đấy, May”, April nói với vẻ cân nhắc, đầu hơi nghiêng, “hồi năm tuổi con lịch sự hơn bây giờ nhiều đấy!”.

May cảm thấy má mình nóng lên, lời chỉ trích này đã hạ nhục cả gia đình chứ không phải riêng cô. Cô đã được nuôi dạy với những lễ phép không thể chê vào đâu được - tất cả họ đều vậy. Chỉ là những lễ phép ấy giờ đã biến ra khỏi cửa sổ kể từ khi Jude Marshall và April Robine bước vào đời cô.

“Khi Lễ tân thông báo với mẹ rằng con đang đợi mẹ dưới sảnh, mẹ đã gọi cà phê cho cả hai ta. Cảm ơn.” April quay sang mỉm cười với phục vụ khi cô ta mang khay cà phê tới. “Mẹ hy vọng con không phản đối?”, bà nhẹ nhàng hỏi khi ngồi thẳng lên để rót cà phê thơm lừng.

“Mời bà”, May cứng nhắc mời sau khi họ chỉ còn lại với nhau. “Tôi đã uống cà phê trước khi rời nhà.” Và chắc chắn là cô không đến đây để dành nửa giờ nói chuyện xã giao với người đàn bà này.

“Con không ghen vì uống cà phê với mẹ đâu, con biết thế mà, May”, April châm chọc, đôi mắt xanh lóe lên sâu thẳm.

May lắc đầu nhẹ đến mức gần như không thấy khi nhận ra nét giận dữ của người đàn bà này quá giống mình. Thực ra, ngoài độ dài mái tóc và sự khác biệt rõ ràng về tuổi tác, sự giống nhau của hai người phụ nữ này quá dễ nhận ra, ít nhất là với May. Và cô ngạc nhiên thấy rằng không ai - tức là David hay Jude - đã cộng hai với hai và đưa ra được câu trả lời đúng là bốn.

Nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian thôi...

“Đó chỉ là ý kiến của bà”, cô nói qua loa. “Tôi chỉ muốn biết...”

“Rằng mẹ đã nói gì với Jude tối qua”, April khô khan nói nốt. “Và câu trả lời của mẹ là, tại sao mẹ cần nói gì đó với Jude, tối qua hay bất kỳ khi nào khác?”

Sẽ không dễ dàng như mình đã tưởng, May khó nhọc nhận ra. Điều cuối cùng cô muốn làm là tới đây và nói chuyện với người phụ nữ này, nhưng cô cảm thấy rằng mình không có lựa chọn nào khác về vấn đề này. Cách xử sự của Jude cao thủ quá mức cô mong muốn - và nếu April lại cho anh ta biết về mối quan hệ gia đình của họ thì toàn bộ chuyện này sẽ trở nên không thể chịu đựng nổi. Và thực sự thì May đã thấy khó mà cư xử bình thường với các em gái và hôn phu của họ sau khi Jude rời đi tối qua. Cô biết rằng Jude đủ thông minh để nhận ra rằng cô sẽ không trả lời các câu hỏi của anh ta, và nguồn thông tin duy nhất của anh sẽ là April...

Cô nhắc tay về mặt kiên nhẫn. “Bởi vì Jude biết có chuyện gì đó, anh ta chỉ không biết đó là chuyện gì. Ít nhất, anh ta chưa...”, cô gay gắt nói.

April rót thêm cốc cà phê thứ hai, bỏ chút kem trước khi đặt lên bàn trước mặt May. “Mẹ cho rằng con vẫn không thích cho đường vào các đồ uống nóng?”, bà khẽ hỏi.

Đúng, cô vẫn không thích đường trong đồ uống nóng - nhưng thật khó chịu khi thấy rằng người đàn bà này vẫn nhớ rõ đến vậy...!

“Bà Robine...”

“Hãy gọi là April”, người phụ nữ lớn tuổi hơn cắt ngang cộc lốc. “Nếu con không thể gọi khác thì hãy cứ gọi mẹ là April”, bà kiên quyết nói thêm khi May nhìn bà khó chịu.

Gọi bà ta khác ư...? Bà ta nghĩ “khác” là thế nào đây? Chắc chắn không phải là “Mẹ” chứ.

May đột ngột gạt đầu. “April”, cô cộc lốc nói. “Tôi không muốn uống tí cà phê nào. Tôi không muốn trao đổi những lời xã giao với bà. Tôi chỉ muốn...”

“Muốn biết mẹ nói gì với Jude tối qua”, người phụ nữ kia khó khăn nhắc lại. “Nhưng mẹ chưa hề gặp Jude kể từ khi chúng ta ở trang trại tối qua, mẹ không hiểu tại sao con nghĩ mẹ đã nói gì với anh ta.”

May mở to mắt. April chưa gặp Jude từ tối qua...? Liệu có thể Jude đã nói sự thật khi phủ nhận mọi quan hệ thân mật với nữ diễn viên xinh đẹp này? Nếu thực là như vậy thì điều đó quá khó tin, nhưng cả hai người họ đều phủ nhận sự tồn tại của một mối quan hệ như vậy.

Vậy thì có gì khác không trong toàn bộ sự việc này? Chỉ riêng tình bạn của Jude với April cũng đủ để anh ta đe dọa sự hòa thuận của gia đình cô. Mặc dù vậy, May không thể phủ nhận cảm giác ám áp trong lòng khi biết rằng người đàn ông cô yêu không đáng gì tới người đàn bà đã từng là mẹ cô này. Cũng không

phải vì cô nghĩ những tình cảm của mình với anh ta sẽ đi đến đâu, mà chỉ là những tình cảm đó sẽ không thể chấp nhận nổi nếu biết rằng anh ta có quan hệ thân mật với April.

“Có việc gì vậy, May?” April nghiêm nghị hỏi. “Con và Jude đã cãi cọ?”

“Jude và tôi chẳng làm gì khác ngoài cãi nhau kể từ khi gặp nhau lần đầu. Mà thực ra là cãi nhau từ trước khi chúng tôi gặp lần đầu ấy chứ.” Cô nhún vai.

“Con hãy giải thích câu sau xem nào.” April nghiêm túc.

May thở dài. Có khác gì nếu April biết về chuyện trang trại? Rõ ràng đó chẳng phải việc của bà ta, nhưng đồng thời bà ta biết thì cũng chẳng hề gì. Sự quan tâm của April với trang trại - nếu đã từng có - thì cũng đã chấm dứt từ lâu rồi.

May nhún vai. “Jude muốn mua trang trại.”

Trông April đầy kinh ngạc. “Để làm gì?”

“Lý do không quan trọng, trang trại này không bán.”

“Nhưng...”

“Nó không để bán”, May kiên quyết nhắc lại, mắt lóe lên cảnh cáo.

Hai cặp mắt xanh lá cây giống hệt nhau giao chiến vài giây trước khi April thở dài về khó hiểu. “Được rồi, Jude muốn mua trang trại, con thì không muốn bán. Liệu con có định nói với mẹ rằng đó là sự liên quan duy nhất giữa hai người không đây?”

“Dĩ nhiên đó là sự liên quan duy nhất giữa chúng tôi”, May mắt kiên nhẫn khẳng định. “Trông tôi có vẻ gì là loại người mà Jude Marshall sẽ quan tâm một cách lãng mạn không?”, cô nói về khinh bỉ.

April dựa vào lưng ghế, chăm chú nhìn May. “Thế tại sao anh ta lại không quan tâm đến con?”, cuối cùng bà chậm rãi nói. “Con xinh đẹp. Thông minh. Là một diễn viên rất tài năng, theo David”, bà bổ sung về phần muộn. “Sao Jude lại không bị con hấp dẫn chứ?”

“Bỏ qua đi”, May nôn nóng nói cho qua.

“Nhưng...”

“Mối quan tâm duy nhất của tôi về Jude là điều bà có thể - hoặc không - nói về mối quan hệ của chúng ta”, May kiên quyết cắt ngang.

“Không nói gì cả”, April ngắt lời. “Chắc chắn là sẽ không nói gì”, bà nói. “Và mẹ cho rằng con cũng muốn thế?” Bà nhướn cặp mày đen.

“Rõ là thế rồi”, May mĩa mai. “Và tôi không muốn bà lại đến trang trại”, cô cứng rắn bồi thêm.

Nỗi đau hiện lên trên gương mặt xinh đẹp đã quá nổi tiếng với những khán giả điện ảnh và truyền hình.

Cặp mắt của bà giờ tối lại, trở nên khó dò. “Con thực sự căm ghét mẹ, đúng không?” April nuốt nghẹn.

“Tôi cảm thấy hoặc không cảm thấy gì về bà thực sự chẳng có gì quan trọng”, May mắt kiên nhẫn nói. “January và March đã bắt ngờ trở về tối qua, và...”

“January và March cũng đã về sao?” April thở gấp, mắt mở to, gương mặt xinh đẹp sáng lên mong đợi.

May cúi kính thể hiện sự không vui với cách người đàn bà này phản ứng với thông tin đó. “Bà đã chết, xin hãy nhớ điều đó”, cô thẳng thừng nói.

Người đàn bà kia nao núng như thể May vừa đánh bà ta, mọi màu sắc biến mất khỏi hai gò má, màu môi đỏ bóng hoàn toàn tương phản với vẻ mặt nhợt nhạt.

“Con có vẻ thích nói điều đó.” April cau mày, đưa một tay lên che đôi môi run rẩy xúc động.

Trong một giây, May cảm thấy tội lỗi trước nỗi đau hiển hiện của April, nhưng nhanh chóng bỏ qua cảm giác tội lỗi ấy khi nhớ lại việc bà ta đã bỏ rơi chồng và ba đứa con gái thơ dại của mình như thế nào. Sau

hết, người đàn bà này đã bỏ rơi họ, đâu phải là ngược lại. Và cô không thể nghĩ có ai trong số họ giờ lại muốn gặp lại bà ta.

“Bà sai rồi. Tôi không thích thú gì toàn bộ chuyện này”, May khẳng định dứt khoát. “Chỉ có điều đó là thực tế.” Cô nhún vai. “Bà...”

“Cha con đã giải thích thế nào về tiền nong?” April nghiêm nghị cắt ngang, “Ông ấy đã nói gì với các con? Rằng có một ông bác giàu có ở đâu đó thì thoảng hảo tâm giúp đỡ?” May nhìn người đàn bà đó vài giây, sau đó cúi xuống lục lạo túi mình và tìm ngay được thứ mình muốn.

“Tôi đã ghé qua ngân hàng sáng nay trước khi đến đây”, cô cứng nhắc nói với April. “Tôi muốn đưa cho bà cái này.” Cô chìa ra một tờ giấy trong tay mình.

Tay April rõ ràng là run lên khi đưa tay nhận tờ giấy, cơn run rẩy ngày càng tăng khi nhìn xuống tờ séc May đưa.

“Tất cả đây”, May bình thản nói.

“Cả lãi.”

Những giọt nước mắt trào ra trong đôi mắt xanh đau đớn khi April ngược lên nhìn cô. “Ông ấy đã không động đến”, bà ta rên lên. “Không một xu lẻ.”

Lúc cha cô chết, May đã bị sốc khi được thông báo về số tiền trong các tài khoản ngân hàng của ông, một tài khoản sử dụng cho việc chi tiêu hàng ngày. Và có thể dễ dàng đoán được là có rất ít tiền, một tài khoản thứ hai có vài trăm bảng là số tiền mà cha cô đã dành dụm phòng lúc khó khăn và một tài khoản thứ ba với số tiền khiến mắt May mở to không tin nổi. Cho tới tận khi người quản lý ngân hàng thông báo rằng hằng tháng đều có một khoản tiền được chuyển vào đó, tăng dần lên nhiều như vậy và việc này đã diễn ra trong suốt hai mươi năm qua. Thông tin gần hai mươi năm qua đã nói lên tất cả; không cần quá nhiều thông tin để đoán ra ai đã trả những khoản đó...

“Không, ông ấy không hề tiêu”, May khàn giọng xác nhận. “Bà đã nghĩ rằng ông ấy sẽ tiêu ư?” Cô nhìn với vẻ nghiêm nghị đau đớn.

April nuốt khan. “Mẹ... mẹ đã hy vọng rằng ông ấy sẽ dùng. Mẹ... muốn các con gái mẹ có mọi thứ, những thứ đồ đẹp.”

“Tại sao?” May bật cười không có gì là vui vẻ. “Bà thực sự nghĩ rằng ‘những thứ đồ’ có thể bù đắp cho việc chúng tôi không có mẹ ư?” Cô lắc đầu về khó tin. “Tôi vui vì cha mình đã không động đến số tiền ấy, tôi sẽ thất vọng nếu ông ấy làm thế.” Số tiền trong tài khoản thực sự là một tài sản đáng kể, có thể giúp cuộc sống của họ dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng May cũng hiểu rõ tại sao cha mình lại từ chối động đến nó, thậm chí là để cho các con có một cuộc sống dễ dàng hơn khi chúng lớn dần. Cũng chính là lý do mà May đã từ chối động đến một xu ở đó sau khi cha mất...

“Con thực giống với cha con.” April trầm giọng nói, khẽ lắc đầu. “Trông con giống mẹ, nhưng tính cách thì giống với cha con.”

“Tôi rất vui về điều đó”, May nói với vẻ hài lòng, tuy nhiên mũi tên - nếu thực sự nó là như vậy - đã đâm trúng cả gia đình. Người đàn bà này tin rằng cô giống người đàn ông mà bà ta không thể tiếp tục cuộc hôn nhân, tới mức đã bỏ cả con mình để trốn chạy khỏi ông ta.

Nhưng cha cô là một người đàn ông tốt, một người thật thà. Không phải lúc nào ông cũng thể hiện được tình yêu thương, có lẽ thế, nhưng không đứa con gái nào của ông mấy may nghi ngờ về tình yêu ông dành cho chúng. Và May cũng không bao giờ nghi ngờ việc ông tiếp tục yêu người vợ đã bỏ đi cho đến tận ngày ông mất...

“Tin hay không tùy con, nhưng mẹ là như vậy”, April ghen ngào nắc.

“January và March cũng giống ông ấy chứ? Chúng có...”

“Tôi từ chối thảo luận với bà về chúng”, May ngắt ngang lạnh lùng, hai bàn tay giận dữ nắm chặt trong vạt váy. “Bà...”

“A, xin chào, các quý cô”, một giọng nói quen thuộc ngọt ngào xen vào. “Hai người lại có một cuộc chuyện trò thân mật nữa sao?” Jude nhẹ nhàng hỏi khi bước tới cạnh bàn họ ngồi.

Từ thân mật thật là khó sử dụng để mô tả cuộc nói chuyện giữa họ. May giận dữ nổi đóa, lòng bồn chồn không hiểu Jude đã nghe trộm được bao nhiêu trước khi ngắt lời họ, cô quay sang nhìn anh đầy ánh nghi ngờ, chỉ để thấy cái nhìn giận dữ của mình được đáp lại bởi anh mắt thờ ơ không quan tâm. Dù Jude đã nghe hay không nghe được gì đi chăng nữa, cũng khó mà biết được điều gì từ vẻ mặt của anh ta.

Song ít nhất thì May cũng nhẹ nhõm khi thấy April đã lo xa và đẩy tầm séc cô vừa đưa vào túi mình. Tránh những ánh mắt tò mò...

“Tôi đã gọi điện đến trang trại, nhưng cả January và March đều không biết cô ở đâu”, Jude nói với May khi ngồi xuống bàn cùng họ dù không được mời.

May nhìn anh chăm chăm bất lực, một lần nữa cảm thấy rằng toàn bộ câu chuyện đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát...

Jude tiếp tục nhìn May vài giây, song phán đoán được rất ít từ vẻ mặt của cô. Cô ấy cũng đang khá dần ở điểm này, giống như anh vậy.

Khi bước ra khỏi thang máy mấy phút trước, anh thực sự ngạc nhiên khi nhìn thấy May đang ngồi nói chuyện với April. Hai người họ trông nghiêm nghị một cách lạ thường về điều gì đó. Anh đã cân nhắc - rất nhanh - về việc không làm phiền họ, nhưng nghĩ lại anh thấy khó mà bỏ lỡ cơ hội quá hay là được nói chuyện cùng lúc với cả hai người phụ nữ này.

“Anh cố tìm tôi để làm gì?” May đột ngột hỏi, giọng hơi khàn, như thế khó mà cất nên lời.

Jude thoải mái tựa vào ghế, vẻ mặt thật khó đoán biết. “Tôi không tìm cô. Thực ra thì tôi đã gọi để nói chuyện với Max, nhưng March có vẻ như lại nghĩ rằng tôi muốn nói chuyện với cô. Trước khi tôi kịp đính chính thì cô ấy đã giải thích là cả cô ấy và em út cô chẳng biết cô ở đâu cả.”

May mím miệng khi nghe thông tin này. “Tôi có thể thấy rằng tôi sẽ đề nghị các em gái mình nên cẩn trọng hơn một chút khi chúng nói chuyện với những người hoàn toàn xa lạ về việc đi lại của tôi!”

Bất chấp tính cách vốn có của bản thân, Jude cảm thấy sự bí hiểm của mình với đi một chút vì cái giọng điệu cố ý sỉ nhục của cô. Anh hiểu đó là điều cô mong muốn nhưng không thể dừng mím miệng và nheo mắt lại. Cô ấy thực là...

“Max?” April nhẹ nhàng nhắc lại, khiến anh quay lại nhìn. “Max cũng ở đây sao?” Bà mỉm cười mừng rỡ.

“Đúng thế.” Jude gật đầu buồn thảm. “Và giờ đây anh ấy đã đính hôn và chuẩn bị cưới một em gái của May”, anh khô khan giải thích, không nhìn May nhưng vẫn nhận ra - và hơi khó hiểu - cách cô cứng người lại khi câu nói của April cho thấy rằng April cũng rõ ràng là quen biết Max.

“Tuyệt quá”, April nói với vẻ vui vẻ thích thú.

“January”, May là người xẵng giọng trả lời. “Dù là tôi thấy ai thì cũng có gì khác với bà đâu”, cô cau kính nói thêm.

April trông có vẻ bối rối. “Ồ... không. Nhưng”, bà lắc đầu về mặt kiên nhẫn rồi quay sang cười với Jude, “tôi rất mừng cho Max”, bà nhẹ nhàng bảo anh.

Jude cũng vậy, dù biết rõ lý do của lời thề sẽ không bao giờ yêu của Max trước đây, anh vui vì một người xinh đẹp và quyền rũ như January Calendar đã có thể vượt qua những rào cản của Max.

Nhưng phản ứng của May về sự quen biết của April với Max mới làm anh tò mò...

Jude gật đầu. “Chúng ta sẽ phải thu xếp để tất cả cùng ăn tối một bữa.”

“Không!” May bật lên phản đối, mặc dù có vẻ như hối hận ngay sau khi thốt ra, một bức màn phủ xuống đôi mắt cũng như gương mặt nhợt nhạt của cô.

Jude nhìn cô hơi giễu cợt. “Tôi không định nói là tối nay đâu”, anh kéo dài giọng chế nhạo, hoàn toàn không có ý định để ai xâm phạm buổi tối hôm nay của mình với May. Như đã xảy ra mỗi lần anh cố dành thời gian riêng với cô.

“Tôi không nghĩ là anh nói tối nay”, May cúi kính nói cho qua, rõ ràng là không quan tâm tới việc đó. “Nhưng tôi tin rằng bà Robine quá bận để tham gia một hoạt động xã giao như thế”, cô bổ sung với một cái nhìn sắc nhọn về phía April.

April nhìn lại, cả hai dường như quên mất sự hiện diện của Jude khi cuộc chiến câm lặng giữa hai người diễn ra trong vào giây.

Việc đó dành cho Jude chút thời gian nghiên cứu họ mà không bị nhận ra. Họ đều là những người phụ nữ thật đáng yêu, bên trong cũng như bên ngoài. Và thật khó tin là họ không thích nhau. Ồ... không, điều đó không chính xác hoàn toàn. April có vẻ thích May đấy chứ, chỉ có May là hoàn toàn thù địch.

Cô ấy có thể có gì để ghét một người duyên dáng, quyến rũ như April nhỉ?

Jude gần như đông cứng trong ghế, cái nhìn của anh đột nhiên sững lại khi nhìn hai người phụ nữ, vẻ cương quyết trên gương mặt họ giống hệt nhau. Thực ra, ngoài sự khác biệt khoảng hai mươi năm tuổi tác, hai gương mặt giống nhau một cách đáng kinh ngạc...

Gì vậy nhỉ?

Anh nheo mắt để nhìn hai người kỹ hơn, chăm chú từ mái tóc đen như mun, cái trán màu kem, đôi mắt xanh lá cây sâu thẳm, cái miệng nhìn thật muốn hôn, sự cương nghị ở cái cằm nhọn, tới thân mình mảnh mai tròn trịa.

Chúa ơi...!

Ngoài sự khác biệt tuổi tác, hai người phụ nữ này có thể là chị em. Nhưng họ không thể là chị em, vậy chỉ có thể là...

Nhưng điều đó là không thể!

Có thể không nhỉ...?

10. Chương 10

“Anh biết, đúng không?” May trầm giọng nói, mắt chưa nhìn thẳng vào mắt Jude.

Cô đã kinh sợ việc phải gặp anh tối nay, kể từ buổi sáng ở khách sạn khi cuối cùng rời mắt khỏi April Robine, quay sang và nhìn thấy Jude đang nhìn hai người họ bằng hai con mắt như thể đang đóng đinh vào họ vậy - như thể anh ta không thể tin vào những gì đôi mắt đang mách bảo một cách không còn nghi vấn gì.

Trừ việc, May chắc chắn khi bức màn đột nhiên lại sụp xuống đôi mắt xám bạc đó, anh ta đã tin việc đó...

Nhưng sau phản ứng sững sốt đầu tiên, anh ta lại tiếp tục trò chuyện hòa nhã với hai người phụ nữ, rõ ràng không có ý định đi đâu cả, khiến cho May cuối cùng lại là người đứng dậy, hiểu rằng cô không thể làm gì ở đó buổi sáng hôm nay nữa. Trên thực tế, nếu điều cô nghi ngờ về Jude là đúng, có lẽ chính cô đã làm mọi việc tồi tệ đi.

Và cô rời khách sạn trong tình trạng như vậy, hoàn toàn lơ đãng khi làm việc ở trang trại trong suốt cả ngày hôm ấy. Thậm chí đã nhắc chiếc điện thoại ở hành lang hàng chục lần với ý định hủy cuộc hẹn ăn tối hôm nay và chỉ đặt xuống vì hiểu rằng cô chỉ có thể trì hoãn điều không thể tránh khỏi. Ngoài ra, sẽ luôn luôn có khả năng - còn hơn là khả năng ấy chứ - rằng Jude đã chết vắn April ngay sau khi May rời khách sạn...

Về mặt của anh thật khó đoán biết khi tới trang trại đón May đúng bảy rưỡi, trông anh cực kỳ đẹp trai trong bộ vét đen, áo sơ mi xám, cà vạt thắt gọn gàng. Anh nhận được những cái nhìn tò mò từ cả Max và

Will trong lúc họ đang giúp January và March chuẩn bị bữa tối, mặc dù cả hai người không hề bình luận gì về việc Jude và May rõ ràng là chuẩn bị đi ăn tối cùng nhau. May đã chọn trang phục cẩn thận cho buổi tối ngày hôm nay. Cô không muốn tạo ấn tượng là mình đang hẹn hò với Jude - điều mà cô chắc chắn là không bao giờ xảy ra - nhưng đồng thời cũng muốn mình trông quyến rũ hơn bình thường. Cái váy bó màu xanh lá cây sẫm ngắn trên đầu gối cùng với chiếc quần đen tương phản có vẻ như rất hợp với cô.

Mặc dù không hoàn toàn tự tin về điều đó trong suốt thời gian họ đi tới nhà hàng Pháp mà Jude đã đặt bàn ăn tối, đương nhiên cô đã nghe về sự độc đáo của nhà hàng này, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến việc tới đây. Thu nhập của một nông dân không đủ để lui tới những chỗ như thế này.

Jude đã chuyển pieermột cách rất lịch thiệp trên đường tới đây, tỏ ra rất quan tâm khi họ đã ngồi vào bàn, hỏi cô về việc cô thích loại rượu vang nào trước khi gọi. Nhưng với May, tất cả những điều đó chỉ là trì hoãn một điều không thể tránh khỏi, và giờ họ đã gọi món xong, rượu đã được mở và rót ra, cô biết mình không thể trì hoãn thêm được nữa.

“Jude?”, cô nhẹ nhàng hỏi khi thấy anh không trả lời nhận xét trước đó của cô. “Anh có... có nói chuyện với April sau khi tôi đi khỏi lúc ban sáng không?” Cô thực sự không thể trách nếu anh làm chuyện đó; xét từ vẻ sưng sốt không tin nổi mà cô đã thấy trên gương mặt anh ban sáng, anh rõ ràng có nhiều câu hỏi cần được trả lời.

“Ồ, đương nhiên tôi có nói chuyện với April sau khi em rời đi; sẽ là thô lỗ nếu không làm vậy”, anh dài giọng giễu cợt, nhấp một ngụm rượu vang. “Em nghĩ gì về rượu này?” Anh giờ cốc lên. “Có đủ chất với em không?”

“Rượu ngon”, May mất hết kiên nhẫn nói qua loa, thậm chí còn chưa nếm qua, nhưng cô chắc rằng nó phải rất tuyệt vời như mọi thứ khác ở trong nhà hàng được trang trí đẹp đẽ và trau chuốt này. “Anh có thể dừng việc lảng tránh vấn đề được không, Jude và hãy...?” Cô thốt lên, hít một hơi dài, nhắm đôi mắt trong giây lát trước khi nhìn sang phía anh. “Anh biết rồi, đúng không Jude.” Lần này đó là một nhận định chứ không còn là một câu hỏi nữa.

Anh nhăn mặt, ngả về phía trước để đặt cốc rượu vang xuống bàn trước khi trả lời. “Tôi... chết tiệt, May, sao lại có thể như vậy được?” Anh nghiêm nghị cau mày. “Em là... April là...” Tay anh phác một cử chỉ nóng nảy.

“Thì sao?” May dịu dàng hỏi, gần như cảm thấy tiếc cho anh vì đã để cô cảm nhận được sự bối rối, không tin của anh.

Anh đột ngột lắc đầu. “Ngay cả nếu em chưa từng tự mình nói với tôi, thì Max và Will đều đã thông báo cho tôi biết, vào các dịp khác nhau, là cả cha và mẹ của em đều mất rồi”, anh bực bội nói.

“Họ mất rồi”, cô xác nhận nhanh gọn.

Jude cả quyết lắc đầu. “Chúng ta đều biết rằng điều đó không đúng”, anh cao giọng. “May, mắt tôi không đánh lừa tôi lúc ban sáng đâu.”

“Tôi chưa bao giờ có ý là mắt anh bị làm sao cả”, May khô khan trấn an.

“Vậy thì chúng ta đều biết April là mẹ...”

“Bà ấy đã từ bỏ quyền có danh xưng này hai mươi hai năm trước khi bà ấy bước qua người chồng và ba đứa con gái nhỏ của mình để ra đi”, May khó nhọc xen vào.

“Vậy là đúng rồi”, Jude thở nhẹ, vẻ mặt hoàn toàn kinh ngạc, như thể dù đã tự nói ra, anh vẫn không thể hoàn toàn tin vào những nghi ngờ của mình cho đến tận thời điểm được xác nhận này.

May với cốc rượu của mình và uống một ngụm, cho Jude thêm chút thời gian để tập hợp các ý nghĩ của mình, nhưng cũng là để bản thân lấy lại chút can đảm; việc này hóa ra khó khăn hơn cô đã tưởng tượng.

“Anh đã không hỏi April ư?” May không thể giấu vẻ ngạc nhiên trong giọng nói của mình. Hai người có vẻ như là bạn thân, với cô, sẽ đúng hơn nếu anh nói với bà ta về những nghi ngờ của mình.

“Dĩ nhiên là tôi không hỏi April!” Jude mất bình tĩnh cao giọng, ngồi thẳng lên để cầm cốc và uống một ngụm rượu vang trắng mà anh thấy rất cần thiết. “Tôi đã nói với em, chúng tôi không có quan hệ bạn bè đủ thân để cho phép tôi xâm phạm đời tư cô ấy theo cách đó.”

“Nhưng anh nghĩ là chúng ta thì đủ thân ư?”, cô chế giễu với một nụ cười vẻ không tin.

Mắt anh ánh lên màu bạc. “Tôi không nêu chủ đề ấy, mà là em đấy, May”, anh nhắc.

Cô nhún vai. “Chúng ta khó lòng ở bên nhau cả buổi tối mà lại hoàn toàn lơ chủ đề đó đi.”

“Không, chắc chắn thế sẽ không thoải mái”, anh nặng nề thừa nhận. “Nhưng nếu em quyết định không nhắc tới, tôi nghĩ là mình cũng sẽ không. Tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện này, May”, anh tiếp tục một cách kích động như thể cô định nói gì.

“Và tôi chắc là em đã nhận ra, đó không phải là điều mà tôi dễ dàng thừa nhận đâu”, anh nói thêm đầy vẻ tự giễu cợt.

“Rõ là không rồi.” May cười buồn bã.

“January và March có biết mẹ họ vẫn còn sống không?”, anh dịu dàng hỏi.

Nụ cười của May biến mất.

“Không”, cô khó nhọc nói. “Và tôi cũng không muốn chúng biết.” Để điều đó thành hiện thực, giờ cô phải cầu xin sự hợp tác của người đàn ông này. Một điều mà cô không chắc anh ta có làm không... “Anh nghĩ chúng sẽ cảm thấy thế nào nếu giờ được thông báo sự thật? Anh sẽ cảm thấy thế nào?”, cô lý luận một cách thiếu kiên nhẫn.

“Nhưng họ không phải tôi, May”, anh dữ dội đáp lại. “Và cũng đâu phải là em, thực tế là không.”

“Dĩ nhiên là tôi...”

“Không.” Anh chậm rãi lắc đầu khi cô bùng lên giận dữ. “Nếu như tôi đoán đúng, và từ những gì tôi quan sát được mấy ngày qua, em đã luôn biết rằng mẹ mình vẫn còn sống, chỉ có January và March là lớn lên mà không biết sự thực đó. Và có thể đó là điều đúng đắn nên làm vào lúc đó, tôi không biết nữa.” Anh nhăn mặt. “Nhưng giờ đây khi April đang ở đây, ở nước Anh, chỉ cách đây khoảng mười dặm, em có thực sự nghĩ là mình có quyền tiếp tục giấu các em nữa hay không?”

May nuốt lại câu trả miếng giận dữ của mình khi những món đầu tiên được dọn ra và vẫn tiếp tục im lặng sau khi họ được ngồi riêng với nhau.

Bởi vì thực sự của vấn đề là, tự bản thân cô cũng không còn chắc mình có quyền đó hay không nữa.

Ồ, cô chưa từng bao giờ nghi ngờ tính đúng đắn của những việc đã làm khi họ lớn lên, đã hiểu rằng sẽ dễ dàng hơn cho tất cả mọi người - đặc biệt là cha cô - nếu những câu hỏi của hai đứa em gái nhỏ về người mẹ mà chúng chẳng nhớ được bao nhiêu càng ít càng tốt. Điều này sẽ là không thể nếu January hoặc March biết rằng mẹ chúng vẫn còn sống và giờ đã là một diễn viên nổi tiếng sống ở Mỹ.

Nhưng trong vài tuần qua, kể từ khi May được mời đóng vai con gái của April Robine, cô đã luôn căng thẳng và sự việc lại càng tệ hơn khi David Melton cứ kiên trì thuyết phục cô nhận vai.

Và cô không hoan nghênh khi Jude đã có lời về điều đã quấy rầy cô suốt vài tuần qua, đặc biệt là kể từ khi April Robine xuất hiện.

Với Jude, trong tất cả mọi người...

Jude quan sát những tình cảm lướt qua trên khuôn mặt đầy cảm xúc của May, hiểu rằng anh đã gọi lại nỗi buồn với câu hỏi cuối cùng của mình.

Nhưng anh còn có thể làm gì đây? Giờ chính May đã xác nhận điều anh nghi ngờ ban sáng, anh thấy mình chẳng còn lựa chọn ngoài việc phản đối kịch liệt.

Điều đó chắc chắn sẽ khiến May càng căm ghét anh hơn.

Nếu điều đó là có thể...

“Cô ấy chính là lý do khiến em từ chối vai diễn trong phim, đúng không?” Jude tỉnh tường nhận ra.

“Em đã cố gắng tránh việc này xảy ra.”

“Anh trách tôi về việc đó sao?” Mắt May lóe lên giận dữ. Cô đang đau đớn, anh có thể nhận thấy điều đó và lúc này anh chẳng muốn gì hơn là ôm cô vào lòng, hứa rằng mọi việc sẽ ổn, tự nó sẽ ổn thỏa thôi.

Nhưng anh tin rằng cô sẽ không chấp nhận điều thứ nhất anh muốn làm và anh thì cũng không chắc điều thứ hai có đúng hay không.

Bạn sẽ bắt đầu thế nào để nói với hai người phụ nữ đã 25 và 26 tuổi đầu rằng người mẹ bạn đã bảo với họ là đã chết thực ra vẫn còn sống và đang ở khách sạn cách họ mười dặm?

Tệ hơn, làm sao May có thể ngăn April nói với January và March sự thật, nếu April muốn làm vậy? Nếu họ cần nói chuyện gì sau khi gặp gỡ trực diện bà ấy thì chính là về chuyện đó.

Giờ anh hiểu ra rằng May đã gọi trong anh hình ảnh về April ngay ngày đầu tiên anh tới trang trại. Mặc dù hai người phụ nữ này hoàn toàn đối lập nhau, April lúc nào cũng tao nhã và sang trọng, còn May hôm đó thì mặc bộ quần áo quá khổ, với một chiếc mũ len xấu xí trùm lên tóc. Giữa hai người vẫn có một nét giống nhau đủ để Jude cảm thấy một điều gì đó. Anh chỉ không biết đó là cái gì cho tới tận sáng hôm nay.

“Tôi không phải là người mà em phải lo sẽ trách em về bất kỳ điều gì, May”, anh dịu dàng nói. “Đúng ra là em phải thuyết phục January và March về việc đó.”

Ngay khi nói xong, anh ước gì mình chưa thốt ra những lời này, mặt May đột ngột trắng bệch ra, đôi mắt xanh mở lớn đầy vẻ đau khổ.

Anh chìa một bàn tay để an ủi cô, một cơn giận dữ lóe lên trong mắt cô ngăn không để anh chạm vào cô.

Giờ cô thực sự căng thẳng, trông như thể chỉ cần anh chạm vào cô cũng sẽ vỡ vụn.

“Đáng lẽ ra tôi nên biết trước thái độ của anh sẽ là như vậy”, cô nói với vẻ khinh miệt, hai tay nắm chặt chiếc khăn ăn trải trên vật vấy. “Ngồi phán xét thì dễ lắm, đặc biệt là với sự an toàn khi là đứa con duy nhất đương nhiên được cha mẹ chăm chút. Nhưng anh không thể hiểu mọi việc đã như thế nào khi... khi April bỏ đi theo cách mà bà ta đã làm. Anh không hiểu đâu.” Cô đang vật lộn với những giọt nước mắt, hiển nhiên là cố gắng để kiềm chế.

Đó là vấn đề của May, Jude đau khổ nhận ra. Cô ấy là chị cả - dù chỉ hơn các em có một tuổi đầu, trời ạ - vậy mà cô ấy là người đã nhận lấy toàn bộ các vấn đề của cả gia đình và giải quyết chúng cho họ. Nhưng ai là người giải quyết giúp các vấn đề của May...?

Anh lắc đầu. “Thật là một gánh nặng quá lớn, em không thể tiếp tục mang nó một mình nữa, May.”

“Vậy ai sẽ giúp tôi đây?”, cô giễu cợt ngắt lời. “Anh ư? Theo cách nào đó thì tôi không nghĩ vậy.” Cô nhìn anh đầy khinh mạn.

Jude dặn mình không phản ứng lại sự miệt thị đó. Anh hiểu rằng lúc này May đang quá đau khổ, dù cô ấy có nói ngược lại, song trong lòng cũng đang chất chứa những nghi ngờ về tính đúng đắn của việc mình giấu các em gái sự thật này. Nếu không thì cô không phải là người phụ nữ chu đáo nồng ấm như anh nghĩ...

Anh nhún vai. “Tôi sẽ giúp, nếu có thể, và nếu em để tôi giúp... mà rõ ràng là em sẽ không để vậy”, anh khô khan chấp nhận trước cả khi cô kịp nói. “Nhưng tôi cũng nghĩ gần như April vậy.”

“Ồ, xin anh!”, cô thô bạo ngắt lời. “April là người cuối cùng tôi cần sự giúp đỡ!”

Một lần nữa Jude kìm lại phản ứng đầu tiên với nhận xét miệt thị này. Anh mà mất bình tĩnh thì sẽ chẳng giúp giải quyết được tình hình này chút nào. Ngoài ra, sự kích động của May đã đủ cho cả hai người.

Còn có một nhân tố nữa là họ đang ngồi trong một nhà hàng đông đúc, các bàn không kê quá sát nhau, nhưng cũng đủ để vài người xung quanh liếc nhìn về phía họ khi giọng họ to hơn bình thường một chút. Đây thực sự không phải chỗ để nói chuyện kiểu này.

“Hãy ăn đã, nào”, anh nhẹ nhàng đề nghị, tự mình nhặt dao và nĩa để chuẩn bị ăn món cá hồi xốt đã gọi. “Hầu hết mọi việc sẽ tốt hơn khi ta ăn no”, anh bổ sung khi thấy May không có vẻ gì là chuẩn bị ăn món

tôm nướng tỏi của cô. May tiếp tục về nỗi loạn trong vài giây, nhưng chỉ liếc nhìn xung quanh và thấy vài người dường như vẫn nhìn họ tò mò, cô đã bị thuyết phục đó quả là việc đúng đắn nên làm.

Nhưng chắc là May không thể no được với lượng thức ăn đã ăn. Cô chỉ chọc chọc con tôm, rồi đẩy tới đẩy lui một cách chán ngán món gà tiếp đó đã gọi. Về mặt chuyện trò thì cũng gần như không có gì, Jude thì cảnh giác sợ mình sẽ nêu ra một vấn đề có thể làm May bùng nổ khỏi sự kiềm chế căng thẳng mà cô đang có. Bản thân May thì chẳng nói năng gì. Đây đương nhiên không phải là một buổi tối thành công, Jude thừa nhận khi May từ chối món tráng miệng nhưng lại gọi một cốc cà phê đen đậm đặc để kết thúc bữa tối.

“May...”

“Tôi không muốn thảo luận thêm gì với anh nữa đâu, Jude”, cô cảnh cáo, mắt lóe lên xanh thẳm.

Giống April quá đi mất, Jude nhận ra với một sự ngạc nhiên vừa trở nên quá quen thuộc với anh.

Tại sao anh lại không nhận ra sự giống nhau giữa hai người phụ nữ này sớm hơn nhỉ?

Giờ thì anh đã nhận ra sự giống nhau giữa họ, điều đó sẽ có gì khác đây? Ngay lập tức anh tự mắng mình. Giờ anh đã nhận ra rồi. Đó thực sự là vấn đề, chẳng phải vậy sao...?

May sẽ làm gì nếu anh chẳng bao giờ nhận ra sự giống nhau giữa họ? Cô ấy sẽ chỉ đơn giản là thuyết phục April lẳng lẽ ra đi? Hay là cái gì khác? Anh có một linh cảm, dù May có thích điều đó hay không, thì những ngày “lẳng lẽ ra đi” của April cũng đã chấm dứt rồi. Anh đã nhìn thấy vẻ háo hức chờ mong trên gương mặt của April sáng nay khi nhắc tới January và March, có thể dễ dàng nhận ra rằng, giờ đã gặp May, April cũng sẽ muốn gặp hai cô con gái còn lại của mình.

Điều mà May cực lực phản đối.

Anh hít một hơi sâu. “Dù em có muốn hay không, May, em vẫn phải bàn việc này với ai đó.”

“Tại sao tôi phải làm vậy?”, cô cứng cỏi phản đối.

Sự đình chiến không dễ dàng mà họ có được trong bữa ăn rành rành là đã chấm dứt, Jude buồn rầu thừa nhận. “Vì em cần phải vậy”, anh nhẹ nhàng giải thích. “May, April sẽ không biến mất chỉ bởi vì đó là điều em muốn bà ấy làm vậy đâu.”

“Tại sao bà ấy lại không làm thế?” May gay gắt ngắt lời.

Anh khẽ lắc đầu. “Em lại như vậy rồi, May. Trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi”, anh giải thích khi thấy vẻ mặt đầy thắc mắc của cô. “Dù em có muốn điều đó đến thế nào đi chăng nữa, May, em cũng không thể tiếp tục trốn tránh việc này mãi được.”

“Tôi chẳng trốn tránh cái gì cả!”, cô nóng nảy biện hộ.

Anh nhăn mặt. “Từ phía tôi thấy thì rõ ràng là có đấy.”

“Thật vậy sao?”, cô bật ra mỉa mai. “Ồ, vậy thì anh đã hoàn toàn nhầm rồi. Cũng như đã hoàn toàn nhầm về việc tôi có thể hay không thể làm gì”, cô khẳng định với vẻ dứt khoát, ném chiếc khăn ăn xuống mặt bàn trước khi đứng lên. “Và điều mà tôi muốn làm ngay lúc này là ra khỏi đây và về nhà.”

“Tôi đưa em tới đây mà”, anh mất hết kiên nhẫn phản đối.

“Vậy thì tôi sẽ gọi taxi”, cô nói về bất cần, nhặt chiếc túi của mình và bước ra khỏi cửa, không hề liếc sang hai bên, chỉ muốn bỏ đi.

Jude nhìn cô chằm chằm một cách bức bối, đồng thời cũng nhận thấy một vài người trong nhà hàng đang thích thú quan sát May giận dữ bỏ đi. Và giờ họ đang tò mò nhìn xem liệu anh có đuổi theo cô không.

Thực ra anh không phải là người quan tâm đến việc người khác nghĩ gì về mình, hay về những người anh đi cùng. Giờ anh đang lo ngại cho May. Và, khi thật, anh đã không muốn phải lo lắng cho cô ta. Anh không muốn lo lắng cho bất kỳ người đàn bà nào như đang phải lo lắng cho May Calendar lúc này. Bởi vì anh không thể tiếp tục phủ nhận rằng cô ấy đã làm được việc khiến anh phải lo lắng và anh rất sợ điều đó, biết rằng nó không thể cứu vãn được nữa. Điều đó sẽ khiến anh đi đến đâu?

Theo May ra khỏi nhà hàng, chính xác là việc lo lắng cho May đã khiến anh phải làm vậy. Jude tự thừa nhận ngay lúc đứng lên trả tiền và vội vã bước ra ngoài đuổi theo cô.

11. Chương 11

Tại sao khi người ta cần thì lại chẳng bao giờ có một cái taxi ở gần đây nhỉ? May đẩy kích động tự hỏi khi đứng trên vỉa hè ngó lên ngó xuống con đường. Những giọt nước mắt tức giận làm mờ mắt cô.

Đáng lẽ ra cô nên biết trước Jude sẽ không giúp mình, cô nên hiểu rằng anh ta sẽ đứng về phía April trong toàn bộ việc này. Cô không biết mình đã nghĩ gì khi cân nhắc việc kêu gọi sự tử tế của Jude Marshall - làm gì có sự tử tế trong con người anh ta. Anh ta chỉ mời cô đi ăn tối nay vì vẫn định mua trang trại mà thôi. Anh ta...

“Vào xe đi, May”, Jude ra lệnh qua cửa sổ đang mở của chiếc ô tô mà anh vừa mới đỗ phía trước mặt cô.

“Tôi thà đi bộ cả quãng đường về nhà còn hơn là đi xe, hay đi bất kỳ cái gì, với anh!”, cô kích động kêu lên, vội vã đưa tay gạt những giọt nước mắt trong khi cổ tình quay mặt đi để lau.

Jude vùng ra khỏi ghế lái, đập mạnh cửa xe sau lưng rồi bước vòng về phía May đang đứng trước anh đây về ngang ngạnh. “Vây cả ba chị em em đều muốn chết ư?” Jude giận dữ bật ra khi túm chặt cánh tay cô và quay cô lại đối diện với anh. “Đầu tiên thì January dính dáng tới một kẻ lang thang”, anh nói thêm khi nhìn thấy vẻ mặt cuồng nộ của cô. “Và giờ thì em định đi bộ mười dặm về nhà, vào lúc mười một giờ đêm, đường về thì tối đến mức một kẻ tấn công có thể nấp sau bất kỳ một bụi cây nào.” Anh lắc đầu ngán ngẩm.

May nhìn anh chằm chằm qua ánh sáng của cây đèn đường trên đầu. “Một kẻ tấn công nấp sau mỗi bụi cây à?” Anh ta nghĩ vùng này là như thế sao? Đây không phải London. Hay một trong những thành phố đông đúc khác. Đây chỉ là khu đầm lầy nhỏ bé yên ả ở miền bắc nước Anh mà thôi.

Và mới chỉ vài tuần trước có một kẻ bệnh hoạn trong vùng, tên này thích đánh đập phụ nữ.

Nhưng hẳn bị bắt rồi, May ngay lập tức tự giễu những ý nghĩ của mình; liệu có thể còn một gã thứ hai như vậy trong một vùng ít dân cư thế này không?

Cô lắc đầu. “Tôi sẽ bắt taxi dọc đường vậy”, cô khẳng định với anh cho xong chuyện.

Jude mím chặt môi. “Vào xe đi, May.” Không hề có chút uy hiếp nào trong giọng nói của anh, chỉ có sự giận dữ, đôi mắt ánh lên màu bạc trong ánh đèn đường khi anh mở cửa xe để cô bước vào.

Cô ngược nhìn anh cau kỉnh. “Anh hơi quá rồi đấy, Jude.”

“Tôi quá à?”, anh giận dữ bùng lên. “Em đừng đừng bỏ tôi đi về giữa bữa ăn trong một nhà hàng đông người.”

“Uống cà phê thì khó có thể coi là giữa bữa ăn được, Jude”, May nóng nảy xen ngang.

Tay anh nắm chặt làm đau cánh tay cô. “May, cho đến giờ đây không thể coi đó là bữa ăn tối thoải mái nhất trong đời tôi và tôi sẽ không về khách sạn để rồi phải đưa thêm việc lo lắng cho sự an toàn của em trong vòng vài giờ tới vào danh sách những điều tồi tệ của buổi tối hôm nay.”

Cô cau kỉnh ngược nhìn anh, biết người đàn ông này đủ rõ để hiểu rằng nếu cô bắt đầu đi bộ về nhà, anh hoàn toàn có thể sẽ lái xe chậm chậm bên cạnh cho đến tận khi về tới trang trại. Nghĩ như vậy, cô thấy có thể ngồi trong xe sẽ ấm áp và dễ chịu hơn...

“Được rồi”, cô nhượng bộ. “Nhưng tôi sẽ không bàn luận thêm gì về April Robine tối nay đâu.”

Anh nhướn cặp mày đen. “May, em thực sự nghĩ là lúc này mình đang ở địa vị để đặt thêm điều kiện ư?”, anh lăm băm một cách thiếu kiên nhẫn.

Cánh cửa phụ đang mở; Jude thì rõ ràng là to và khỏe hơn cô rất nhiều, thực tế thì anh ta hoàn toàn có thể đẩy cô vào trong xe dù cô muốn hay không. Tuy vậy, một cách nào đó, cô vẫn nghĩ anh sẽ không làm vậy...

Môi cô mím lại bướng bỉnh. “Anh đồng ý sẽ không nói về April Robine, hoặc tôi sẽ không vào xe.”

Anh thở dài bực bội. “Được rồi”, anh cúi kính thốt ra. “Hãy vào đi, được chứ?” Anh mệt mỏi nói thêm.

May nhìn anh cân nhắc khá lâu trước khi bước vào ghế khách của xe, quyết tâm sẽ không nói chuyện trừ phi bắt buộc phải vậy - cả hai người họ đã nói quá nhiều tối nay.

May sao, có vẻ như Jude cũng không định nói chuyện, anh lái xe trong sự im lặng lạnh lùng. Quãng đường dường như dài ra gấp đôi với May vì sự căng thẳng rành rành giữa họ.

Nhưng Jude còn có thể mong đợi gì? Anh ta hành xử theo kiểu chẳng có gì liên quan. Ngay cả khi biết được mối quan hệ của April Robine với gia đình cô, một giọng nói khẽ mắng nhiếc cô.

Đúng, ngay cả khi đó. Vì đó là việc riêng của gia đình, có liên quan tới bốn người phụ nữ và không ai khác nữa. Cho dù Jude có nghĩ ngược lại đi chăng nữa.

“Cảm ơn anh”, cô nói bằng giọng không tự nhiên khi anh đã dừng xe trong sân trang trại sau đó.

Jude tắt máy trước khi xoay người trong ghế để nhìn cô. “Rất lịch thiệp, May”, anh nói khô khốc. “Nhưng em định cảm ơn về phần nào trong buổi tối hôm nay - bữa ăn, hay việc đưa đón? Vì, theo như tôi biết, em không thích cả hai!”, anh khó khăn nói thêm.

“Không sao, cảm ơn anh”, May lạnh nhạt khẳng định trước khi mở cửa và bước ra khỏi xe mà không nhìn lại.

Song thay vì đi thẳng vào nhà, cô lại bước tới kho thóc nơi cừu mẹ mới sinh và các chú cừu con đang ở, với tay bật ngọn đèn mờ trên cửa khi bước vào. Cô đã để ý thấy ánh đèn ở trang trại khi họ về đến nơi, biết rằng hai em gái và vị hôn phu của họ có thể vẫn còn thức, và lúc này cô chưa sẵn sàng để bước vào và đối mặt với bọn họ. Đặc biệt là tất cả bọn họ có lẽ đều đang rất tò mò về bữa tối của cô và Jude.

Một buổi tối thảm họa từ đầu đến cuối, cô sẵn sàng thừa nhận điều này khi ngồi xuống một đồng cỏ khô, vui mặt vào hai bàn tay trong nỗi tuyệt vọng.

Cô sẽ làm gì đây?

Cô có thể làm gì, khi mà, bất chấp yêu cầu của May xin bà ta đừng làm vậy, April Robine có thể tới trang trại bất kỳ lúc nào và cho January và March biết bà ta là ai? Và nếu người phụ nữ đó làm vậy, January và March sẽ nghĩ gì về việc May đã giấu họ trong suốt những năm qua?

“May... ?”

Cô cảnh giác nhìn lên khi nghe tiếng Jude trong ánh sáng lờ mờ, đó là điều đầu tiên giúp cô nhận ra rằng anh đã đi theo mình vào kho thóc chứ không lái xe biến đi sau khi cô ra khỏi xe.

“Anh muốn gì?”, cô chất vấn, vội vã lau nước mắt trên gò má khi anh bước vào trong kho thóc.

Jude hít một hơi sâu. “Sao em không đi vào trong nhà?”

Cô cười nhạt. “Anh nghĩ sao?”

Anh tiến lại gần, ngồi xuống cạnh cô trên đồng cỏ khô. “Tôi vẫn nói như trước. Về việc đã đến lúc cần có ai đó để làm em thay đổi”, anh giải thích nhanh khi nhìn thấy vẻ ngờ ngác của cô. “Tôi sẽ giúp em. Nếu em để tôi giúp.”

May nhìn anh vẻ giễu cợt. Chính xác thì anh ta có ý gì khi nói vậy nhỉ?

Dù anh ta có ý gì, cô hiểu là mình không thể chấp nhận đề nghị của anh ta, cô phải tự giải quyết việc này. Như cô đã phải làm vậy kể từ khi người cha qua đời.

“Có thể có một cách mà anh có thể giúp tôi, Jude”, cô nói chậm rãi.

Anh nghiêng đầu về một bên. “Gì vậy?”

Cô nói luôn một cách cương quyết. “Mua trang trại đi. Ngay lập tức.”

Anh ngả ra phía sau như thể cô vừa đánh mình vậy. “Mua trang trại à...? Nhưng...”

“Ngay lập tức”, cô nhắc lại cái ý tưởng vừa mới lóe lên trong đầu mình. “January và March có thể làm đám cưới ở London; dù sao thì cả Will và Max đều sống ở đó. Và...”

“Và em thì sao?” Jude đột ngột cắt ngang. “Em sẽ làm gì? Chấp nhận đề nghị của David Melton ư?”

“Đương nhiên là không rồi”, cô nóng nảy phủ nhận. “Thế thì hỏng hết cả mục đích à?”

“Vì việc trốn tránh khỏi April, càng nhanh và càng xa càng tốt, là mục đích của em”, Jude kết thúc hộ May một cách chán ngán, rồi quay người túm lấy vai cô. “May, em không nghe thấy những gì tôi đã nói với em à? Em không hiểu là việc tôi mua trang trại trong tình trạng này, chỉ với mục đích duy nhất là để em và các em mình rời khỏi đây, sẽ chẳng giải quyết được gì à?” Anh khẽ lắc cô. “Giờ April đang ở đây. Bà ấy là có thực. Và không gì em nói hay làm có thể thay đổi được điều đó.”

May lắc đầu một cách cương quyết. “Khi bà ấy nhận ra tôi làm như đã nói, bà ta sẽ lại đi thôi. Trở về Mỹ.”

“Và em đã nói gì để bà ấy phải làm thế?” Jude cau kinh.

Cầm cô vênh lên thách thức. “Sự thật, rằng January và March tin rằng bà ấy đã chết.”

“Tôi đã nhìn thấy vẻ mặt của April sáng ngày hôm nay, May”, Jude cắt lời cô. “April mong được gặp January và March. Muốn, như bà ấy đã thấy em, được thấy các cô gái đã thành người như thế nào.”

“Bà ta không có quyền!” May giận dữ gào lên, vụt đứng dậy, bất cẩn khiến tay mình đau nhói vì giật ra khỏi tay Jude.

Anh nhăn mặt. “Hiển nhiên là April tin rằng bà ấy có quyền. Nghe này, May, tôi không thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra hơn hai mươi năm trước, nhưng...”

“Bà ta đã bỏ chúng tôi, đã bước qua ba chúng tôi khi chúng tôi mới chỉ là ba đứa bé; tôi không cần biết gì hơn thế”, May khẳng định với vẻ khinh miệt.

“Bà ta cũng bỏ cả cha em nữa, May”, Jude lặng lẽ nói.

“Và việc đó gần như đã giết ông ấy”, cô ngiệt ngã thừa nhận. “Tôi biết, vì tôi đã chứng kiến việc bà ta bỏ đi đã khiến ông thế nào. Anh biết không, ông ấy đã không hề lấy ai khác.”

“Cả April cũng vậy”, anh nhẹ nhàng nói.

Cô lắc đầu. “Tôi không quan tâm đến việc bà ta làm hay không làm gì. Anh không thấy thế à? Đó là lỗi của anh, Jude”, cô quay sang buộc tội anh. “Tất cả việc này đã không xảy ra nếu anh không đến đây và mang bà ta theo cùng...”, cô đột ngột dừng lời khi Jude đứng bật dậy kéo mạnh cô ghì sát vào anh, môi anh chà mạnh lên môi cô.

Đó là một cái hôn mà May, sau vài giây vật lộn, đã đáp trả cũng mạnh mẽ không kém khi tình cảm nhanh chóng tuột khỏi tầm kiểm soát.

Giờ đây, ở đây, không có gì là quan trọng ngoài sự đam mê bốc lửa bùng lên giữa họ. May hôn đáp trả, vuốt ve anh, bàn tay cô chạm vào làn da trần nóng ẩm trên cổ anh khi cô luồn tay qua áo khoác và sau đó là chiếc áo sơ mi của anh.

Đôi môi ẩm áp của Jude lướt trên cái cổ cong cong của cô, răng anh khẽ cắn tai cô rồi chiếc lưỡi ẩm ướt lướt tới những hõm tối trên cổ cô. Anh cởi chiếc áo khoác rồi chậm chậm kéo khóa chiếc váy dọc lưng cô. Cổ ẩm và mềm bên dưới khi họ nằm lên, Jude đè nửa người lên người cô trong khi đôi môi anh đáp trả và chiếm hữu môi cô.

May rên rỉ khi tay Jude áp lên ngực cô, cảm nhận được sự đụng chạm của anh qua lần vải lụa của chiếc áo lót, đầu ngực cứng lại, lưỡi Jude tìm kiếm hơi thở nóng bỏng trong miệng cô. Cô muốn anh, cô muốn anh rất nhiều. Muốn toàn bộ con người anh. Cô ưỡn người lên theo bản năng khi môi Jude dịch xuống bầu ngực trần. Anh bày tỏ sự ngưỡng mộ khi hôn bầu ngực cô, khi lưỡi anh lướt qua nhũ hoa hồng hồng thì khoái

cảm bùng lên không sao kiểm soát nổi trong từng thớ thịt con người May. Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng phẳng của cô rồi lướt tới chiếc quần ren bên dưới.

Những ngón tay cô vùi chặt lấy mái tóc anh khi cô ghì anh sát vào mình, cô muốn anh dừng bao giờ dừng lại, muốn niềm khoái cảm này không bao giờ chấm dứt.

Sức nóng bắt đầu trong người cô, sâu bên trong cô, nhanh chóng tăng lên khi nó lan tỏa khắp cơ thể, giờ thì nó cháy bùng lên khi những cảm giác từ trước đến nay cô chưa từng biết khiến người cô cong lên và sau đó rơi xuống mãi, xuống mãi...

“Ổn rồi, May.” Jude đột ngột ôm chặt cô ghì vào cơ thể rắn chắc của anh. “Ổn rồi”, anh dỗ dành khi cơn co thắt tiếp tục cuốn qua cơ thể nóng như đang sốt của cô.

Thực tế vụt quay lại mạnh như một cú đấm khi May hiểu ra những gì vừa mới xảy ra giữa họ, điều mà cô đã cho phép nó diễn ra.

Nó không “ổn” tí nào.

Làm sao lại có thể như vậy, khi cô đã yêu người đàn ông này đến vậy...?

Jude cảm nhận được May đang cố thoát khỏi anh cả về tình cảm và lý trí ngay cả khi anh tiếp tục ôm cô trong lòng.

Anh không muốn điều đó xảy ra, không định vậy.

Đương nhiên anh không định để bất kỳ điều gì như vậy xảy ra, nhưng có thể cảm nhận được cái cách mà May đang dựng lại các rào chắn của mình, thậm chí giờ còn cao hơn xưa khi mà cô biết anh có thể vượt qua chúng theo cách cô hoàn toàn không thể ngờ tới.

Nhưng điều đó cũng nằm ngoài trí tưởng tượng của anh mà. Làm sao anh có thể biết trước? Anh không bao giờ nghĩ là ...

Phản ứng của May với anh, của anh với cô, cũng là hoàn toàn mới mẻ với anh, hoàn toàn vượt quá những kinh nghiệm từ trước đến giờ. Ngay cả giờ đây, khi anh có thể cảm thấy cô đang rời khỏi mình, anh vẫn muốn cô. Và không chỉ muốn cơ thể cô...

“Buông tôi ra, Jude”, cô lạnh lẽo lên tiếng.

Anh thở ra một cách khó nhọc, không hề định làm theo ý cô. “May.”

“Tôi nói buông tôi ra.” Giọng của cô giờ lạnh như băng, mặc dù không có cử chỉ nào đẩy anh ra khỏi cô, cô nằm bất động phục tùng nhưng xa xôi trong tay anh.

Cô không cần phải đẩy anh ra, Jude biết cô đã hoàn toàn rời xa anh, cho dù cơ thể họ vẫn còn đang gần gũi đến thế nào.

Và họ đang rất gần nhau, hai thân thể gần như trần trụi vẫn quấn chặt vào nhau, Jude vẫn có thể cảm nhận được cơ thể mảnh dẻ của cô áp vào anh từ vai tới đùi, cảm nhận được làn tóc mượt mà của cô trên mặt anh.

Nhưng trên thực tế thì cô ấy cũng đang xa cách anh tới hàng vạn dặm.

Và lẽ ra mọi việc không nên thế này. Điều họ vừa cùng nhau chia sẻ, sự đáp trả hoàn toàn tự do của họ với nhau, nên được khám phá thêm, chứ không phải bị phủ nhận.

May đang phủ nhận nó, giờ cô đã ngồi thẳng dậy để kéo váy, cố tình tránh mắt để không nhìn anh trong ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn thấp phía trên đầu.

“May, anh sẽ không để mọi chuyện diễn ra như thế này”, anh cương quyết khẳng định khi kéo áo sơ mi và cài cúc với những ngón tay hơi run rẩy.

“Để cái gì như thế này, Jude?” Có vẻ như cô đã hỏi lại được chút ít, giọng nói nghe đầy chế giễu. “Chúng ta vừa nô đùa một chút trên đồng cỏ, thế thôi.”

“Không, không thể thế thôi được, chết tiệt!”, anh giận dữ bật ra, mắt ánh lên đầy xúc động khi nhìn cô.

“Vừa mới đây... những gì diễn ra giữa chúng ta...” Anh hít một hơi sâu, chọn từ ngữ một cách cẩn thận. “Điều đó không bình thường, May.”

“Ham muốn tình dục mà là không bình thường ư?”, cô giễu cợt đáp trả, đứng dậy để rời khỏi anh. “Anh có rơm trên tóc kia”, cô chế nhạo nói thêm.

“Em cũng vậy mà”, anh bỏ qua một cách nóng nảy, bước tới đứng cạnh cô. “May, đó không chỉ làm ham muốn tình dục.”

“Đương nhiên là thế”, cô gắt gỏng khẳng định. “Phải thừa nhận là, nó đi hơi quá xa một chút, nhưng có thể là vì cảm xúc dâng quá cao.”

“Thôi đi, May!”, anh nghiêm nghị thốt lên, hai tay một lần nữa lại túm chặt cánh tay và giữ chặt cô trước mặt anh. “Tôi không thể nói là tôi vui hơn em về phát hiện mới này, nhưng...”

“Phát hiện?”, cô nhạo báng nhắc lại, đôi mắt xanh lá cây đậm ngược lên nhìn anh thản nhiên. “Về phía tôi biết, phát hiện duy nhất diễn ra ở đây tối nay là tôi cũng không miễn nhiễm với sự hấp dẫn thể xác như tôi vẫn nghĩ.” Cô so vai. “Tôi sẽ biết rõ hơn vào một thời điểm khác”, cô nghiêm nghị nói thêm.

Jude nheo mắt nhìn, cái nhìn sục sạo những bóng tối trên gương mặt cô, chẳng thấy gì ngoài sự phủ nhận lạnh lẽo trên vẻ mặt, đôi mắt xanh hoàn toàn không thể đọc được ý nghĩ.

Anh buông tay rời khỏi vai cô. “Đó là tất cả với em sao... ham muốn thể xác thôi à?”

“Còn gì nữa đây?”, cô khô khan mỉa mai. “Chúng ta có vẻ như đã khuấy động nhau, cách này hay cách khác, kể từ lần đầu tiên gặp mặt. Tối nay, việc vừa mới xảy ra cũng chỉ là sự bột phát tự nhiên của những khuấy động đó thôi mà.” Cô lắc lắc đầu, tự cười giễu mình. “Thế cũng hay hơn là đánh nhau, tôi nghĩ thế!” Giờ Jude nhìn cô bức bối. Cô ấy có thực sự tin những gì mình nói không nhỉ? Hay cô ấy cũng bối rối bởi phản ứng của họ với nhau cũng như anh, nhưng chọn cách xem thường tầm quan trọng của nó thay vì đối mặt với nó? Vì, từ những gì anh biết về May, từ những gì mà anh đã biết về toàn bộ gia đình cô, anh không thể tin rằng cô từng cư xử theo cách chối bỏ này với một người đàn ông khác trước anh.

Hay chỉ là vì anh muốn tin rằng cô đã chưa từng như thế...?

Sao anh lại muốn tin như vậy nhỉ? Anh đã có quan hệ với khá nhiều phụ nữ trong suốt 37 năm, và chưa bao giờ hy vọng ai trong số họ còn nguyên vẹn, một cô gái còn trinh trắng, vậy thì sao lại tưởng tượng May như vậy nhỉ? Sao anh lại muốn cô đúng là như vậy?

Bởi vì anh muốn thế.

Đó là câu trả lời duy nhất anh có thể đưa ra cho mình vào lúc đó. Câu trả lời duy nhất anh có thể chấp nhận vào thời điểm đó. Bởi vì, mặc dù căm ghét phải thừa nhận, anh bối rối bởi phản ứng của mình với May hơn là mức cô tỏ ra bối rối bởi phản ứng của cô với anh.

Anh cần phải đi khỏi đây - tránh xa khỏi May - và cố gắng tự mình tìm hiểu chính xác xem tất cả điều này có nghĩa là gì.

Môi anh mím lại. “Có lẽ em nên vào nhà đi”, anh cao giọng nói, cúi xuống nhặt chiếc áo khoác của mình, phủi rơm trước khi mặc vào. “Chắc chắn các em gái em đã nhìn thấy chiếc xe ở ngoài kia và đang bắn khoăn điều gì đã xảy ra với cả hai chúng ta”, anh buồn rầu nói thêm, đã nhận ra sự quan tâm khi trước của Will, Max và hai cô em gái nhà Calendar về việc họ cùng ăn tối. Nhưng, giống như May, anh chọn cách không thỏa mãn sự tò mò đó. Liệu anh có thể tiếp tục thế này bao lâu nữa, anh cũng không biết.

May lập tức gật đầu. “Tôi... muốn anh không đi cùng với tôi thì hơn”, cô khàn giọng bảo, gương mặt giờ trông hơi nhợt nhạt trong ánh sáng mờ mờ.

Anh cười nhạt. “Tôi không nghĩ là mình sẽ làm vậy”, anh khô khan thừa nhận, nụ cười chuyển thành sự cau mày khi đưa tay lên và thấy May lập tức do dự lùi xa. “Tôi chỉ định gỡ sợi rơm trên tóc em thôi”, anh cau có nói.

“Ồ.” Hai má cô chột nóng bừng. “Xin lỗi”, cô thì thầm, không nhìn anh nữa.

Jude dứt khoát khi tập trung gỡ rối khỏi mái tóc sẫm màu của cô, cử chỉ hoàn toàn tập trung vào công việc, biết rằng chỉ cần một chút cử chỉ khuyến khích từ phía May, thậm chí là chỉ cần vẻ mặt sắt đá của cô bốt gay gắt một chút, anh sẽ lại ôm cô vào lòng. Và lần này thì anh sẽ không thể buông cô ra.

Nhưng như thể đã cảm nhận được điều đó, cô lùi nhanh ra xa anh ngay khi những sợi rối được gỡ khỏi tóc, cô quay lưng về phía anh và nhặt chiếc áo khoác bị bỏ rơi trên mặt đất.

Anh không thể để cô đi như vậy được.

Nhưng anh có lựa chọn nào khác? Anh vẫn còn chưa hiểu điều gì đang diễn ra giữa bản thân và May. Chỉ biết rằng có một cái gì đấy. Và nó là “một cái gì đấy” mà anh đã không muốn có trong đời.

Điều đó dẫn họ đi tới đâu?

Chẳng tới đâu cả, anh nặng nề thừa nhận.

Nhưng anh không muốn “chẳng đi tới đâu cả” với May, anh muốn... Anh muốn gì nhỉ? Cho tới lúc nào biết được điều đó, tới lúc nào hoàn toàn hiểu những cảm giác của chính mình về việc anh muốn cô nhưng đồng thời lại cần đẩy cô ra xa mình, anh chẳng có lựa chọn nào ngoài việc để May đi.

Ngay cả khi điều đó có nghĩa là lần gặp tới của họ, những rào cản của cô đối với anh sẽ còn cao hơn xưa nhiều?

Kể cả là như vậy, anh kiên quyết tự nhủ. Có thể sẽ tốt hơn cho cả hai, nếu như những rào cản của cô cao đến mức anh không có cơ hội nào để vượt qua. Không bao giờ vượt qua.

“Tôi sẽ tiễn anh ra ô tô”, cô cứng nhắc nói khi bước ra phía cửa.

Miệng anh mím lại dữ tợn. “Để chắc chắn là lần này tôi sẽ về à?”

May nhún vai. “Tôi không nghĩ ai đó có thể bắt anh làm điều gì mà anh không muốn!”

Người phụ nữ này có thể đấy, Jude nhận ra với một sự rõ ràng đến mức gây sốc.

Ngay cả bây giờ anh vẫn muốn kéo cô vào vòng tay mình, hôn cô cho đến khi cả hai đều mất hết lý trí.

Một lần nữa...

“Không, không ai có thể”, anh nhanh chóng khẳng định dù trong thâm tâm nhận thấy mình không muốn đi, không muốn rời xa người phụ nữ này.

Đó chính là lý do anh phải đi. Ngay bây giờ!

“Em có thể nói với Max là tôi sẽ gọi cho cậu ấy ngày mai được không?”, anh đột ngột nói.

May lạnh nhạt gật đầu. “Tôi sẽ nói với anh ấy.”

“Cảm ơn”, anh nói cộc lốc trước khi chui vào xe và nổ máy, một tay giơ lên chào tạm biệt rồi lái xe đi.

Đừng quay lại nhìn, Jude, anh kiên quyết tự nhủ. Người phụ nữ này mang rắc rối đến cho anh. Rắc rối thật sự đấy.

Đừng nhìn lại!

Anh liếc qua gương xe như bị nam châm hút, May vẫn đứng trong sân trang trại y như lúc anh rời đi. Ánh trăng chiếu sáng làm cô nổi bật, gương mặt trắng tương phản với mái tóc đen.

Nữ thần báo oán của anh chẳng...?

Trong toàn bộ quãng thời gian trưởng thành, anh đã đi đến nơi mình muốn đi, làm việc anh muốn làm, đã trải qua những mối quan hệ ngắn ngủi, vô nghĩa với đàn bà nếu họ tự nguyện hiến dâng.

Giờ đây ý nghĩ sẽ không ở cùng với May, có thể sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa đã phá tan cuộc sống không dính líu, không cam kết mà anh đã hết sức cẩn thận dựng lên thành hàng triệu mảnh.

Vấn đề là: anh sẽ làm gì với điều đó đây?

Nếu có cái gì đó...

12. Chương 12

“Jude đấy”, Max thông báo cho May khi bước vào kho thóc nơi cô đang xếp trứng vào các khay.

“Ồ?” May cố giữ cho giọng nói nhẹ nhàng, trong khi tim bắt đầu đập nhanh hơn trong lồng ngực.

Khi March gọi Max đi nghe điện thoại lúc anh chàng đang giúp cô nhặt trứng, May đã nghĩ rằng có thể là Jude gọi. Vẫn còn quá sớm để người ngoài có thể gọi điện thoại, nhưng với bạn thân thì được.

May đã rất kinh ngạc quan sát anh chàng Max kén cá chọn canh đi xung quang khu chuồng gà còn xa mới được coi là sạch sẽ để nhặt trứng giúp cô, sau khi tuyên bố rằng sẽ làm bất kỳ việc gì để giúp đỡ chứ không chịu ăn không ngồi rồi khi còn ở đây.

Nhưng toàn bộ ý nghĩ vui vẻ đó đã biến mất khi March gọi anh vào trong nhà nghe điện thoại, May đã băn khoăn không hiểu Jude gọi anh ta về chuyện gì, người cô căng như một dây đàn lúc Max quay trở lại.

Cô liếc nhìn anh, nhận thấy một cái nhú mày nhẹ. “Mọi việc ổn chứ?” Một lần nữa cô cố giữ giọng nhẹ nhàng.

“Ổn”, anh rầu rĩ xác nhận. “Jude phải đi vài ngày, có thể thôi”, anh nói thêm.

Phải đi à? Hay Jude đơn giản là đã quyết định như vậy?

Tim May lỡ mất một nhịp khi nghe tin này, mặc dù cô cũng không rõ đó là cảm giác nhẹ nhõm hay tuyệt vọng.

Sau buổi tối hôm qua, một nửa con người cô mong muốn sẽ không bao giờ phải gặp Jude nữa, nửa còn lại ước ao được gặp lại anh.

Bởi vì cô đã yêu anh với cả trái tim!

Cô co tròn người lại mỗi khi nghĩ đến giây phút trong vòng tay Jude tối qua, nghĩ tới sự gần gũi giữa hai người; làm sao họ có thể đối mặt với nhau mà không nhớ tới sự gần gũi đó được?

Họ không thể, đó là câu trả lời rõ ràng, và có thể sự trì hoãn vài ngày chính xác là thứ mà cô cần để đối mặt với giây phút đó nếu - khi - nó đến. Việc Jude đi khỏi đây cho thấy rằng anh cũng chưa sẵn sàng cho sự đối đầu đó lắm.

Nhưng, không may là như thế thì cũng không có khả năng anh chấp nhận đề xuất của cô bán trang trại ngay lập tức...

Điều đó, sự khó xử của việc Jude rời đi, khiến cô phải đối mặt với vấn đề ngày hôm qua: Làm thế nào để April Robine dừng đến đây và tự giới thiệu mình với January và March?

“Ồ”, cô cười với Max một cách tươi tắn, không dễ đoán được ý nghĩa. “Jude đi một mình hay là cô Robine cũng đi cùng vậy?” Nếu April cũng đi cùng, thì điều đó cũng sẽ giải quyết vấn đề được một hai ngày.

Max nhìn cô vẻ thăm dò, May đáp trả cái nhìn đó với một nụ cười thờ ơ - cô hy vọng vậy.

May đã biết về Max khá rõ trong vài tuần qua, cô biết đây là một người đàn ông rất dè dặt, thái độ cách biệt không che giấu được trí thông minh rõ ràng của anh.

Mặc dù, January đã kể riêng cho cô biết hôm qua, Max dường như đang nỗ lực liên lạc với người mẹ đã bỏ đi của anh, với mong muốn ít nhất là xóa đi mối quan hệ căng thẳng giữa hai mẹ con kể từ khi bà mẹ bỏ chồng và con trai ra đi lúc Max mới chỉ là một đứa trẻ.

May không biết nên cười hay khóc hôm qua lúc January ngồi xuống và kể cho cô nghe chuyện này khi hai chị em cùng uống cà phê, chuyện đó quá giống câu chuyện của May với mẹ họ.

Dù vậy, với những lý do hiển nhiên, cô đã không thể kể gì cho January về chuyện đó...

“Tôi không hỏi”, cuối cùng Max cũng trả lời. “Điều đó có quan trọng không?”, anh nhẹ nhàng hỏi thêm.

“Dĩ nhiên là không rồi”, May phủ nhận chắc nịch - hơi chắc chắn, cô nhận ra khi thấy Max cau mày tư lự. “January không phá vỡ bí mật gì, nhưng hôm qua cô ấy có nói với tôi là anh đang cố gắng liên lạc với mẹ mình và có thể anh sẽ mời bà ấy đến dự đám cưới?” Cô cố gắng thay đổi ngay chủ đề.

Cặp lông mày của Max nhanh chóng giãn ra. “Tôi đang suy nghĩ về việc đó”, anh khô khan xác nhận. “Gặp, yêu và được yêu January đã thay đổi cách nhìn nhận của tôi về mọi việc một chút”, anh nghiêm trang thừa nhận.

“Tôi cũng nghĩ như thế.” May cười ầm áp.

Anh gật đầu. “Tôi đã nhận ra rằng không phải mọi việc đều trắng đen rõ ràng như mình thường muốn nghĩ như vậy. Và những việc xảy ra trên ba mươi năm trước, nhìn qua cặp mắt của một đứa bé, không nhất thiết đã diễn ra theo cách mà tôi nhớ được”, anh tự giễu mình nói thêm.

May nhìn anh bối rối; những điều Max vừa nói, về việc mẹ anh bỏ đi, chẳng giúp cô được gì trong câu chuyện của cô với April hiện giờ. Chẳng lẽ mọi việc thực sự dễ dàng như vậy sao? Cô băn khoăn. Liệu có thể tha thứ, nếu không phải là quên đi, việc cha mẹ bỏ rơi con cái mình khi còn thơ bé?

“Gi vậy, May?” Max hỏi đầy vẻ quan tâm.

“Cô có vẻ rất... lo lắng, kể từ khi chúng tôi quay về”, anh giải thích khi thấy cô nhìn mình không hiểu. “Không giống cô bình thường chút nào.”

May nhìn anh dò hỏi. “Vậy tôi ‘bình thường’ là thế nào?”, cô phiến muộn hỏi.

Anh nhún vai. “Điềm đạm. Quyết đoán. Lý trí. Có thể nhìn mọi việc rõ ràng trong khi những người khác đôi khi không thể”, anh nói thêm, hiển nhiên là đang nhắc tới việc vài tuần trước không thể nhận diện tình cảm thật của mình với January.

Và, giống Max, May biết mình không còn là con người như Max vừa mới mô tả.

Vì Jude. Vì April Robine. Chính vì tình huống phức tạp, tồi tệ này.

“Jude cũng nói với tôi rằng cuối cùng cô đã đề nghị bán trang trại cho anh ấy”, Max điềm tĩnh tiếp tục.

May có thể cảm nhận nỗi xấu hổ làm mình đỏ bừng mặt. Đương nhiên là không có lý do gì để Jude không nên nói với Max về đề nghị đó; Max vẫn đang là luật sư của anh ta. Chỉ là... “Anh ta đáng lẽ chưa nên nói”, cô buột miệng. “Tôi chưa có dịp để thảo luận với January và March.”

“Không cần đâu.” Max lắc đầu bỏ qua. “May, Jude sẽ không chấp nhận đề nghị đó.”

Cô cứng người, vẻ mặt hoàn toàn bối rối.

“Không à?”

“Không”, Max nhún nhó xác nhận. “Tại sao lại không chứ?”, cô bực dọc chất vấn. “Đó là điều anh ta muốn mà. Anh ta đến đây vì việc đó. Cái quái gì...?”

“Lý do anh ấy vừa gọi điện cho tôi là để yêu cầu tôi đệ trình bản quy hoạch thứ hai của Will lên ủy ban quy hoạch địa phương trong lúc anh ấy đi vắng, cái bản không bao gồm trang trại ấy”, Max lặng lẽ thông báo.

May biết rất rõ việc Will, với tư cách chuyên gia thiết kế của Jude, đã phác thảo hai phương án cho khu liên hợp thể thao mà Jude đề xuất xây dựng tại trang trại Hanworth bên cạnh. Cô còn biết rằng một phương án bao gồm cả trang trại này, phương án còn lại thì không, vấn đề là, tại sao Jude lại chọn đệ trình phương án thứ hai?

Cô lắc đầu. “Tôi không hiểu.”

“Thực ra thì”, Max cười buồn buồn, “tôi cũng không hiểu”.

May bật cười với lời thú nhận thẳng thắn này từ một người, là luật sư, thường rất thận trọng và lập lờ trong những tuyên bố của riêng mình. “Ồ, rất thật thà, tôi nghĩ thế”, cô nhận xét. “Mặc dù điều đó không giúp gì được cho tôi, đúng không?”, cô nói thêm với vẻ bực dọc.

“Không, nếu cô thực sự nghiêm túc về ý định bán trang trại.” Max nhả mặt. “Cô có thể an tâm là January và March sẽ đồng ý với bất kỳ quyết định nào của cô về trang trại”, anh nhẹ nhàng nói thêm. “Sau cùng, chính cô là người có tác động nhiều nhất.”

Đúng vậy và trong tình huống này, cô đã quyết định điều tốt nhất nên làm là bán đi. vấn đề nảy sinh bây giờ là Jude không còn muốn mua nữa.

Cô trầm ngâm, rồi nhanh chóng đi tới một quyết định.

“Max, Jude đã đi chưa? Hay anh ấy vẫn đang ở khách sạn?”

Max trông có vẻ kinh ngạc bởi câu hỏi đó và anh nhún vai. “Tôi không nghĩ Jude dùng máy di động gọi, vì thế tôi cho rằng anh ấy vẫn đang ở khách sạn. May, cô định đi đâu?”, anh gọi khi thấy cô quay gót và nhanh chóng đi về phía cửa.

Cô quay lại nhìn nhanh anh. “Đương nhiên là tới khách sạn.”

“Nhưng...”

“Max”, cô quay lại về mặt kiên nhẫn, “Jude có nói với anh khi nào anh ta sẽ quay lại không?”.

“Không”, Max chậm rãi trả lời.

Cô gật đầu. “Thế là không nói gì về việc đó, đúng không? Trong trường hợp đó, tôi muốn nói chuyện trước khi anh ta đi.” Jude có thể lãng phí thời gian, nhưng cô thì không.

“Cô có muốn tôi đi cùng không?” Max dịu dàng đề xuất.

May cứng người lại. Cô không muốn gì hơn là sự ủng hộ tinh thần, ít nhất là như vậy, của người đàn ông điềm tĩnh này - người đang yêu em gái út của cô. Nhưng đồng thời cô cũng nhận ra rằng mỗi khi mình và Jude nói chuyện trong vài ngày vừa qua, câu chuyện của họ luôn quay về chủ đề mối quan hệ của cô với April Robine - và đó là điều mà May không định thảo luận khi có mặt Max.

Cô nở nụ cười biết ơn với anh. “Anh thật tốt đã đề nghị thế, nhưng không, cảm ơn anh. Tôi chắc tôi sẽ ổn thôi”, cô khẳng định với một vẻ tự tin lớn hơn cảm giác thực sự rất nhiều.

Trông Max không có vẻ được trấn an bởi những lời của cô, anh có vẻ rất tự lự. “Cô chắc chứ? Nghe giọng Jude sáng nay... hơi cộc lốc”, anh nghiêm nghị cảnh báo.

Lúc này, với sự nhạy cảm của mình và với tình cảm dành cho Jude, một Jude Marshall cộc cằn sẽ tốt hơn một anh chàng say đắm tối hôm qua. “Tôi chắc mà.” Cô gật đầu tự tin.

“Nếu anh không phản đối tiếp tục nhặt trứng hộ tôi...?”, cô trêu.

“Không thành vấn đề.” Max đáp trả nụ cười của May. “Mấy ngày hôm nay thật quá công bằng đối với tôi; trước đây tôi chẳng biết nông dân phải làm việc vất vả thế nào.” Anh nhả mặt.

May cười khuyến khích khi đi ra khỏi khu chuồng gà, mặt dù nụ cười đã biến mất và chuyển thành vẻ mặt đầy quyết tâm sắt đá khi nhanh chóng bước ra xe.

Nếu cô dành cho mình quá nhiều thời gian để suy nghĩ về việc “đất không chịu trời” thì “trời” cũng có thể thay đổi ý định về việc sẽ “chịu đất”!

Jude đột ngột dừng lại khi bước ra khỏi thang máy, hoàn toàn không chuẩn bị để gặp May, người đã phát hiện ra anh vừa bước ra khỏi thang máy và đang tự tin bước tới phía anh qua khu tiếp tân của khách sạn.

Mặc dù còn khá sớm, đã có vài cái đầu quay sang nhìn theo hướng cô khi cô bước về phía anh, kể cả người lễ tân đang mở to mắt. Thực ra đâu có gì đáng ngạc nhiên - trông May như thể cô đi thẳng từ trang trại

đến đây, áo khoác cũ và lấm bùn, quần jean bẩn nhét trong đôi ủng cao su và đôi ủng để lại những vết bẩn kinh khủng trên nền gạch trắng tinh khôi của khách sạn.

Tình huống này có thể là khôi hài vào bất kỳ lúc nào khác, nhưng với những đụng chạm tối qua vẫn còn tươi mới, Jude không vui vẻ gì nhìn thấy May ở đây, dù cô đi ủng lấm bùn hay không cũng vậy.

Cả đêm qua anh đã không ngủ, đi đi lại lại trong phòng hàng giờ liền trong khi cố tự chấp nhận những gì đã xảy ra giữa anh và May, cố làm rõ rồi lại bỏ qua như thể chuyện này đã vượt quá khỏi tầm tay. Anh đã cố gắng làm điều đó...

Khi ánh mặt trời xuất hiện qua khung cửa sổ, Jude hiểu rằng anh không thể tiếp tục làm như tối qua nữa, quyết định mình phải tuân theo phản xạ đầu tiên và đó là tránh xa khỏi May, khỏi chuyện này và hy vọng rằng khi đó anh có thể hiểu được mọi chuyện.

Gặp lại May trước khi rời khỏi đây không phải là một phần trong kế hoạch của anh.

Anh cau có khi cô đột ngột dừng lại trước mặt, đôi mắt xanh lá cây sâu thẳm nổi bật trên gương mặt trắng trẻo. Đôi mắt cũng xanh sẫm y hệt như mắt April vậy...

Miệng mím lại khi anh nhớ lại thái độ cứng rắn của May trong chuyện đó. “Em muốn gì?”, anh hỏi một cách không hoan nghênh, mắt nheo lại đầy đe dọa khiến cô có vẻ chùn bước trước những lời nói đó. “Em làm bẩn hết sàn rồi”, anh nói thêm về đầy kinh tởm.

May chớp mắt, nhìn nhanh xuống, mắt mở to vẻ như giờ mới hiểu ra cô đang đi giày lấm bùn đến đây. “Đừng để ý.” Chiếc cằm vênh lên thách thức khi cô nhìn anh. “Tôi tin rằng họ sẽ cộng thêm tiền dọn dẹp vào hóa đơn của anh thôi.”

Dù không muốn, Jude thấy miệng mình co lại với sự thích thú; không có nhiều thứ làm khó được người phụ nữ này, đúng thế chứ?

“Tôi chắc họ sẽ làm vậy”, anh khô khan xác nhận. “Vậy, tôi có thể làm gì cho em, May?”, anh hỏi nhanh đầy cảnh giác.

“Max đã nói cho tôi biết anh vừa yêu cầu anh ấy đệ trình phương án thiết kế cuối cùng là phương án không có trang trại”, cô nói thẳng.

Jude hít một hơi sâu. Max chết tiệt đã nói rồi. Jude nghĩ mình sẽ biến đi khá xa vào lúc May phát hiện ra việc anh làm. Nhưng ít nhất giờ thì anh cũng đã biết lý do tại sao May lại đột ngột có mặt ở đây...

Không phải là lý do mà có một giây anh đã nghĩ là cô đã thay đổi trái tim mình.

Còn phía anh thì sao?

Chẳng phải anh đã phần nào bắt đầu hy vọng rằng có lẽ cô ấy ngã vào lòng mình không chỉ vì hấp dẫn thể xác? Và ngay cả nếu cô ấy như vậy thì thế nào đây? Jude cố tình trốn tránh ý nghĩ đó. Cô ấy đã không nhận ra điều gì tương tự như thế cả. Sự quan tâm duy nhất của cô ấy với anh vẫn chỉ là về cái trang trại đó.

Môi anh mím chặt. “Vậy thì lẽ ra anh ấy không có quyền nói với em việc đó.”

“Anh mới là người nói trước với anh ấy về việc tôi đề nghị bán trang trại”, May nóng nảy phản kháng.

Họ có thể tiếp tục thế này cả buổi sáng, Jude nặng nề nhận ra. Theo anh biết, May chưa bao giờ lùi bước trong một cuộc tranh luận.

“Vậy thì sao nào?” Anh cố tình gây cản trở; người phụ nữ này chẳng mang lại cho anh điều gì ngoài nỗi buồn khổ kể từ khi anh gặp cô lần đầu, và một đêm hoàn toàn không ngủ không giúp tâm trạng của anh khá hơn chút nào.

Má cô đỏ bừng lên giận dữ. “Thế mà tôi đã nói với anh rằng tôi sẽ bán nó cho anh”, cô căng thẳng nhắc lại.

“Ngay lập tức.” Anh gật đầu về không quan tâm.

“VẬY?” May mắt kiên nhẫn vặn hỏi. “Tôi nhớ đã nói với em là tôi không còn quan tâm đến việc mua trang trại đó nữa”, Jude bình thản trả lời.

Mắt cô lóe lên xanh thẫm. “Anh thật là tàn nhẫn.”

Anh nhướn cặp mày rậm. “Tôi ư?”

“Đúng, anh đấy”, cô bật ra. “Tôi không...”

“May, chúng ta có thể ngồi xuống đâu đó chứ?”, anh khô khan ngắt lời. “Chúng ta đang thu hút sự chú ý vì đứng ở đây đấy”, anh giải thích khi cô cau có giận dữ vì đề nghị đó. Không phải là anh quan tâm đặc biệt đến việc ai đó đang nhìn họ, mà là có cảm giác là May sẽ để ý đến việc đó.

Cô nhìn quanh vẻ mắt kiên nhẫn, dành cho lễ tân một cái nhìn cau có khó chịu khi người phụ nữ kia nhìn họ chòng chọc một cách không xấu hổ, rõ ràng là bị thu hút bởi sự tương phản rõ rệt giữa họ. Jude mặc vét, áo sơ mi và thắt cà vạt, còn May trông giống như một kẻ lang thang vừa mới từ hệ phố bước vào hy vọng sẽ được một người khách nhân hậu cho một cốc cà phê làm ấm người.

May quay trở lại phía anh nóng nảy. “Tôi chẳng thêm quan tâm đến việc họ nghĩ gì.”

“Nhưng tôi thì có.” Jude túm tay, kéo cô về phía sảnh còn trống ngay phía tay trái chỗ họ đứng. “Ngồi đi”, anh ra lệnh khi cô không hề có vẻ muốn ngồi xuống.

“Tôi cũng sẽ làm bất kể thôi”, cô trả lời cho qua.

“Jude, anh trở nên khó khăn vì tôi. “

“Chắc là họ cũng sẽ cộng thêm vào hóa đơn của tôi thôi”, anh cau kỉnh. “Tôi nói ngồi xuống, May”, anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt khi cô vẫn đứng đối mặt. “Và hãy suy nghĩ cẩn thận trước khi tiếp tục nói câu đó”, anh nói về đầy đe dọa khi cô miễn cưỡng ngồi xuống một chiếc ghế bành.

“Bởi vì tôi từ chối nghe theo lời khuyên của anh về April...”, cô kết thúc với vẻ khó hiểu trước thái độ đe dọa của anh.

À, April...

Jude thầm nhủ nhớ vì cái lỗi mà anh đã gần phạm phải. Dĩ nhiên là May sẽ không nhắc đến việc tối qua cô phủ nhận sự gần gũi họ đã cùng chia sẻ...

“Đúng, tôi nghĩ em không hợp lý về việc đó.” Anh gật đầu xác nhận trong khi ngồi xuống đối diện cô. “Tuy nhiên, việc đó không hề ảnh hưởng đến quyết định của tôi về trang trại”, anh nghiêm túc nói thêm như thể cô định nói. “Tôi không làm theo cách như thế, May.”

“Không à?”, cô phản ứng đầy thách thức. “Theo tôi thấy thì anh thế mà.” Cô không đợi anh trả lời. “Mục đích duy nhất của anh khi tới đây là mua trang trại và giờ khi nó được chào bán cho anh thì anh lại nói là không muốn mua!” Cô lắc đầu. “Tôi không hiểu gì cả. Trừ phi...”

“Tôi nói tôi không bao giờ làm việc như vậy, May”, anh thốt lên đầy đe dọa.

“Nhưng một tháng trước đây anh rất muốn mua trang trại”, cô bực tức nhắc lại.

Muốn tới mức anh cử Max đến đây chỉ để mua trang trại, bất kể giá nào. Và thay vì mua trang trại cho anh, kết cục Max lại đem lòng yêu cô gái út nhà Calendar. Rồi sau đó là Will đến để phác thảo phương án của khu phức hợp thể thao, để rồi lại đem lòng yêu cô gái giữa nhà Calendar. Và rồi cuối cùng thì tự anh phải đến đây để xem điều quái gì đang xảy ra. Chỉ để rồi...

“Và giờ thì tôi không muốn nữa”, anh cao giọng, hiểu rằng trong tương lai mình muốn làm việc với May Calendar càng ít càng tốt.

“Nghe này, May... cái quỷ quái gì...?” Jude dừng bật và nhìn chằm chằm qua khu lễ tân.

Như thể việc anh nghĩ tới họ đã làm họ xuất hiện, giờ đây anh nhìn thấy Max và Will, January và March bước vào khách sạn, tất cả bọn họ đều lăm lăm bắn như May trong những bộ quần áo rõ ràng là đã mặc ban sáng để làm việc ở trang trại.

“Có vẻ như cả một phái đoàn nhỉ?” Jude quay sang thách thức May với vẻ nóng nảy trong lúc từ từ đứng lên.

Nhưng chỉ nhìn qua gương mặt May, nhợt nhạt như máu bị rút hết, cũng đủ để cho anh thấy là sự xuất hiện tại khách sạn của hai em gái cô, ít nhất là như vậy, là điều cuối cùng mà cô mong muốn.

Jude biết chính xác tại sao lại như vậy...

13. Chương 13

Họ đang làm cái quái quỷ gì ở đây thế nhỉ?

Câu hỏi thứ hai, đến rất nhanh sau câu thứ nhất, là cô ấy sẽ làm gì đây? April Robine vẫn ở đâu đó trong khách sạn này, có thể đi xuống lễ tân bất kỳ lúc nào...

May điên cuồng quay sang Jude, dù sau tối qua cô biết anh có lẽ là người cuối cùng có thể yêu cầu giúp đỡ, nhưng cũng hiểu rằng có lẽ giờ phút này anh cũng là người duy nhất có thể giúp cô.

“Xin hãy làm gì đó đi”, cô rít lên như hết hơi, bốn người kia vẫn chưa phát hiện ra họ đang ngồi trong sảnh, và lúc này họ đang nói chuyện với lễ tân, có lẽ là hỏi xem có thể tìm Jude ở đâu.

Jude nhìn cô, cặp mày rậm nhướn lên. “Làm gì đây?”

“Tôi không biết”, May cau kính đáp lời. “Họ là bạn anh, hãy đuổi họ đi đi.”

Anh nhún vai. “Họ là em gái em và hôn phu của chúng, em đi mà đuổi họ.”

“Cảm ơn vì đã không làm gì!” May khinh miệt thốt lên, cảm thấy nỗi sợ dâng lên khi bốn người kia được cho biết chỗ của Jude, bốn cặp mắt giờ đã nhìn về phía họ. “Jude...!”, cô vật nài, tuyệt vọng túm lấy tay anh.

Anh cúi xuống nhìn cô nghiêm nghị vài giây trước khi ánh mắt dịch sang chỗ bàn tay cô đang túm chặt lấy cánh tay anh. “Được rồi”, anh đồng ý chắc nịch, có vẻ như đã có một quyết định nào đó. “Nhưng dù tôi nói gì em cũng phải ủng hộ tôi, được chứ?”

Đến lượt May chột nghiêm mặt lại, cô không thích nghe câu này chút nào.

Nhưng cô còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải tin tưởng anh ta? Không có, câu trả lời thật rõ ràng.

“Được”, cô vội vã chấp nhận trước khi quay sang mỉm cười chào các em gái, Max và Will. “Các em làm gì ở đây vậy?”, cô nhẹ nhàng hỏi, nhận được một cái nhún mặt khê về xin lỗi từ Max, người rõ ràng là đã bị ép phải nói cho các em gái biết cô đi đâu.

“Đi tìm chị”, March trả lời thẳng tuột. “Chị đang làm gì ở đây?” Mắt cô nheo lại về nghi ngờ.

May hít một hơi sâu, tự hỏi khi nào Jude sẽ bắt đầu nói điều gì đó. “Chị...”

“Cô ấy sẽ đính hôn với tôi”, Jude nhẹ nhàng tuyên bố.

Đầu May bật ngửa ra khi sững sờ nhìn anh chằm chằm. Anh ta gọi đó là nói một điều gì đấy. À, đương nhiên đúng là như thế, nhưng làm sao cô lại có thể ủng hộ anh ta với một tuyên bố như thế cơ chứ...?

Cũng chẳng ích gì vì giờ đây trông anh cũng hơi bàng hoàng vì phát ngôn của chính mình, như thể anh cũng không tự nhận thức được điều mà mình nói cho đến tận lúc đã nói ra...

“Xin chúc mừng!” Will là người đầu tiên trong bốn người vừa tới có thể thốt nên lời, anh bước tới hôn nhẹ lên má May trước khi bắt tay Jude một cách nồng nhiệt. “Có vẻ như sự quyến rũ của nhà Calendar lại làm thêm được một điều thần kỳ nữa”, anh ngoác miệng cười nói thêm.

May vẫn đang trừng trừng nhìn Jude, hoàn toàn sững sờ. Tại sao anh ta lại nói điều ngu ngốc vậy nhỉ? Tệ hơn, anh ta nghĩ họ làm thế nào để thoát ra khỏi một tuyên bố như vậy bây giờ?

Chính xác hơn, việc tuyên bố họ đính hôn sẽ giúp gì trong việc khuyến khích các em gái cô và hôn phu của họ rời khách sạn đây?

“Xin chào đón anh gia nhập gia đình, Jude.” January bước tới nhón chân để hôn nhẹ lên má anh trước khi quay sang ôm May.

“Xin chào đón anh, Jude.” March gật đầu, có vẻ dè dặt hơn trong lời chúc mừng với anh, mặc dù vài giây sau cô quay sang ôm siết lấy người May.

Chỉ có Max, có vẻ là thế, với sự nhạy bén của mình qua cuộc nói chuyện với May lúc ban sáng, cảm nhận được có điều gì đó không hoàn toàn đúng với tình thế này, anh nhướn mày có ý hỏi May qua vai của March. Cô lắc đầu khể đến mức gần như không thể nhận ra; cô còn không hiểu nổi điều gì đang diễn ra, và thế thì làm sao có thể giải thích với Max?

Jude, người tạo ra tình huống này, vẫn còn đang bối rối về cách xử sự của mình, dù vẻ bàng hoàng đã bắt đầu biến khỏi gương mặt và vẻ mặt anh giờ trở nên khó đọc hơn.

“Vẫn hơi sớm, nhưng tôi nghĩ tiếp theo sẽ là sâm banh, đúng không?” Will vui vẻ tuyên bố.

May liếc nhìn Jude, vẫn mong anh nói gì đó, làm gì đó, để tất cả họ rời khỏi đây. Mặc dù, nhìn vào nỗ lực gần đây nhất thì anh không nên nói gì thì hơn. Cô quay sang những người còn lại. “Chúng ta ăn mặc không được phù hợp để uống sâm banh lắm, đúng không?”, cô nhẹ nhàng cho qua với một cái nhăn mặt châm chọc bộ quần áo tắm của họ; Jude là người duy nhất ăn mặc lịch lãm. “Tôi nghĩ tất cả chúng ta nên quay về trang trại.”

“Và tổ chức một bữa tiệc?” Jude mỉm cười, cuối cùng có vẻ như đã thoát nên lời, anh bước tới gần May và đưa tay quàng nhẹ qua eo cô. “Sâm banh nghe có vẻ hay đấy.”

“Tôi sẽ đi và gọi lễ tân mang tới cho chúng ta.” Max lặng lẽ nói. “Cô đi cùng tôi chứ, May?”, anh dịu dàng đề nghị.

May nhìn anh với nụ cười biết ơn; chỉ cần vài phút trì hoãn khỏi cái tình thế đang trở nên thật sự khôi hài này cũng thật quý giá.

“Không cần đến cả hai người đi gọi sâm banh đâu, Max.” Jude là người trả lời trước cả khi May có thể nói, tay anh giữ chặt eo cô. “Ngoài ra, con đường đến tình yêu đã khá là gập gềnh, nên tôi ghét phải để May xa mình dù chỉ là vài giây”, anh khàn khàn nói. “Cô ấy có thể đổi ý trong lúc đi từ đây ra bàn lễ tân”, anh bổ sung với một cái nhìn thách thức về phía cô.

Đổi ý! Trước hết là quyết định thì đúng hơn.

Cô chưa từng trong một giây nghĩ rằng việc đính hôn là thật. Nếu vậy thì cô đã không cảm thấy tuyệt vọng đến thế.

Sau tối qua, cô đã hiểu mình yêu Jude đến nhường nào. Trộn vụn. Tuyệt đối. Nếu không phải thế thì không đời nào cô lại đáp trả anh như vậy. Đó là lý do tại sao tuyên bố vừa rồi của anh, chỉ là để bịa cho qua chuyện, lại khiến tim cô nhói đau đến vậy...

“May và tôi sẽ đi gọi sâm banh”, Jude khẳng định với Max. “Các bạn hãy cứ ngồi thoải mái đi. Chúng tôi sẽ không đi lâu đâu.”

Đủ lâu, May hy vọng, để cô có thể nói cho anh biết chính xác mình nghĩ gì về nỗ lực giải quyết tình hình của anh - giờ thì mọi việc còn tệ hơn gấp mười lần.

“Chờ đã”, Jude ra lệnh khi May quay sang phía anh ngay khi họ vừa rời sảnh.

“Anh...”

“Tôi nói chờ đã, May”, anh căng thẳng nhắc lại, đã chờ để ra lệnh này ngay khi họ còn lại một mình với nhau, tuy nhiên anh đã chọn cách chờ thêm vài phút. “Thực ra, em đứng chờ ở đây trong khi tôi gọi sâm banh.” Anh nắm vai để giữ cô lại khi họ còn cách quầy lễ tân vài bước chân, rồi một mình bước tới đó.

Không phải là anh không nghĩ May hoàn toàn có quyền giận dữ với mình vì đã công bố họ đính hôn theo một cách hoàn toàn bất ngờ như vậy.

Anh còn đang quá choáng váng với bản thân mình.

Nhưng khi đã tuyên bố rồi, anh bắt đầu nhận ra thực ra là mình thích nghe điều đó, ý nghĩ giờ đây anh đã đính hôn với May hoàn toàn không phải là một viễn cảnh khó chịu. Trên thực tế, ý tưởng đó càng ngấm sâu thì anh càng hiểu ra đó chính xác là điều mình muốn.

Anh đã đấu tranh với những tình cảm dành cho cô trong nhiều ngày qua, chọn cách đặt nhiều tên khác nhau cho những hành vi của mình hơn là đối mặt với lý do thực sự là anh muốn che chở cô. Thậm chí anh đã nghĩ là, bằng việc bỏ đi sáng nay, với May, anh có thể sẽ “xa mặt, cách lòng”. Thật là ngu ngốc!

Anh đã yêu May Calendar...

Ý nghĩ sẽ không còn gặp cô, không ở bên cô, thậm chí là không cãi cọ với cô, gần như không sao chịu nổi.

Nếu cô ấy không tới khách sạn như vừa rồi, anh sẽ đi tới đâu? Ra đường cao tốc? Lên đường trở về London? Hay anh sẽ đi xa tới biên giới của vùng Yorkshire và nhận ra rằng khi rời xa May, anh đã bỏ lại một phần quan trọng nhất của chính mình?

Chính thế, giờ anh đã tin...

Nhưng trước đây anh đã không biết, thực sự đã không nhận ra - hay chỉ là anh từ chối chấp nhận... cái cách mà anh cảm nhận về cô, cho tới tận lúc tự nghe thấy mình tuyên bố họ đính hôn. Và rồi thì mọi thứ đều trở nên rõ ràng một cách đáng ngạc nhiên, cực kỳ chính xác đến mức anh hiểu mình đã chiến bại trong cuộc đấu tranh với nỗ lực rời xa cô. Sự xa cách sẽ không làm thay đổi cảm giác của anh với cô, nó chỉ làm cho sự xa cách đó trở nên khó mà chịu đựng hơn thôi.

Làm thế nào để thuyết phục May về việc đó - đó là vấn đề. Mĩa mai làm sao. Jude Marshall, con người luôn tự tin, luôn kiềm chế đã quỳ xuống chân cầu xin tình yêu của một người phụ nữ đã thẳng thừng tuyên bố rằng cô ta chẳng cảm thấy gì ngoài sự hấp dẫn thể xác với anh. Thật nực cười nếu không phải là thật đau đớn con tim.

“Sâm banh sắp tới rồi”, anh nhẹ nhàng bảo cô khi quay lại. “Vui lên nào, May”, anh giấu cợt nói thêm, vẫn không hề cảm thấy yên tâm vì khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

“Mới chỉ là đính hôn thôi, chưa phải đám cưới thật sự đâu.”

Thuyết phục May cưới anh sẽ còn khó khăn hơn nhiều.

May lắc đầu. “Không phải như thế”, cô khó khăn thở, nhìn xuyên qua anh, mắt cô có ánh nhìn thật ám ảnh. “April Robine vừa mới xuống thang máy...!”, cô yếu ớt nói.

Jude quay phắt lại, vừa kịp nhìn thấy April bước ra khỏi thang máy và quay sang cười vui vẻ với người cùng đi.

Mắt Jude mở to khi thấy David Melton đi theo April vào sảnh lễ tân. Với cái cách May cứng người lại bên cạnh, anh biết May cũng đã nhìn thấy anh ta, rõ ràng như hai cộng hai là bốn, vào thời điểm sớm sửa thể này, cô cũng đã đi tới kết luận tương tự như Jude David Melton đã qua đêm ở khách sạn.

Tuyệt. Trong toàn bộ quãng thời gian làm bạn với April, tính tới giờ đã được sáu tháng, anh chưa từng biết bà có quan hệ với bất kỳ ai, dù là lãng mạn hay thể nào khác. Và giờ, khi May đã có một thành kiến như vậy, April hiển nhiên là có quan hệ với nhà đạo diễn phim.

Một người đàn ông mà Jude vẫn chưa dám chắc một trăm phần trăm là May không hề có tình cảm gì với anh ta...

Jude quay trở lại May với vẻ cương quyết. “Có thể không phải như những gì em thấy đâu, May”, anh cố gắng trấn an, rồi ngay lập tức cảm thấy sự mỉa mai của mong muốn được che chở cho cô, giờ nó đã cao đến mức anh không muốn thấy ai làm tổn thương cô, kể cả người đàn ông kia.

Một tháng trước, một tuần trước, anh không hề quan tâm đến hành động của bất kỳ ai cách này hay cách khác. Anh sẽ coi đó là việc riêng của họ và chẳng phải của ai khác, nhưng với những tình cảm dành cho May vừa nhận thức được, anh biết rằng ai, bất cứ ai, định làm tổn thương cô sẽ phải hứng trọn cơn thịnh nộ của anh trút lên đầu họ.

Miệng cô mím lại giấu cợt, đôi mắt ánh lên vẻ đau đớn. “Đương nhiên sự việc thế nào thì thể hiện ra thế ấy thôi”, cô nói cho qua.

“Giờ hãy cho tôi biết, Jude”, cô ngược nhìn anh thách thức, “giờ chúng ta sẽ làm gì?”.

Câu hỏi hay đấy.

Nhưng Jude chưa biết mình sẽ xử lý từ hướng nào - đưa April tránh khỏi hai cô con gái đã lớn lên mà không hề biết đến sự tồn tại của người mẹ trong suốt hơn hai mươi năm qua, hay túm mũ David Melton vì tội đã đùa giỡn với tình cảm của May trong lúc rõ ràng hẹn hò với April, mà việc này thì chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của hai cặp kia. Jude thực sự không biết nên làm gì.

Lại là một điều nữa lần đầu xảy ra, anh thừa nhận. Không nghi ngờ gì anh đã lựa chọn sẽ không bao giờ yêu ai. Lúc này anh không biết liệu mình đang đứng bằng đầu hay bằng chân nữa, và với những cảm giác muốn hành động thật sự...

Anh quyết định yêu.

Anh đang đùa với ai thế? Chẳng có lựa chọn nào ngoài việc yêu May, đơn giản anh đã lựa chọn như vậy.

Anh nhăn mặt buồn rầu. “Chúng ta có thể mời hai người họ uống một cốc sâm banh?”

May nhìn anh trừng trừng. “Rất hài hước. Giờ thì cho tôi một câu trả lời có thể chấp nhận được đi.”

Anh không có câu trả lời đó. Thực sự là không. Nhưng rất nhanh mọi việc đã tuột khỏi tầm tay, April và David đang rời khỏi thang máy, điều đó có nghĩa là một chút nữa thôi họ sẽ nhìn thấy May và Jude đứng ngay gần đó. Và mọi việc sẽ tung tóe hết.

14. Chương 14

May không có thời gian để tự hỏi xem April đang làm gì cùng David Melton vào lúc sáng sớm thế này. Việc April đang đứng cách họ chỉ vài bước chân khiến cô không sao cử động nổi.

January và March đang ngồi phía trong sảnh chỉ cách quầy lễ tân chút ít và bất kỳ lúc nào April cũng có thể quay cái đầu duyên dáng của mình về phía ấy và thấy họ. Khi bà ta đã nhìn thấy họ, chắc chắn sẽ không thể có chuyện không nhận ra January và March chính xác là ai. Sự giống nhau giữa ba cô con gái là không thể nhầm lẫn được, cũng giống như việc họ trông giống hệt April. Cô nhìn April và David, rồi khẽ quay người nhìn hai cô em gái đang vui vẻ chuyện trò trong sảnh, rồi lại quay sang nhìn April và David.

May không thở nổi. Đầu cô nhẹ bẫng! Cô sắp sửa...

“Em không thể ngắt ở đây được”, Jude chắc nịch bảo khi túm lấy tay cô.

Tại sao cô lại không thể nhỉ? Nếu cô ngắt đi, thì...

“Dù sao thì cũng quá muộn để làm thế rồi”, Jude thì thầm bên cạnh.

Quá muộn, nhưng chính David Melton là người phát hiện ra họ chứ không phải April, người đạo diễn hơi ngả về phía nữ diễn viên xinh đẹp thì thầm gì đó vào tai bà. April từ từ quay lại phía họ, cặp mắt của bà xanh sâu thẳm trên gương mặt chợt trở nên trắng bệch.

Và bà ấy vẫn chưa nhìn thấy January và March.

May thầm rên lên, biết rằng lý do của nỗi đau đớn hiển hiện trong người phụ nữ kia là do ký ức của cuộc gặp gỡ lần trước.

Nhưng cô còn có thể làm gì ngoài việc bảo April hãy tránh xa họ ra theo cái cách để người phụ nữ kia sẽ không thể nghi ngờ gì việc May chắc chắn về điều mình nói như thế nào?

“Tôi đã nói với em là tôi sẽ ở đây với em, May”, Jude trầm giọng nhắc lại, bàn tay siết chặt cánh tay cô hơn khi hai người kia bắt đầu bước về phía họ.

Đúng, anh đã từng nói với cô như vậy. Nhưng không phải với tư cách là người được gọi là hôn phu của cô.

Liệu chuyện này có thể tồi tệ hơn nữa được không? May bàng hoàng tự nhủ.

“Thật tình cờ chúng tôi lại gặp hai người sáng nay”, David là người vui vẻ chào hỏi. “Vừa kịp để chúc mừng chúng tôi đã đính hôn đấy.”

May quay lại trừng mắt nhìn Jude cảnh cáo. Cô đã nghĩ rằng lời tuyên bố của anh vừa nãy là hoàn toàn bộc phát - về mặt kinh ngạc của chính anh dường như đã nói lên điều đó - nhưng nếu hai người kia cũng đã biết được điều đó thì...

“David...” April thì thầm phản đối, sắc đỏ đã quay lại má khi bà ngượng ngập liếc nhìn May. “Em nghĩ chúng ta sẽ giữ riêng điều này một thời gian đã chứ?”, bà lúng túng nói thêm.

May nhìn từ April sang David, nghiêm túc hiểu ra rằng David không hề ám chỉ việc đính hôn của cô với Jude, mà là việc đính hôn của chính anh ấy. Với April...

“Chúng ta đã định như vậy”, David xác nhận về có lỗi, gơ tay nắm lấy tay April để trấn an. “Nhưng anh nghĩ, vì May và Jude đang ở đây...” Anh quay sang nhướn mày về muốn hỏi May.

Anh ấy đã biết. Sự hiểu biết hiện ra trong mắt, một sự pha trộn giữa lòng trắc ẩn dành cho cô và một lời cầu xin thay mặt cho người phụ nữ mà anh vừa mới đề nghị cưới.

Mắt May đột ngột nhìn sang phía April, dễ dàng đọc được sự không chắc chắn trong vẻ mặt khi bà nhìn cô, một lời cầu xin tương tự trong đôi mắt xanh lá cây sâu thẳm đó.

Họ muốn gì ở cô đây? Sự hài lòng? Tha thứ? Lời chúc mừng từ trái tim? Gì đây?

Jude siết nhẹ cánh tay cô trước khi bước tới hôn nhẹ lên một bên má của April. “Tôi rất mừng cho chị”, anh trầm giọng nói. “David.” Anh chìa tay ra với người đàn ông kia.

“Xin cảm ơn.” David cười như trẻ thơ khi nắm lấy bàn tay đang chìa ra.

Giờ thì mọi người đều chờ phản ứng của May...

Cô chớp mắt, nhìn người phụ nữ đã từng là mẹ cô, lần đầu tiên cô băn khoăn...

Max đã nói với cô rằng không phải mọi việc đều trắng đen rõ ràng như khi nhìn bằng con mắt của trẻ thơ, rằng anh ấy cũng đã hiểu sai về những cư xử của mẹ mình. Liệu có thể, chỉ là có thể thôi, có cái gì đó khiến cô cũng đã nhầm lẫn về April? Sau cùng, như Jude đã chỉ cho cô thấy, mặc dù thực tế April là một người phụ nữ xinh đẹp và đáng ao ước, bà ấy cũng đã không tái hôn trong thời gian cha cô còn sống...

May không hề biết gì hơn, không có ý niệm về việc họ sẽ làm thế nào để xóa đi quá khứ, tất cả những gì cô biết là mình không thể tiếp tục cố kiểm soát điều gì sẽ xảy ra trong vòng vài phút tới.

“Chúc mừng anh, David”, cô nói giọng ấm áp trước khi quay về phía April. “Tôi rất mừng cho bà, April”, cô trầm giọng nói với người phụ nữ kia, rồi bước tới hôn nhẹ lên má bà.

Có những giọt nước mắt trong mắt April khi nhìn cô.

“Cảm ơn”, bà nói với vẻ biết ơn.

May nhìn bà không biết nói gì trong vài giây, mắt chợt mờ đi khi cảm thấy mình cũng sắp khóc đến nơi.

Điều đó sẽ không giúp gì đâu, cô kiên quyết tự nhủ. Hai người họ không thể cứ đứng đây khóc lóc.

Cô hít sâu, biết rằng giây phút sự thật đã tới - dù đã sẵn sàng hay chưa. “April, có một vài người ở đây mà tôi muốn bà gặp”, cô bình thản nói, bước tới khoác tay April, dẫn bà đi về phía sảnh khách sạn.

Cô nghe thấy April hít một hơi thở gấp gấp bên cạnh, cô quay sang và nhìn thấy April đang nhìn chăm chăm vào chỗ March và January đang ngồi cùng Max và Will, cũng hiểu rõ rằng không thể nào nhầm lẫn được hai cô gái trẻ đó là ai.

“May...?” April nắc nghẹn.

May siết lấy cánh tay bà khuyến khích. “Sẽ ổn thôi”, cô nói với vẻ tự tin nhiều hơn mức thực sự cảm thấy. Thực tế cô không hề biết điều gì sẽ xảy ra khi April được giới thiệu với March và January.

Liệu hai em gái cô có ai vẫn còn nhớ mẹ của mình không?

Liệu họ có nhận ra April Robine xinh đẹp chính là mẹ mình không?

Không một ai trong số họ từng nói về mẹ khi lớn lên, với May là bởi vì cần phải làm thế để cha cô không buồn, hai cô em gái thì đã không bao giờ nhắc tới mẹ sau vài tháng đầu liên tục hỏi mẹ đi đâu.

Thực sự, May không biết liệu có ai trong số hai em mình có liên hệ gì giữa nữ diễn viên nổi tiếng thế giới April Robine với người phụ nữ đã từng là mẹ họ hay không.

April nuốt khan, vẫn nhìn chăm chăm vào sảnh, giọng đầy xúc động khi bà nói. “Chúng đều xinh đẹp quá. Tất cả các con đều vậy”, bà run rẩy nói thêm.

May cười buồn rầu. “Chúng tôi đều giống bà.”

“Họ đều tốt bụng và quyến rũ như bà”, Jude dịu dàng xen vào.

May quay sang nhìn anh trên choker. “Tôi không chắc anh đã luôn nghĩ về tôi như thế.”

Anh nhún vai không phản biện. “Tôi không phản đối việc phải thừa nhận là mình đã sai.”

Điều đó có nghĩa là có lẽ em cũng nên như vậy, đúng không?

Nếu cô cũng sai...

“A, sâm banh tới rồi”, Jude hài lòng nói khi thấy cô phục vụ đi qua bàn lễ tân với một cái khay nặng trĩu. Anh vui vì một thứ gì đó trần tục có thể giúp làm giảm sự căng thẳng đang từ từ gia tăng, sự tự hào của anh về May lúc này khiến anh gần như cảm thấy ghen với những tình cảm của mình.

“Tôi e là chúng tôi sẽ cần thêm hai chiếc cốc nữa, và có lẽ là thêm một chai sâm banh nữa”, anh mỉm cười nói với người phụ nữ trung tuổi.

“Sâm banh à?” David Melton nhướn cặp lông mày vàng rơm về ngạc nhiên khi họ bắt đầu đi theo cô phục vụ vào trong sảnh.

“Chúng tôi sẽ giải thích sau”, Jude nói với người đàn ông kia.

“Hãy tới và nâng cốc chúc mừng hạnh phúc của anh và April đã”, anh khuyến khích mạnh mẽ, mắt nhắm lại gắn chặt vào May khi cô bước phía trước anh và bên cạnh là April.

Điều này không hề dễ dàng với cô ấy, anh hiểu và ước mình có thể làm gì đó giúp cô, đồng thời cũng biết rằng tất cả những gì anh có thể làm là ở đây cùng cô, như đã hứa. Việc đính hôn của họ, không nghi ngờ gì, sẽ được thảo luận sau.

Anh đã làm tất cả mọi thứ có thể để thuyết phục May biến nó thành sự thật...

“Sẽ ổn chứ, anh có nghĩ thế không?” David nghiêm trang hỏi, lo lắng nhìn April và May.

Ổn với ai nhỉ? Với April và ba cô con gái ư?

Jude hoàn toàn không biết January và March sẽ phản ứng thế nào khi gặp April, hay liệu họ có phản ứng nổi không, về May, anh vẫn còn chưa chắc chắn liệu cô có tình cảm gì với người đàn ông đi cạnh anh không. Và nếu có, việc mẹ cô đính hôn với David đương nhiên sẽ không giúp cải thiện mối quan hệ tương lai giữa cô và April.

“Chúng ta phải chờ đợi thôi, đúng không?”, anh đáp trả một cách bất lực, những cảm giác thương xót vừa mới phát hiện ra, nhờ tình yêu với May, chắc chắn là không đủ nhiều để dành cho cả người đàn ông đi bên cạnh lúc này.

Bốn người đang ngồi quanh bàn đứng dậy khi họ bước vào sảnh, Jude nhanh chóng nhìn thấy phản ứng của từng người với sự hiện diện của April. Will trông có vẻ thán phục, như hầu hết đàn ông đều thế khi gặp April lần đầu. Trông Max có vẻ vui khi gặp lại người quen. January và March thì khó đọc được hơn; sau khi liếc nhìn nhanh nhau, họ đều hướng cái nhìn cảnh giác của mình sang May.

Một May hoàn toàn bối rối khi cố gắng để giới thiệu.

“Anh phụ trách sâm banh nhé”, Jude lập tức bảo David Melton trước khi bước tới cạnh May, nắm tay cô siết nhẹ trong lòng bàn tay mình để trấn an. “April và Max đã biết nhau rồi”, anh nhẹ nhàng nói thay khi May nắm lại bàn tay anh với vẻ biết ơn. “Đây là Will Davenport”, anh nói với April khi cô bắt tay Will. “Anh ấy là kiến trúc sư của tôi, thi thoảng thôi, và là hôn phu của March. Và những người phụ nữ đáng yêu này là em của May, March và January.” Anh mỉm cười với hai cô gái.

Tim anh nhói đau thay cho April khi thấy bà lương lý không biết phải làm gì tiếp, nên bắt tay hai cô gái, hay chỉ mỉm cười ảm áp. Nhưng khi tay bà đang run rẩy rành rành và nụ cười cũng thật khó khăn, như thể trông sắp òa khóc tới nơi, Jude có cảm giác April không có chút tự tin nào hết “Và đây là hôn phu của April, David Melton.” May là người người xen vào khi nhà đạo diễn bắt đầu đưa cốc sâm banh cho mọi người.

January nhận chiếc cốc. “Có phải anh là nhà đạo diễn đã mời May diễn một vai trong phim của anh không nhỉ?”, cô hỏi với vẻ hơi giễu cợt.

“Đúng là tôi”, anh xác nhận với một nụ cười.

“April sẽ đóng vai chính trong phim.” Một lần nữa lại là May lên tiếng. “David mời chị đóng vai Stella, con gái của bà ấy”, cô trầm giọng nói.

Sự im lặng tuyệt đối kéo dài sau thông báo đó, nhưng Jude, lúc này đang chăm chú quan sát phản ứng của March và January, một lần nữa lại thấy vẻ mặt đỏ của hai cô em gái.

Nó có nghĩa là gì nhỉ?

Bởi vì chắc chắn vẻ mặt đó có một ý nghĩa nào đó, cái gì đó anh không đọc nổi, nhưng chắc chắn là hai cô gái đó có thể.

May nhìn hai em đầy lo lắng, rõ ràng đang tự hỏi liệu mình có đi quá xa hay không, tay khẽ run lên trong tay anh.

“Giống như đức, hừ.” March nhanh nhẩu mồm miệng là người cuối cùng lên tiếng, đôi mắt nâu lục nhạt lấp lánh một nụ cười buồn buồn.

“Cái gì?”

“Em...”

Cả May và April cùng đồng thanh lên tiếng, rồi đột ngột dừng lại quay sang nhìn nhau trước khi quay phắt lại nhìn January khi cô nói.

“Chúng em biết April là mẹ, chị May”, cô trấn an. “Chúng em lúc nào cũng biết thế”, cô nói kèm theo cái nhìn do dự về phía April.

“Ồ, từ khi chúng con đủ lớn để xem phim của mẹ trên ti vi hay đi ra rạp”, March khô khan cắt ngang.

Jude không chắc giữa May và April ai là người kinh ngạc hơn bởi câu nói cuối cùng này.

15. Chương 15

“Đơn giản là chị không thể nào tin nổi rằng hai em đã luôn biết sự thật.” May nhìn March và January giận dữ.

Tám người họ đã tới phòng khách sạn của Jude sau khi January và March thẳng thắn thừa nhận. Bốn người đàn ông tụ lại một góc của phòng khách rộng, nhả nhện trò chuyện khi họ cùng ngồi và thưởng thức sâm banh, đồng thời để cho bốn người phụ nữ có sự riêng tư mà họ đang rất cần - thậm chí là tránh cả những người đàn ông của đời mình.

Mặc dù May cũng không chắc chắn về người được gọi là “người đàn ông của đời cô”. Cô không biết mình và Jude sẽ làm gì với “việc đính hôn” của họ khi tất cả những việc này qua đi...

March nhún vai. “Chị và cha luôn tỏ ra quá nhạy cảm về việc này, do vậy chúng em không bao giờ nhắc tới.” Cô quay sang April. “Nhưng cả hai chúng con đều biết ngay từ lần đầu xem phim của mẹ. Không ai lại quên mẹ mình cả”, cô dịu giọng nói tiếp.

“Chắc chắn là không”, January khẳng định chắc nịch. “Chúng con đã lặng lẽ tự hào về mẹ”, cô bẽn lén nói với April. May đã phải chớp mắt để ngăn những giọt nước mắt - một lần nữa sắp trào ra - lần này là bởi cô nhận thức được điều ước về sự im lặng của các em gái liên quan tới mẹ họ. Và cô có thể thấy rõ ràng là April cũng đang rất cảm động. Đừng làm chúng tổn thương một lần nữa, cô lặng lẽ cầu xin người phụ nữ đó. Xin đừng!

April nuốt nghẹn, mặt nhợt nhạt. “Mẹ...”

“Đương nhiên là cũng giận dữ đôi chút nữa”, March thỉnh linh xen ngang.

“Sau cùng, chúng con tự hào về mẹ, nhưng chúng con còn muốn mẹ ở nhà hơn. Với chúng con”, cô cộc lốc nói thêm, thái độ lắc cắc thường ngày dường như đang bị lung lay trong giây lát.

April nhắm nhanh mắt, những giọt nước mắt tràn xuống cặp má nhợt nhạt và bám chặt lấy cặp mi khi nhìn họ. “Tin hay không tùy các con, nhưng mẹ cũng muốn thà được ở nhà với các con còn hơn...”

“Nhưng...”

“Với tất cả mọi người”, April nhắc lại về chắc chắn khi May vừa lên tiếng phản đối, bà nhìn cô điềm tĩnh như thể cô sắp nói gì. “Mẹ rất yêu ba đứa, nhưng mẹ cũng rất yêu cha các con.”

Giờ thì May hoàn toàn bất ngờ, cô chưa bao giờ nghĩ... Nhưng Jude tới qua cũng đã chỉ cho cô thấy là April chưa từng tái hôn; có thể bà ấy chưa thể làm vậy vì vẫn còn yêu cha cô...?

April thở dài nặng nề. “Mẹ có thể thấy là mình sẽ phải cố gắng để giải thích tất cả cho các con trừ việc mẹ cũng không thực sự tự mình hiểu được mọi chuyện.” Tay bà vịn vào nhau trong vạt váy. “Năm mươi tám tuổi, mẹ lấy cha các con, mười chín tuổi khi sinh May, và March với January cũng không lâu sau đó”, bà cảm động nói.

“Chúng ta đã là một gia đình thật hạnh phúc.” Bà nghiêm trang nói.

“Mọi sự đều tuyệt vời. Và khi đó... mẹ tham gia một hội kịch nghệ không chuyên trong vùng, được một đại diện hãng phim phát hiện và mời tham gia một vai trong một vở kịch lưu diễn toàn quốc, cuối cùng sẽ tới London để diễn trong sáu tuần.”

Cũng giống như cô với vai diễn mà David mời, May nhận xét, đồng thời cũng thừa nhận sự hấp dẫn của việc chấp nhận lời đề nghị đó mặc dù nó sẽ tạo ra nhiều biến động tại trang trại. Liệu mẹ cô cũng cảm nhận sức hút tương tự như thế, bất chấp người chồng và những đứa con?

April nhăn mặt. “James không vui vì việc đó, đương nhiên, và trong nhiều tuần mẹ đã chấp nhận và hiểu rằng việc đó là phi thực tế, rằng mẹ có những trách nhiệm.”

Như May đã nhận ra cô có trách nhiệm với March và January...

Nhưng cô đã hành động theo những trách nhiệm đó - còn mẹ họ rõ ràng là đã không thể.

Cô mỉm cười với Jude về không tự tin khi anh nhìn cô với vẻ quan tâm nghiêm túc. Vẫn còn quá sớm lúc này để biết chính xác câu chuyện của họ sẽ đi về đâu...

“Mẹ cũng đã muốn làm như vậy, các con biết đấy”, April trầm giọng xác nhận. “Mẹ mới chỉ hai mươi tư tuổi và cơ hội được diễn xuất, được tới London - nó giống như một câu chuyện cổ tích trở thành sự thật vậy.” Bà thở dài. “Do vậy mẹ đã nói chuyện với James về việc đó, giải thích rằng mẹ có thể trở về nhà vào các ngày Chủ nhật. Chúng ta có thể kiếm ai đó trông nom các con bằng số tiền mẹ kiếm được và rằng đó chỉ là việc của vài tuần thôi, khi mẹ xong thì những việc đó sẽ không cản trở việc thường ngày của mẹ nữa.”

May hiểu mong muốn đau đớn mà April vừa nói tới, cô đã tự mình cảm nhận được nó trong vài tuần qua, một sự pha trộn giữa sự phấn khích trước viễn cảnh thành công, với sự thất vọng vì tình thế khiến cô không bao giờ có được câu trả lời cho điều đó.

April nhún vai. “Mẹ đã cầu xin James cho mẹ cơ hội này. Ông ấy... ông ấy đưa ra tối hậu thư cho mẹ, nói rằng nếu mẹ bước ra khỏi cửa với ý định diễn xuất trong vở kịch, mẹ sẽ không bao giờ được quay về nhà.” Bà lắc đầu, mặt trắng bệch ra. “Mẹ không nghĩ ông ấy thực tâm định làm như thế.”

“Nhưng ông ấy đã quyết thế”, May nặng nề nói.

April khó khăn nuốt xuống. “Đúng vậy. Lúc đầu mẹ không tin nổi.” Bà lắc đầu. “Khi nhận được một lá thư của luật sư, buộc tội mẹ là cư xử không đúng mực vì đã bỏ rơi chồng và ba đứa con đều dưới năm tuổi, mẹ đang lưu diễn ở Manchester. Mẹ đã ngay lập tức gọi điện cho James, đương nhiên là thế, nhưng ông ấy từ chối nói chuyện với mẹ và nói rằng bất kỳ sự liên hệ nào giữa hai người trong tương lai sẽ được thực hiện thông qua luật sư của ông ấy.”

Đó đều là tin mới với May, nhưng bất chấp sự thịnh nộ của mình với April và tình yêu sâu sắc dành cho cha, cô thực sự tin là ông có thể làm những điều mà April vừa nói. Tình yêu của May dành cho ông không mù quáng đến mức không thể nhận ra James Calendar là một người đàn ông cứng rắn, không chịu thỏa hiệp.

Hai bàn tay April vịn chặt vào nhau đến mức những khớp tay trắng bệch ra. “Cha con nhận được quyền nuôi cả ba đứa khi ly dị, nhờ việc tuyên mẹ đã bỏ rơi ba đứa con của mình để theo đuổi nghiệp diễn, cộng thêm thực tế là lúc đó mẹ không có chỗ ở cố định và chỉ có một nghề nghiệp không chính thức. Mẹ chỉ được quyền gặp các con một cách hạn chế, với sự đồng ý của James.” Những giọt nước mắt lại bắt đầu lăn dài.

“Ông ấy không bao giờ đồng ý. Cha mẹ đã ra tòa thêm vài lần, nhưng cha con luôn có rất nhiều lý do để giải thích việc tại sao lại không thể để ba đứa ở cùng với mẹ, một đứa mà bị cảm lạnh thì ông ấy sẽ không để cho hai đứa kia đi, hay là bốn cha con đã có kế hoạch khác vào ngày mẹ đề xuất. Mẹ cũng chẳng giải quyết được gì vì không thể kiếm thêm việc làm nào sau khi vở kịch kết thúc và mẹ thì đang phải sống trong một nhà trọ xuống cấp. Đến lúc có thể nuôi được các con thì đã ba năm trôi qua. James khẳng định với mẹ rằng không còn đứa nào nhớ mẹ nữa”, bà đau đớn nói thêm.

Ồ, họ vẫn luôn luôn nhớ người mẹ của mình mà. Tất cả ba chị em, giờ May cũng sớm nhận ra điều đó.

Max nói đúng, không phải mọi việc đều trắng đen rõ ràng, luôn có những vùng tối ở giữa... “Mẹ chưa bao giờ ngừng yêu James”, April khàn giọng nói. “Một phần trong mẹ luôn tiếp tục hy vọng, nhưng thực tế đã không như vậy.” Bà khẽ thở dài. “Toàn bộ câu chuyện đã đi quá xa. Cha mẹ không có điểm chung nào để có thể thỏa hiệp, nói gì đến việc đồng thuận, kể cả là về ba đứa con.” Bà nhắm mắt. “Vì vậy mẹ đã rời nước Anh và tới Mỹ để bắt đầu lại từ đầu. Phần còn lại, như người ta vẫn nói, là chuyện quá khứ.” Bà nhìn xuống tay mình.

“Không hoàn toàn thế đâu”, cuối cùng May lên tiếng, cô đã cảm động hơn mức mình có thể nghĩ vì những gì vừa nghe được. Cô không chắc mình có thể sống sót một cách bình tĩnh và quyền rũ như April nếu mình rơi vào tình trạng tương tự. “Mẹ không chỉ đơn giản chuyển tới Mỹ và quên bọn con...”

“Chắc chắn là không rồi.” Trông April có vẻ sốc nặng khi nghe thấy câu này. “Không có một ngày nào mẹ không nghĩ tới các con, tự hỏi các con giờ trông thế nào, ước ao được ở đó để nghe tiếng cười và lau những giọt nước mắt khi các con bị đau hay phiền muộn. Nhưng mọi việc thật quá khó khăn, vì chuyện giữa cha con và mẹ, và do vậy mẹ...”

“Mẹ đã gửi cha tiền để phụ giúp nuôi chúng con”, May nhẹ nhàng nói, gật đầu xác nhận việc đó với January và March khi hai cô ngạc nhiên nhìn May. Họ không nhớ là gia đình có nhiều tiền lúc nào khi họ còn bé cả. “Cha đã không tiêu một xu trong số đó”, cô nói với các em. “Chỉ phát hiện ra tiền vẫn còn nguyên trong một tài khoản ngân hàng sau khi cha mất.” Nhưng...

“Sao cha có thể...”

“Đừng trách cha các con”, April xen ngang những lời phản đối của January và March, “Ông ấy... ông ấy làm điều mà mình tin là tốt nhất.”

May nhìn bà. “Mẹ vẫn có thể nói vậy, sau tất cả những gì cha đã làm với mẹ, cũng như với chúng con ư?”

“Mẹ đã nói với con, mẹ yêu ông ấy. Lúc nào cũng vậy”, April đầy xúc động nói thêm. “Mẹ không hề biết tin ông ấy mất cho tới tận sau... sau đám tang. Con không cần cứ phải sống cùng với một người mới có thể tiếp tục yêu người đó”, bà nói thêm một cách đơn giản.

“Nhưng sau đó”, March nghiêm nghị. “Tại sao mẹ không đến gặp chúng con?”

April thoáng cười. “Mẹ nghĩ là có đấy.”

Mọi thứ đột nhiên trở nên thật rõ ràng với May. Mọi quan hệ rành rành của April với David, lời mời cô đóng phim của anh, với thực tế là April sẽ là ngôi sao của phim...

Cô nhìn April với cặp mắt giờ đã đắm lệt. “David có biết mẹ đã nhờ ông ấy đến và xem diễn xuất của con gái mẹ không?”

April nhìn May mỉm cười qua nước mắt trước sự nhảy bèn của cô. “Không, cho đến tận khi mẹ nói chuyện với ông ấy tối hôm qua”, bà xác nhận. “Ông ấy cũng chết lặng như mọi người vậy!”

“Nhưng mẹ là người đã nói ông ấy tới Yorkshire để xem con diễn kịch câm, đúng không?” May xúc động nhận ra.

Mọi thứ đều trở nên rõ ràng. David “tình cờ” ngồi trong đám khán giả tối hôm đó, tìm kiếm cô để mời một vai trong phim, sự kiên nhẫn của ông kể từ sau đó, sự xuất hiện của chính April để tăng thêm áp lực.

“Chị của David sống ở vùng này.”

“Con biết”, May bỏ qua vẻ thiếu kiên nhẫn. “Nhưng mẹ chính là người đã nhờ ông ấy tới đây và xem con diễn xuất, đúng không?”

April nhìn cô lo lắng. “Ông ấy sẽ không mời con đóng vai đó nếu không nghĩ con đủ khả năng.”

“Con hiểu điều đó”, May dịu dàng trấn an bà, nụ cười đầy khích lệ.

“Sao mẹ biết là con tham gia diễn xuất ở hội kịch nghệ không chuyên?” April khó khăn nuốt nước bọt. “Mẹ đã hỏi một số người về các con sau khi James mất. Mẹ đã đến xem con diễn một tối trước khi nói chuyện với David. Mẹ... May, con đừng giận”, bà van vãn trước vẻ kinh ngạc của May.

“Các con không hiểu sao, cuối cùng thì ít nhất mẹ cũng phải đến để nhìn thấy một trong các con chứ?”

“Kể cả nếu chúng con không nhìn nhận mẹ?” May nghiêm nghị.

“Kể cả như vậy.” April buồn bã gật đầu.

May lắc đầu, đứng dậy. “Con không hề giận”, cô khẽ trấn an và bước tới đứng gần chỗ April đang đứng. “Con thậm chí không thể tưởng tượng mẹ đã phải chịu đựng những gì trong ngần ấy năm...!”, cô xúc động thì thầm. “Để biết và để không bao giờ cảm thấy có quyền được... ôi, mẹ”, cô nghẹn ngào đẩy nước mắt khi cúi xuống ôm lấy người đàn bà là mẹ mình.

Jude đã quan sát bốn người phụ nữ với vẻ quan ngại mặc dù vẫn tham gia vào cuộc trò chuyện với ba người đàn ông kia. Cổ họng anh chột nghẹn lại xúc động khi thấy May đứng dậy và bước tới ôm April, nước mắt nhẹ nhàng tuôn rơi trên gò má của cả hai người phụ nữ.

Sẽ ổn thôi, anh nhận ra khi January và March cũng đứng dậy để làm điều tương tự, May đứng sang bên cạnh họ, thốn thức không sao kiềm chế nổi.

Anh đứng dậy. “Các quý ông có thể thứ lỗi cho tôi một chút được không?”, anh đột nhiên thốt ra, thậm chí còn không nhìn họ một lần khi bước qua phòng tới phía May.

“Lại đây với anh”, anh dịu dàng bảo cô trong khi nắm chặt cánh tay và đưa cô sang phòng ngủ bên cạnh, đóng chặt cánh cửa sau lưng mình trước khi nắm lấy hai bàn tay của cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô trong lúc May vẫn tiếp tục gục đầu vào vai anh thổn thức.

“Anh rất tự hào về em, May”, anh nói ngắn gọn. “Rất tự hào!”

Anh yêu người phụ nữ này - anh yêu cô biết bao - và thấy cô khóc như thế này thực sự là một nỗi đau đối với anh.

“Thật ngớ ngẩn quá”, cuối cùng May ngẩng lên thì thầm, vội vã lau khuôn mặt đầm nước mắt. “Em không biết sao mình vẫn còn khóc”, cô nói thêm.

Jude bước tới chiếc bàn cạnh giường và lấy chiếc khăn giấy từ chiếc hộp ở đó, cho cô thêm vài giây để lau nước mắt. Kết quả, nếu cô biết được, mắt cô sưng húp và mọng đỏ, hai má lấm tấm vết đỏ. Nhưng trông cô vẫn hoàn toàn xinh đẹp trong mắt Jude, đẹp đến mức anh lại muốn ôm cô vào vòng tay mình và hôn cô - điều mà anh chắc chắn là cô không muốn vào lúc này.

“Đó là một thời khắc thật xúc động của gia đình em mà”, anh nói khẽ.

“Đúng”, cô xác nhận ngắn gọn. “Em... chúng em đã giải quyết xong, Jude”, cô khẳng định với vẻ chắc chắn. “Em vừa mới nhận ra rằng, tình yêu khiến con người xử sự theo những cách thật kỳ lạ.”

“Đúng vậy”, Jude tán thành một cách dứt khoát, nghĩ tới những hành động của mình gần đây khi đem lòng yêu May; anh đã không hòa nhã tí nào, đúng không?

Liệu có phải đã quá muộn với họ chẳng? Liệu May có thể tha thứ cho anh về một số điều anh đã nói và làm tuần rồi không? Anh hy vọng là có, bởi ý nghĩ về cuộc đời mà không có May thật là một viễn cảnh ảm đạm, thực vậy...

16. Chương 16

May ngược lên nhìn Jude, cảm thấy hơi bẽ mặt khi hai người gần gũi đến vậy trong phòng ngủ khách sạn của anh. “Anh đang rời đi mà”, cô nhắc.

“Đúng”, anh nặng nề thừa nhận. “Nhưng anh đang trở lại.” Anh muốn nói rằng mình rõ ràng vẫn đang giữ phòng khách sạn, một vài đồ đạc vẫn đang ở trong phòng, một hai cuốn sách vẫn đặt trên chiếc bàn cạnh giường, vài chiếc áo vẫn treo trong tủ áo.

“Ồ.” Cô gạt đầu, liếm cặp môi khô. “Anh vẫn sẽ đi chứ?”

Anh thở khó nhọc. “Không, nếu như có thể thuyết phục em biến lễ đính hôn của chúng ta thành sự thực, không...”

May nhìn anh chăm chú, ánh nhìn dò hỏi, tìm kiếm dấu hiệu của sự chế giễu trên mặt anh. Không hề có, cô chỉ thấy ánh mắt xám bạc nói điều gì đó, nhưng không phải là sự giễu cợt... “Jude...?”, cô ngập ngừng thì thầm.

Hai bàn tay anh siết chặt lại như nắm đấm. “May, trước đây anh thật là ngu ngốc, kiêu căng, cứng đầu cứng cổ”, anh ngừng bật vì cô phá lên cười. “Chẳng có gì buồn cười cả”, anh cau có nói. “Xem này, anh đang cố gắng xin lỗi và em thì cười anh!”

“Em không cười anh, Jude.” Cô lắc đầu, tiếng cười ngừng bật nhanh như khi nó xuất hiện. “Em cười toàn bộ câu chuyện ngớ ngẩn và đau đớn này.” Cô hít một hơi quyết định. “Jude, em yêu anh. Anh có yêu em

không?” Hơi thở ngừng lại trong cổ khi cô chờ anh trả lời; nếu cô đã hiểu nhầm những điều anh nói vào phút trước về “việc đính hôn” giữa họ, cô sẽ cảm thấy mình ngu xuẩn biết nhường nào.

“Làm sao anh có thể không yêu em được?” Jude xúc động kêu lên. “Em thật tuyệt vời, tốt bụng và thẳng thắn.”

“Đôi khi hơi quá thẳng thắn”, cô xen ngang, sự ầm ập bắt đầu nhen nhóm trong người, mạnh mẽ hơn qua từng phút.

“Không bao giờ.” Jude kiên quyết lắc đầu.

“Em thật xinh đẹp, đáng ao ước, em có mọi thứ mà anh mong có ở người con gái anh yêu.”

“Anh làm em xấu hổ quá”, cô e dè thì thào với hai má nóng bừng. “Jude...”

Cô bước tới một bước, vẫn nhìn anh với vẻ ngập ngừng.

Anh đưa tay ôm sát lấy khuôn mặt cô, mắt chăm chú nhìn vào mắt cô. “Em có quan tâm tới David Melton không?”

“David...?”, cô sững sốt nhắc lại. “Đương nhiên là không. Cái gì?”

“Anh yêu em, May Calendar”, Jude dữ dội nói. “Anh yêu em, anh muốn cưới em và sống cả cuộc đời còn lại để yêu thương em. Em sẽ lấy anh chứ?”, anh nói thêm với vẻ thiếu chắc chắn.

Cô sẽ lấy anh chứ? Ý nghĩ Jude sẽ ra khỏi cuộc đời cô đã xé vụn cô trong bao ngày. Cô sẽ lấy anh!

“Ồ, có”, cô mạnh mẽ trả lời anh. “Nhưng với một điều kiện...” Cô hơi lùi lại.

“Bất cứ điều gì”, anh hứa không chút do dự.

Anh thực lòng yêu cô. Không phải là May còn có nghi ngờ gì sau những điều mà anh vừa nói, nhưng thỏa thuận hoàn chỉnh này sẽ xác nhận điều đó; sẽ không thể có những biện pháp nửa vời trong cuộc hôn nhân của họ. Không bao giờ.

“Hãy mua trang trại đi”, cô khàn giọng bảo anh.

“Nhưng...”

“Chúng em đã lớn lên ở đó và bắt chắp mọi việc, đã có một tuổi thơ hạnh phúc ở đó”, May tiếp tục nói về cương quyết. “Nhưng đã đến lúc chúng em phải đi tiếp. Em sẽ luôn yêu cha mình.” May nói. “Nhưng em nghĩ tương lai sẽ thuộc về mẹ em.” Hiểu bà, để bà hiểu họ; việc đó có thể mất cả phần đời còn lại của họ. Nhưng, dù có lâu thế nào, giờ May đã chấp nhận là April đáng được biết các con gái của bà.

“Và thuộc về cả chúng ta nữa”, Jude nhẹ nhàng nói.

“Ồ, chắc chắn là thuộc về cả chúng ta nữa”, May trấn an, đôi mắt lấp lánh tình yêu dành cho anh khi cô ngược nhìn anh tin cậy. “Em rất yêu anh, Jude. Rất nhiều...!”

“Em đã nói rằng đó chỉ là sự hấp dẫn thể xác”, anh đau đớn nhắc cô.

“Chỉ là tự vệ thôi”, cô khẽ thừa nhận.

Vài phút sau đó là Jude hôn cô, hôn say đắm, mạnh mẽ, tuyệt diệu.

“Chúng ta có thể có đám cưới ba”, anh đề nghị một lát sau đó.

“Đúng thế”, cô lập tức đồng ý. “Với April làm phù dâu, và David làm phù rể giờ thì phù dâu và phù rể ban đầu lại quyết định cưới nhau.”

Sẽ là một đám cưới rất khác thường, Jude hài hước nghĩ đến lúc anh đứng trước bàn thờ Chúa chờ May đến nhà thờ, với Max và Will đứng bên cạnh đợi January và March.

Không chỉ là người cha dưỡng của các cô dâu làm phù rể, mà mẹ các cô dâu, người vừa mới hàn gắn lại với ba cô con gái của mình, giờ đây lại sắp sửa trao cả ba cô cho chồng tương lai của họ.

Trong một cuộc gặp gia đình để bàn về lễ cưới, ba cô con gái cho rằng vai trò này thích hợp với April hơn là làm phù dâu chính, hiển nhiên là April rất xúc động được nhận vinh dự này từ các con gái mình.

April đã cưới David trong một hôn lễ lặng lẽ tháng trước lặng lẽ ở mức tối đa có thể với một cặp đôi mà một trong hai người là một ngôi sao điện ảnh quốc tế và người kia là đạo diễn phim quốc tế. Jude hài hước nhớ lại.

Nhưng họ đều đến dự, May là người làm chứng cho April và Jude làm chứng cho David, tám người họ sau đó đã tới một nhà hàng để ăn mừng rồi cặp đôi hạnh phúc đi nghỉ trăng mật hai tuần.

Nếu có điều gì đó xảy ra, thì đó là tình yêu và sự ngưỡng mộ mà Jude dành cho May ngày càng trở nên sâu sắc hơn trong tám tuần qua. Việc chuyển April từ một ngôi sao điện ảnh thành “Mẹ” đã trở nên dễ dàng hơn cho tất cả các cô gái nhờ sự chấp nhận của May. Áp lực, anh không nghi ngờ gì, sẽ là ngày xuất hiện ở trường quay vào đầu năm tới khi mọi người nhận ra rằng bà mẹ và cô con gái lại cùng xuất hiện trong phim...

Tim anh bắt đầu đập nhanh hơn khi tiếng đàn organ của nhà thờ báo hiệu các cô dâu đã tới, anh cảm thấy quai hàm căng ra khi nghiêng răng chờ đợi.

“Tôi vừa thấy May rồi, Jude, vậy là cô ấy chưa đổi ý”, Max nhẹ nhàng quay sang trêu chọc.

“Họ đều đến cả rồi, ơn Chúa”, Will khẽ nói thêm sau khi hồi hộp liếc nhanh về phía cuối nhà thờ.

Jude nhe răng cười với hai người bạn. Thật lạ kỳ, anh luôn luôn nghĩ hai người bạn này gần gũi như anh em mình và giờ đây họ sắp trở thành anh em thật sự...

Nhưng tất cả những ý nghĩ khác đều bay biến khỏi tâm trí khi anh quay sang và nhìn thấy May khi cô đi dọc theo hai hàng ghế, với April đẩy về tự hào đi bên cạnh, tình yêu tỏa sáng trong đôi mắt May phản chiếu tình yêu của chính anh.

Của chính anh...

Vì anh là của May.

Sẽ luôn luôn là như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-traoi-tinh-yeu>